

Радка Левордашка

БЛАГОДАРЯ ТИ,
УЧИТЕЛЮ

Радка Левордашка

БЛАГОДАРЯ ТИ,
УЧИТЕЛЮ

РАДКА ЛЕВОРДАШКА

Радка Левордашка

БЛАГОДАРЯ ТИ,
УЧИТЕЛЮ

ИЗДАТЕЛСТВО БЯЛО БРАТСТВО

София, 2010

© Радка Левордашка
© Издателство Бяло Братство
ISBN 978-954-744-133-0

СЪДЪРЖАНИЕ

ГЛАВА ПЪРВА

Влизането ми в Братството	9
Срещата ми с Йорданка Жекова	27
Първото гостуване на сестри от Братството в моя дом	39
Разказът на Йорданка за „Изгрева“	39
Срещата ми с брат Борис Николов и съпругата му Мария... ..	44
На Рила	51
Виденията ми на 19 август 1972	55
При Салоните – брат Борис	58
Петровден в Ирина Кисьова.....	68
Случаят с брат Георги	70
Запознанството ми със сестра Йотка.....	70
Срещата ми с Лиляна Табакова.....	71
Лещата за Йорданка от сестра Радка Левордашка.....	73
Разходката до Алеко.....	74

ГЛАВА ВТОРА

Запознанството ми с братята в Мърчаево	79
В Мърчаево с Йорданка	86
Военната книжка	90
Старият и новият свят	90
Обредните хлябове	91
Освободеният престъпник.....	92
Петте часовника.....	93
Разказ от дневника на Учителя.....	94
Сестра Йорданка.....	96
Спомените на Йорданка.....	96
Посещение при г-н Дънов	97
Дрехи за бедните.....	99
Просякът	99
Първият събор.....	100
Постът и мирото	101

Първата школа.....	101
Добра и Савка.....	103
Домашната помощница Петранка.....	103
Пистолетът на офицера.....	104
Движещият се триъгълник.....	105
Глобата.....	105
Сляпото дете.....	106
Арест във влака.....	106
Протокол.....	107
Пътуване във влака.....	109
Псалом 91.....	110
Изгревът и земята Ханаан.....	111
Чаршафите.....	112
Разместените книги.....	113
Деца за осиновяване.....	113
Задача с мълчание.....	115
Тиквите.....	115
Жито за посев.....	116
Змийската отрова.....	117
Чужденци – гости на Рила.....	118
Словото на Учителя.....	119
Болната сестра.....	119
Коприва за обяд.....	120
Скромният квартирант.....	121
Козунакът.....	122
Мястото на Учителя.....	123
Братското лозе в Търново.....	125
Евакуацията.....	126
Пълната кошница.....	127
Циганите.....	129
Скъпоценният камък.....	129
Владиката.....	130
Белият облак.....	131
Дневникът на Учителя.....	132

ГЛАВА ТРЕТА

Заминаването на Пешо.....	133
Разказът на брат Темелко	134
Последният.....	139
Трамвайната катастрофа	141
Срещата ми с брат Методи Шивачев на хижа „Мусала“	142
Спомени на писателя Георги Томалевски	147
Земетресението	148
Случка във влака	149
За вселяването	151
Невена Неделчева	155
Срещата ми с Николай Дойнов	159
Срещата ни с председателя на Вероизповеданията.....	161
Заминаването на Драга.....	164
Георги Йорданов	165
Годишният отчет	169
Срещата ми с Петър Димков.....	174

ГЛАВА ПЪРВА

ВЛИЗАНЕТО МИ В БРАТСТВОТО

Исках да се срещна с Влайчо от с. Коньово – Старо-загорско, защото бях чула за чудесата, които правел за здравето на хората. Казаха ми, че той имал връзка с хората от Бялото братство и само чрез тях ще мога да се срещна с него. Спомних си за един възрастен колега – вегетарианец, работеше като пласьор в нашето предприятие, хранеше се с плодове и беше много добър човек. Имахме безплатен стол за хранене, плащаше предприятието, записах го в този стол да се храни, но той отказа. Работи две години при нас и се пенсионира. Та като реших да потърся връзка с Бялото братство, се сетих за него. Потърсих телефона му в указателя и се обадох – той веднага си спомни коя съм и ме покани у тях. Отидох на часа и подробно му разказах защо търся Влайчо. Той внимателно ме изслуша и каза: „Ще отидеш на Изгрева при сестра Цветана Симеонова, тя е художничка, кажи ѝ, че аз те изпращам, представи ѝ се, тя е прекрасен човек, ще те разбере, нейният съпруг води сега беседите в Братството.“ Благодарих му и си тръгнах.

Още на другия ден се запътих към Изгрева, слязох на спирката и тръгнах покрай оградата на Салона. Цялото селище, създадено по време на Учителя, тогава (1970 година) беше непокътнато, нищо не бе променено. Запътих се към чешмичката, но по улицата нямаше никакъв човек, за да попитам къде точно е къщата на сем. Симеонови. Тъкмо си помислих: „Как пък няма някой – да попитам“, изведнъж от уличката се зададе една възрастна жена и отиде право на чешмичката, изми си ръцете, лицето и се наведе да пие вода. Приближих се до нея, казах: „Добър ден“ и я

попитах за Цветана Симеонова. Тя ме погледна, засмя се и каза: „Ела, сестричко, ей сега ще те заведе.“ Тръгнахме, тя започна да ми говори, сякаш много добре ме познава, показа ми с ръка къде е нейната къщичка и допълни: „Аз съм най-старата сестра тука, казвам се Марийка, като дойдеш, обади ми се, искам да си поприказваме.“ Когато стигнахме до къщата на сем. Симеонови, Цветана простираше пране на двора. Марийка извика: „Цвете, водя ти една сестричка!“ Влязохме в двора, двете жени си размениха няколко думи и на тръгване сестра Марийка отново ме покани да ѝ се обадя, когато ида на Изгрева. Аз ѝ благодарих, после се представих на Симеонова, казах кой ме изпраща при нея и за какво я търся. Тя беше много любезна, изслуша ме внимателно и каза, че Влайчо идва често в техните среди, но скоро не го е виждала. Покани ме на техните срещи всеки петък от 17 часа и в неделя от 10 часа сутринта, но ме предупреди, че трябва да бъде 10-15 минути по-рано, защото започват молитвите точно на часа, а беседите не могат да се прекъсват. На тръгване ѝ благодарих и обещах да бъда точна.

Не дочаках неделата, още в петък отидох. Пристигнах много по-рано, въртях се около чешмичката и като стана 16 часа и 45 минути, тръгнах към къщата на сем. Симеонови. Почуках на вратата и ми отвори Цветана. Покани ме в една голяма стая, по стените бяха закачени нейни картини в рамки, а други картини без рамки имаше в един ъгъл на купчина до стената. Тази стая беше нейното ателие, в него се водеха и беседите, затова имаше столове, подредени в пет редици, пред тях – маса с един стол и върху масата – цигулка и книга. Цветана ми каза да седна, където искам и излезе да посреща гостите. Седнах на последния стол в последния ред. Помислих си: може би всеки си има определено място, ако е зает и този стол, ще стоя права. Стаята се напълни точно за

10 минути, както правят учениците за началото на учебен час. Силно ме впечатлиха този ред и дисциплината: всеки, който влиза, поздравява с леко вдигане на дясната ръка, без никакъв шум и приказки. Като стана точно 17 часа, външната врата се затвори, влезе Симеонов – възрастен човек с бодра стойка, поздрави всички с леко повдигане на китката и всички станаха. Симеонов взе цигулката от масата, понастрои я и започна да свири, всички в стаята запяха. Изпяха три песни, много хубави. След това казаха няколко молитви и седнаха.

Симеонов взе книгата от масата и каза: „Днес ще прочета беседата *Петимата братя*.“

Забелязах, че някои от хората си водят бележки, други само слушаха. Присъстваше и един сляп човек, когото съм виждала да продава ножчета за бръснене и ластик на пазара „Кирков“. Аз слушах с голямо внимание беседата, изведнъж от очите ми рухнаха неудържими сълзи, които нито можех да си обясня, нито да спра. Започнах да си щипя ръцете, за да сменя болката, да „изтрезнея“ и да се върна в себе си. Не можех да разбера какво става с мене. Колкото кърпи имах у себе си, измокрих ги. Накрая и шалчето на врата си измокрих. Чудех се как ще стана да изляза, почувствах се неудобно – всички ще разберат, че съм плакала. Когато свърши беседата, всички станаха пак за молитва, станах и аз с наведена глава. След молитвата всеки от присъстващите отиваше при Симеонов, ръкуваше се и излизаше. Аз седях на стола и чаках всички да си отидат и тогава да си тръгна. Останаха само три сестри, които седяха на първия ред, срещу Симеонов, и не си тръгнаха. Симеонов се обърна към мен и каза: „Сестра, елате при нас и седнете тука до сестрите, запознайте се с тях.“ Аз отидох при тях, той ми подаде ръка, аз се представих, първо на него, после и на сестрите. Извиних се, че много съм развълнувана. Симеонов ми отговори със спокоен

глас: „Не се тревожете, сестра, ние ще ви помогнем.“ Той се обърна към сестра Давидова с малкото ѝ име: „Радке, изпей песента, която ти даде Учителя, да лекуваш болни!“ И тя запя, а Симеонов свиреше с цигулката. Какъв беше този глас, сякаш ангел пееше и отиваше във всяка клетка на тялото ми, мелодичен сопран! Моите сълзи рукнаха отново – докато пееше, все плачех. Когато свърши песента, Симеонов каза: „Сестра Радке, не се получи, изпей я още веднъж.“ Той засвири и тя пак запя, аз продължавах да плача до средата на песента и изведнъж сълзите ми пресъхнаха, заслушах песента със захлас. Като свърши песента, тя ме прегърна и каза: „Сега да ти кажа, че и аз съм Радка, на този свят случайности няма.“ Симеонов добави: „Свърши се, сестра, ние те излекувахме. Твоето място е тука, ти ни намери и ние те приехме, остани при нас, други религии не ти трябват!“ – „Много се радвам, че ме приехте!“ – отговорих аз. Другите две сестри, които присъстваха, бяха Гита – майката на Йоана, и Гинка – тяхна съседка. С тях по-късно станах много близка. Сбогувах се със Симеонов и си тръгнах с Радка Давидова.

Качихме се в трамвая, аз се чувствах някак си обновена, в особено състояние. Преди да слеза на моята спирка, Радка Давидова ме попита дали ще се видим в неделя. „Ще се видим! – казах аз. – От днес съм записана, ако има списък.“ Тя ми отговори: „Има списък, със златни букви е написан!“

Прибрах се вкъщи весела и щастлива, разказах всичко на майка ми, а тя каза: „Скоро не съм те виждала така радостна. Ходи при тези хора, щом са толкова добри, но нали в неделя ходиш по черкви?“. Аз развълнувано ѝ отвърнах: „Сега намерих истинската черква, истинското Слово, така разяснено, че направо влиза в мене! Ще ходя в петък и неделя, всяка седмица.“ Разказах и на съпруга ми какво съм решила, той ми отговори: „Аз съм ходил на

беседите на Учителя, имах щастието да го видя. Нямам нищо против да ходиш при тези хора, но бъди предпазлива, не говори пред никого друго, защото още работим, а и децата са студенти. Ако никой не узнае, няма опасност. Нашите роднини са повечето комунисти, както не знаят, че ходим на черква, така и за това не трябва да разберат, защото злото не търпи доброто.“

В неделя пак отидох на Изгрева, но 15 минути по-рано, бях си сложила за всеки случай по-големи кърпи в чантата, но не ми се наложи да ги използвам. Стаята отново бе пълна, Радка Давидова беше дошла преди мене, покани ме да седна до нея, даде ми да препиша молитвите. По-късно Гита ми даде написани молитви, които си четях вкъщи. Носех си тефтер, в който записвах и беседите. Този път при мене всичко беше спокойно, чувствах се добре, даже радостно, но не разбирах защо. Когато свърши беседата, д-р Давидова ми предложи да се разходим през гората и да поговорим – времето беше слънчево и топло за януари. Минахме по уличката, която води през гората, тя ми показва къщичките на сестрите и братята, които живееха там, за да имам представа за Изгрева в този вид, в който е бил при Учителя. Разказа ми за себе си – заминала за Франция да учи медицина, защото такава била волята на баща ѝ, но мечтата ѝ била да учи пеене. Съгласила се да учи медицина, но взимала и уроци по пеене, защото така я посъветвал Учителя. Споделих с нея, че от най-малкото нещо се разплаквам, казах ѝ и какви лекарства взимам за сърцето. Тя ми отговори: „Вече няма да плачеш, тази година отиди на Рила и ще видиш колко добре ще се почувстваш. Пролетта започни да идваш на гимнастика и със сигурност ще бъдеш по-добре.“ Приех с голяма радост: „Ще те послушам, всичко ще направя, което ме съветваш. Аз обичам туризма и съм ходила като млада на много места.“ После ѝ разказах за разболяването на сина

ми. Попита ме дали ядем месо. Отговорих, че ядем месо, но обичаме и постните ястия. Посъветва ме да се откажа от месото, за да се оправят по-лесно проблемите ми: „Ти трябва да обърнеш нещата въкъщи. Следващия път ще ти донеса една книжка за вредата от месото и ще видиш какво ядете.“ Аз ѝ отвърнах веднага: „Мога да ти обещаю още сега, че от днес ставам вегетарианка. Още от малка много пъти съм се отказвала от месото, защото ми е било жал за агънцата и пилетата, които колежа. Сега за себе си не се колебая, ето, днес съм оставила на майка ми едно голямо пиле – три килограма, да го сготви за семейството, но аз повече няма да хапна месо. Днес за трети ден съм при вас, ще се виждаме и ще разберете, че всичко бих дала за доброто на всички около мене.“ Радка Давидова ме посъветва да не задължавам никого в семейството да става вегетарианец, а само с личния си пример да ги възпитавам, да готвя хубави вегетариански ястия, само така нещата сами ще се наредят. С пълна увереност заявих: „От днес ставам вегетарианка, заклевам се в гората и пред тебе!“ Качихме се на трамвая от спирка „Журналист“, аз слязох на „Патриарха“ и се разделихме.

Прибрах се въкъщи, майка ми каза, че е направила пилето така, както съм поръчала, сварено, препечено във фурната с гарнитура от грах, картопки и сварен ориз, а също и супа от дреболийките, всички бяха обядвали и ме попита какво да ми сипе. Аз отговорих: „Нищо, от днес съм вегетарианка!“ – „Ти все ме изумяваш с нещо. Яж сега, пък от утре стани вегетарианка.“ – „Не, майко, това е волята ми, заклех се вече, няма да наруша клетвата. Истина ти казвам, не съм много гладна, ще си приготвя някакъв аламинут.“ Обелих си три средни картофа, нарязвах ги на по-тънки филийки и ги изпържих, чукнах едно яйце, и с малко туршияка си хапнах много добре. Майка ми с тревога попита: „Кой ще готви на децата ти?“. – „Засега ти, майко, през деня те се

хранят в столовете, където работят, а за вечер ще видим какво ще приготвяме“ – отговорих аз. Майка ми каза, че е съгласна с моето решение и разговорът приключи.

През нощта сънувах същия разговор: аз отивам за молитва, изваждам пилето от хладилника и го поставям на масата. Казвам на майка ми да вземе голямата тенджера и цялото да го свари. Тя ми отвръща малко ядосано: „Ти не виждаш ли, че то не се побира в тази тенджера!“ – Аз отговарям: „Ти ме връщаш да ти покажа какво трябва да направиш ли?“. Отивам в кухнята, вземам един нож, за да му изрежа крилцата и бутчетата – да влезе в тенджерата. Взех ножа и гледам: на масата в тавата, където бях сложила пилето, едно прекрасно малко детенце, което си подава ръчичките да ги отрежа, повдига и крачето – аз стоя и гледам онемяла. Хвърлих ножа и си казах: „Как мога да убия това детенце!“ В този миг се събудих, това беше в понеделник.

Във вторник срещу сряда сънувах, че отивам в моето предприятие, в отдел „Керамика“, и чувам гласове откъм печите – и отивам право там. Гледам двете пещи запалени и пред тях две мои колежки въртят на шишове по един телешки бут. Като ме видяха, двете жени ми казаха: „Добре, че идваш, защото приготвяме голям банкет, изпратихме човек да те извика, колегите отидоха да купят пиене и други работи.“ (Аз бях десет дена в отпуска тогава.) Благодарих им за поканата, но отказах да остана. Излязох от предприятието и гледам: по улиците тече вода като река, но по средата на пътя – сухо. Тръгнах по сухото, стигнах до спирката на трамвая и се качих. Когато стигнах до „Патриарха“ – на моята спирка, виждам, че при нас е сухо, няма вода. Попитах ватмана: „Каква беше тази вода по улиците, като не е валяло?“. – Той ми отговори: „Откъснал се е бентът на язовира и водата е заляла всички ниски места, имахме късмет, че повредата е малка и ще

могат да я оправят.“ Събудих се и записах този сън. Дълго не можах да заспя, чудех се какво означава този така ясен сън.

В четвъртък срещу петък пак сънувам: с моите колежки и колеги сме тръгнали на екскурзия до Румъния с автобус. Стигаме до моста на Дунава в Русе и шофьорът внезапно спря автобуса, слязохме всички и видяхме как нивото на реката се е вдигнало толкова много, че съвсем малко остава да залее моста. Шофьорът категорично заяви, че се отказва да продължи пътуването към Румъния, защото водата може да отнесе моста. Аз поканих моите спътници да минем пеша моста, но никой не се съгласи. Тогава тръгнах сама и казах, че няма да се върна, защото имам познати в Румъния и ще ги намеря. След известно време видях пред мене големи павилиони, на които пише: „Добре дошли на панаира.“ Отидох към павилионите, всички викаха и ми предлагаха луканки, кренвирши, шунка, пържоли, кюфтета, аз само махам с ръка, че не искам. Като отминах тази редица, която беше най-отпред, се озовах пред павилиони с плодове и зеленчуци. Там се спирах и казвах, че на връщане ще си купя от тях. След като преминах и тези щандове, видях няколко човека, които ме гледат и явно говорят за мене, спрях се и помислих: „Ще ги попитам за моите познати.“ В този момент една жена тръгна към мене с кошница в ръка да ме посрещне, спря, усмихна се и каза: „Добре дошла и заповядай, от всичките плодове има в тази кошница.“ – „О, аз не мога да ги платя!“ – отговорих. – „Няма да плащаш нищо, ти спечели най-голямата награда!“ – продължи тя. – „Не мога да взема такава голяма кошница, как ще я нося чак до България!“ – упорито отказвах аз. Жената взе кошницата, хвана ме за ръката приятелски и ме заведе до господата, които стояха и ме гледаха. Аз ги поздравих, те усмихнати се ръкуваха с мен и казаха: „Ти издържа изпита, ето, това е

твоята награда (посочиха една кола, която стоеше зад тях) – тази кола заминава за България, с нея ще се прибереш.“ Взех кошницата и се качих в колата. Когато преминахме моста, нивото на реката си беше нормално. Така се събудих в България.

В петък отидох на беседа, Радка Давидова пак ми бе запазила място до себе си. Аз вече бях научила молитвите наизуст. След беседата Симеонов даде знак на д-р Давидова да останем. Когато изпрати и последния човек, Симеонов се обърна към мене със следните думи: „Сестра, моята съпруга ми разказа, че търсите Влайчо за вашето момче, но вие намерихте най-важния – Учителя, той ще ви помага по-нататък. Четете беседите, слушайте какво се говори и прилагайте. Тук е истината, при нас ще я чуете и видите. Учителя много неща ни каза и показва нагледно. Ще видите как нещата постепенно ще се подобрят. Сега ще ви кажа какво ни отговори Учителя, когато го попитахме: „Как ще продължим да съществуваме, като църквата е против нас?“. – „Не се безпокойте, ще дойде и техният ред. Радвайте се, че Бог е с нас, той ще оправи всичко, имайте само търпение.“ Когато се тревожихме, че много малко хора идват при нас, Учителя казваше: „Не се безпокойте, ще дойдат, бъдете готови да ги посрещнете така, както аз съм казал!“ – Радвам се, сестра, че идвате при нас и не се отказвате, защото в този строй, в който живеем сега, е опасно, нашите деца мълчат и не смеят да кажат, че са деца на дъновисти, не смеят да дойдат на беседи, за да не си загубят работата. Вие също работите, ние разбираме, но за да станете по-смела, те (съществата от Разумния свят) ви изпращат страдание. И вие се вслушвате в гласа на Бога, затова сте при нас, ще ви помагаме, бъдете с нас. Ще ви срещнем с Влайчо – и той е предпазлив, защото мина през големи изпитания. Влайчо е изключително силен духовно. Ще се срещнете с него, когато Учителя нареди да стане това.“

Благодарих на Симеонов и се сбогувахме. Тръгнахме си с д-р Давидова, тя ми предложи пак да минем през гората, защото иска да се отбие при един брат, който е болен, за да го прегледа. Аз с готовност се съгласих, защото така ще имам възможност повече да разговаряме. Даде ми обещаната книжка „Вредата от месото“ и каза, че ми я подарява, защото всички в нейното семейство са я прочели и тя е изиграла ролята си. Благодарих ѝ и я поканих следващата неделя след беседата да ми гостува, тя прие поканата и каза, че ще ми донесе беседи, които да си чета вкъщи. Стигнахме до бараката на брат Никола Антов и тя почука, вратата се отвори, показа се една жена на вратата. Д-р Давидова обясни, че е повикана за болния. Поканиха ни и влязохме. Болният лежеше, но като видя, че влизаме, стана и седна на леглото. Запознах се с него, д-р Давидова му обясни, че съм нова сестра, той искрено се зарадва. Докторката го прегледа, разпита го какво го боли и какви лекарства е взимал. После му назначи лекарства за пиене и едно лекарство за мазане. След това му даде следните указания: „Да те разтрие жената, която те гледа, виждам, млада е и ще може да го направи, трябва да се изпоттиш хубаво и после да се преоблечеш. Изпий горещ чай и след това вземи лекарството, което ти предписах.“ След инструкциите на лекарката болният извика жената, която го гледа, за да чуе какво точно трябва да прави. Д-р Давидова отново повтори и пред нея всичко, което трябва да се направи за болния, жената стоеше най-смирено, без да отрони дума. Антов каза: „Я, нека да ви запозная, това е бъдещата ми съпруга, разбира се, че ще направи всичко, което е необходимо.“ Сестра Давидова беше силно шокирана от това, което чу, а аз стоях спокойно и наблюдавах. Антов се обърна към жената и каза: „Иди и приготви нещо да почерпим гостите.“ Когато тя излезе, той се обърна към д-р Давидова: „Трябваше първо да ти я представя, но и сега

може, не се учудвай, нито дъщеря ми, нито синът ми се интересуват как съм, здрав ли съм, болен ли съм и какво ми е, затова реших да имам някой на стари години да ме погледа.“ Давидова изрази своето разбиране и го запита какво той може да ѝ даде за положените грижи. Той отговори, че са сключили брак и тя ще получава пенсията му, която за нея е нещо. Освен това след две седмици ще излязат оттук и ще получат апартамент на „Кръста“ – стая, хол и кухня. В това жилище тя ще има право да живее до края на дните си. „Това е добре за нея, така че тя ще ме разтрие, ще ѝ се иска да поживее.“ След неговите думи Давидова допълни: „Чакай да ти напиша още една рецепта.“ – Антов отговори: „Е, ти знаеш, напиши.“ В това време съпругата му донесе чай с големи парчета баница, след това ни донесе сладко, което тя е правила. Антов седна на леглото подпрян с възглавници и някак си се ободри от присъствието на лекарката, стана много разговорлив: „Много се радвам, че дойде, отдавна не сме се виждали.“ Давидова отговори: „Аз бях по Франция, отскоро съм тук.“ Антов с искрено чувство каза: „Е, Радке, какво чудо прекарахме, добре че ни имаше.“ После се обърна към мен и продължи да говори: „Сестра, сега ще чуеш, и то със сигурност ще чуеш, но да знаеш и двете версии. Тука бяхме пъстър свят, всички си живеехме прекрасно, но това, което казваше Учителя, не се приемаше от всички на сериозно – за някои хора неговите думи минаваха покрай ушите им и те сякаш се отнасяха не за тях, а за някой друг. Учителя настояваше да се построи голям салон с жилища в една голяма сграда и да се закупят парцели по един декар. Много малко хора го направиха, имахме и счетоводител, и касиер, пари имаше за всичко, но нямаше хора, които да го направят. Касиерът слагаше парите под дюшека на кревата и спеше върху тях. Средства за всичко имаше, но послушание няхахме, виждаше се нещата накъде отиват.

Аз се карах с тях, казвах им, даже ги пердаших с бастуна, а те ходеха да се оплакват от мене на Учителя. Той казал на хората, които се оплакват от мене: „Това е злото куче сред стадото на Изгрева, ако няма такова, вълците ще изядат стадото и то ще се разпръсне.“ – Е, това е казал Учителя за мене, сестра, нека да го знаете.“ После Никола Антов пак повтори: „Касиерът слагаше парите под дюшека и спеше върху тях. Като дойде 9-ти септември 1944-та и си замина Учителя, те напълнили тенекии с пари и ги скрили на Витоша. След това започнаха съдебни дела, ядове, разправии, а отговорниците за парите лежах по затворите. Комунистите бяха „вдигнали мерника“ на Бялото братство, целта им беше да го разпръснат, в крайна сметка държавата прибра парите на Братството. Аз бях партиец и отговарях за Изгрева, един ден се събраха отговорниците на района, за да ме мъмрят и изключат, защото съм им пречел да си изпълнят задачата. Един приятел ме предупреди, че събранието е организирано заради мене, защото защитавам дъновистите. Събрахме се всички и началникът на района ми каза да наредя на дъновистите, че трябва да извадят Учителя си от градината, защото това не е гробище. Аз станах, извадих си пищова в ръката и застанах срещу него разтреперан от гняв, казах му: „Само да смее някой да направи нещо, ще ви разстрелям всичките! Първо ще кажа на Георги Димитров и на всички министри, които се криеха на Изгрева и се хранеха безплатно на трапезата ни, та даже и Цола Драгойчева се криеше при нас. Когато си замина Учителя, ние с Жеков и още някои братя отидохме в министерството и поискахме да се свържем с Димитров чрез Антон Югов. Същият ни предостави всички координати, за да се свържем с него. След разговора Георги Димитров изпрати телеграма със следния текст: Учителя да бъде погребан точно там, където той си е определил! – А вие днес ми казвате, че трябва

да го изхвърлят оттам. Вие не знаете, че при блокадата на германците Учителя помогна на Георги Димитров – с неговата шапка и балтон да замине за Германия и после за Русия. Като отида и разкажа на Георги Димитров за това събрание, ще видим кой ще изхвърчи.“ Бях страшно ядосан, извадих партийния си билет и го хвърлих в очите им, сложих пистолета на масата и казах, че нямам работа при такива партийци, защото не са достойни да носят това име. Те се стъписаха, защото мислеха, че мене ще изплашат, а след моите думи изплашените бяха те и започнаха да ме успокояват: „Чакай бе, Анто, ще се разберем с теб...“ – Аз си тръгнах, тряснах силно вратата и повече не стъпих при тях. Никой не посмя повече да ме потърси. Успях да извадя разрешително да се четат беседи в салона и се четяха до предаването на селището на руснаците по волята на Учителя. После извадих разрешително да се четат беседи при Симеон Симеонов, при Иван А. Михайлов и в Мърчаево, без да ни безпокоят. Нашите хора, които живееха на Изгрева, всички бяха настанени в жилища, никой не остана на улицата. Това, сестра, ви го казвам, за да знаете и разказвате. Ние си отиваме, вие оставате да продължите делото.“

На сбогуване д-р Давидова каза: „Дойдохме за малко, а то минаха часове.“ Тръгнахме през гората към спирката на трамвая, Давидова бе забелязала с какво учудване наблюдавах през цялото време Никола Анто и затова каза: „Той просто имаше нужда да си разкрие душата пред някого. Учителя е знаел какво голямо дело ще извърши *злото куче* за Братството, затова не му е правел никакви забележки, въпреки оплакванията на някои от братята.“

Съвсем скоро след нашата среща Никола Анто наистина излезе от бараката и се нанесе в апартамента. Не мога да кажа с точност колко време живя там, защото, когато се запознах с дъщеря му Мария след две години,

той си бе заминал. Мария бе предала всички книги с беседи на Учителя, които имаше в дома на баща ѝ, на братята в Мърчаево, където се премести Школата. От тези книги се четеше там, като ходехме на молитва. Дъщерята на Антоу раздаде и няколко броя от *Завета на цветните лъчи* на братя и сестри и бе поръчала на брат Темелко да предаде една от тези книжки и на мене. По-късно братята и сестрите ми разказаха всичко за живота на Никола Антоу, аз пресях някои неща и записах само това, заради което Учителя го е закрилял и държал при себе си.

Следващата неделя, след беседата, както се бяхме уговорили, Радка Давидова дойде у нас на обяд. Майка ми беше направила постна супа, основното ядене беше със сини сливи и за гарнитура разни туршийки, а накрая баница. След като приключихме обяда, Радка ме помоли да я изпратя до тях, за да ми даде беседи, които да чета въкъщи. Тръгнах с нея, тя живееше на ул. „Искър“, срещу Евангелистката църква, попита ме дали съм ходила в такава църква, отговорих ѝ, че не съм ходила. Тя ми каза, че в тази църква има познати, които са нейни пациенти, и ми предложи да влезем при тях, за да ме запознае. Съгласих се, влязохме в църквата, на вратата ни дадоха книжки с песните и молитвите, които върнахме на излизане. Вътре беше пълно, но имаше няколко свободни места и ние седнахме. Оставаха 10 минути до идването на пастора, но присъстващите започнаха без него да четат дълги молитви. Като дойде пасторът, изпяха няколко песни, след това той чете молитви сам, а имаше и общи молитви. Последваха молитви за болни, при които всички застанаха на колене заедно с пастора, и тези молитви бяха много дълги. След продължителните молитви едва се изправихме с Давидова, на излизане пасторът застана на вратата и всички се ръкуваха с него, а той ги благославяше. Наближи и нашият ред, Давидова си отвори чантата и приготви пари, попита

ме дали имам дребни пари, едно левче за пастора, имах и му дадох. Отидохме после у тях, къщата им беше срещу салона на евангелистите. Попитах я дали често ходи в тази църква, тя отговори, че ходи там само когато трябва да се срещне с близък пациент. Попита ме дали ми харесва този начин на служене, казах откровено: „Не, предпочитам православната църква пред евангелистката, сега се влюбих в учението на Учителя и мисля, че си избрах къде да бъда – тук има точно това, което търся: Христа, Бога и Учителя.“ Давидова ми отговори: „Радвам се за тебе, ти веднага се ориентира, това е много хубаво. Майка ми беше евангелистка, с нея съм ходила там и сама съм ходила, но като млада се запознах с учението на Учителя, разбрах го от самото начало. Когато заминавах за Франция, Учителя ми каза: „Учи пеене!“. Аз отговорих: „Учителю, баща ми ме праща да уча медицина“. Той настоя: „И пеене!“. Започнах да уча медицина, но от време на време вземах уроци по пеене. Като се върнах, отидох пак при Учителя, попита ме: „Пееш ли?“. Отговорих му, че ако не уча медицина, няма да ми дават пари да следвам. Той пак ми каза: „Е, добре, но вземай и уроци по пеене, ще ги съчетаеш с медицината“... Ето защо Учителя е дал песен само за нея – като види, че някой е болен, много тежко болен, да сяда до него и да му пее тази песен. Веднага я попитах: „Песента, с която излекува мене ли?“. – „Да – отговори тя и продължи: „Още за едно нещо не послушах Учителя. Имах приятел, френцузин, с когото много се харесвахме, и той искаше да се оженим. Дойдох си в България, за да кажа на родителите си, че ще се омъжа. Баща ми каза, че съм още млада и не трябва да бързам, отидох при Учителя, да попитам и него. Като ме видя, той се засмя: „Е, рекох, завърши ли?“. – „Да, Учителю, затова дойдох да ви питам. Имам един приятел, който иска да се оженим. Какво ще ми кажете?“ Учителя ми каза: „Много скоро ще бъдеш разочарована

от този приятел.“ След неговите думи бях решила да се откажа от брака с този човек. Във Франция живеех при една жена, роднина на баща ми, споделих с нея, че баща ми не иска да бързам с този брак. Тя помисли малко и каза: „Какво ще правиш тука, мислиш ли, че ще намериш веднага работа? Щом се харесвате, оженете се.“ И така набързо се омъжих. Щастието ми беше три месеца, той се върна при старата си приятелка и така всичко свърши. Аз се върнах в България и повече не се омъжих.“ Моята дружба с Давидова продължи, тя ме заведе и в Михайлови, представи ме пред Братството, там имаше сестри, които идваха при Симеонов и вече ме познаваха. Д-р Давидова замина на почивка и известно време не се виждахме. През това време аз ходех на беседи в неделя при Симеонови, а в петък при Михайлови, там се пееха половин час песни и после се започваше беседата. Аз работех и малкото свободно време, което имах, го отделях за беседите.

Следващата неделя отидох половин час по-рано на беседа у Симеонови, бях сложила в една чанта буркани с туршии, лютеници, конфитюри и компоти, наредих ги в коридорчето на шкафа. Сестра Симеонова ме попита как съм ги донесла, отговорих: „С трамвая, не е трудно, пак ще ви донеса, аз съм направила много.“ Когато отидох след няколко дни, тя каза, че съпругът ѝ много харесал туршиите, и ми предложи да си взема празните буркани, но аз отказах, защото трябваше да отида на друго място след това. Покани ме, защото в момента нямаше хора у тях – можехме спокойно да поговорим. Седнахме в салончето с лице към градината, от прозореца им се виждаше оградата на гроба на Учителя. Аз казах: „О, сестра Цвета, ти оттука виждаш цялата градина!“ – „Да, вярно е. Сега ще ти разкажа какво ми се случи веднъж тука. През есента на 1944 година Учителя се прибра от Мърчаево много тъжен и угрижен. Преди това винаги се отбиваше при

нас, когато ходеше до Жекови, и ме караше да рисувам. (Тя бе нарисувала една картина с образа на Учителя и около него глави на ангелчета. Когато тя рисувала тази картина, Учителя я насърчавал да рисува така, както тя чувства, а когато имал забележки, посочвал с пръст какво точно да коригира.) Като излизах вечер на двора, виждах, че Учителя седи на балкона си с часове. През декември стана много студено. Една нощ излязох навън и по навик погледнах към прозорците и балкона на Учителя, защото той винаги си лягаше много късно. Беше някъде към два часа, видях, че стаята му свети и вратата на балкона е отворена. Той излезе на балкона по бяла риза, а аз, облечена в кожуха на Симеон, постоях увита в него и ми стана много студено. Влязох вкъщи и си мисля: какво става с Учителя, никога не съм го виждала по риза на балкона – и то в такъв студ! Легнах в топлото легло, стоплих се, но не можах да заспя. Мислех за Учителя. Лежах повече от половин час, но нещо ме караше да изляза пак и да видя дали Учителя е още на балкона. Облякох пак кожуха и излязох навън, видях го да стои все така по риза. Постоях няколко минути, студът просто режеше. Влязох на топло и ми стана много мъчно, мислех си: защо го прави това Учителя, ако отида да кажа на Симеонов, той ще ми се скара, задето се бъркам в работите на Учителя. Легнах и си поплаках за Учителя и съм заспала. На сутринта потърсих Симеон да му разкажа, но той бе излязъл, като се върна, беше много разтревожен – извикали го заради Учителя. Аз му разказах, че през нощта съм го видяла по риза на балкона. Той загрижен каза: „Защо го е направил, той е искал да се разболе! В сряда е имало беседа, но кратка. Той се е подготвял за заминаване...“ В неделя разбрахме, че е починал. Симеонов беше сигурен, че Учителя е знаел какво прави и защо го прави. Плаках, плаках много за него. От полицията дойдоха с джипка за Учителя, но той

беше поставен в ковчега. След това Симеонов ми каза: „Видя ли защо го е направил?“. Много тъгу-вахме всички. Имаше сестри, които, като заговорим за Учителя, все ще кажат по нещо: как на някои се явил, други го видели след заминаването му, трети го видели на сън, само на мене не ми се явяваше. Започнах да плача – защо Учителя само на мене не се явява. Една вечер застанах на прозореца и гледам, както сега с тебе гледам право към мястото, където е положен, чета молитви и си казвам: Учителю, само на мене не се показва! – и плача. В този момент стената и прозорецът изчезнаха, Учителя излезе в бяло и бавно се приближаваше към мен, аз толкова силно изпищях, че паднах по очи на пода. Симеонов дойде в стаята, разтревожен от писъка ми, и каза: „Какво има, Цвете?“. Вдигна ме от пода, аз се изправих и гледам, че стената пак си е на мястото, а Учителя го няма. Разказах на съпруга си това, което разказвам и на тебе, той развълнувано ми каза: „Затова не ти се е явявал, защото не си готова да го срещнеш. Затова не се моли друг път да го видиш, ако трябва той сам ще го направи.“

Останах изумена от това, което чух, поговорихме още малко и си тръгнах.

Дадох апартамент на брат Симеонов и му определиха срок, в който да се изнесе от Изгрева, защото започваха да събарят къщите им. Той беше много разстроен, ходеше като болен, изведнъж грохна, поболя се. Аз ходих още няколко пъти при тях. Дъщеря им влезе в апартамента, пренесе и техния багаж. Една вечер отишъл в гората на любимата си пейка, на която е седял с Учителя, легнал на пейката и там починал. Намерили го на другия ден. И съпругата му Цветана не живя много дълго, скоро след него и тя си замина. Много ми беше мъчно за тези прекрасни хора.

СРЕЩАТА МИ С ЙОРДАНКА ЖЕКОВА

Винаги, когато ходех на беседа у Симеон Симеонов, Радка Овчарова ме питаше кога ще намеря време да отидем при сестра Йорданка, защото тя много настоявала да ме види. Уговорихме се да се срещнем в следващата сряда към 15 часа, за да отидем при Йорданка. Отидох на срещата, както бях обещала, Йорданка живееше в малка дървена къщичка, но много уютна. Радка Овчарова само ме заведе и се извини, че имала да ходи при една сестра по работа, и си тръгна. Останахме сами с Йорданка, в началото поговорихме малко за общи неща, след това тя влезе в една стаичка и донесе малка книжка с единична беседа. Каза ми да отворя книжката, където си избира, и да прочета нещо. Аз отворих книжката някъде по средата и зачетох на глас, попитах я дали мога да продължа до края, тя отговори: „Можеш, чети.“ Прочетох до края беседата, тя беше толкова хубава, сякаш е част от моя живот. Погледнах Йорданка с възторг, тя разбра какво почувствах и ме попита: „Какво, искаш да ме попиташ ли нещо?“. Отговорих, че искам да прочета беседата от началото. Прочетох и началото и признах: „Прекрасна беседа, от нея получих много отговори на въпроси, които съм си задавала за неща, които ми се случват, а не знаех защо е ставало така.“ Отначало си помислих, че тя е избрала специална беседа, за да ме впечатли, тогава още не познавах Учителя... По-късно разбрах, че съм се лъгала в мислите си. Всички беседи на Учителя са от живота и за живота на хората и ни учат как да станем по-добри и да не грешим!

Йорданка ми каза: „Идвайте, аз съм си вкъщи, винаги можете да ме намерите. Ако се интересувате от учението на Учителя, при мене сте на най-подходящото място, тука ще научите верните и точни неща, без украшения.“

Благодарих за поканата и казах: „Да, ще идвам, тука научих много хубави неща, получих отговори, които търсех в църквата. Молех се непрекъснато, но отговор не получавах.“ Разказах ѝ за мъката, която имам – заболяването на моя син. Разказах ѝ за работата ми, за двете дъщери-близначки, които бяха студентки, а синът ми заради заболяването не може да учи, за голямото ми семейство. Като ме изслуша, Йорданка каза: „Много е важно родителите да вървят по правия път, само така и на децата ще им върви. Като държиш връзка с Учителя, той ще ти помага – и на теб, и на децата ти.“ След нейните думи казах: „Благодаря ти, сестра, имам нужда от такива топли думи. Аз се разболях, откакто момчето ми е болно, къде ли не съм ходила, при професори, лекари, и при Ванга ходих. Дойдох при вас да търся Влайчо от с. Коньово, но още не са ме срещнали с него. И при Господа бих отишла, ако мога!“ – „Можеш, сестра – отговори Йорданка, – ще стигнеш и до Господа. Чула ли си, че добрата майка е готова и сърцето си да даде за здравето на детето си? Като се запознаеш с Учителя и неговото Учение, ще разбереш как ще стигнеш до Господа. И като стигнеш дотам, ще разбереш кога Господ ти помага – и когато грешиш, можеш да се поправиш веднага. Ако не правехме толкова много грешки, животът ни щеше да бъде много хубав. Понякога страдаме и заради грешките на нашите бащи, деди, баби и т.н. Всичко това, което ти казвам, ще го намериш в беседите.“ После ми даде една единична беседа, която да прочета вкъщи, и ми обеща, като отида следващия път, да ми даде друга беседа. Тръгнах си от Йорданка удовлетворена, че получих много отговори от беседата, която прочетох. Огънят в мене се запали, помислих: „Ще отида пак при Йорданка Жекова.“

Когато за втори път отидох при Йорданка, тя беше самичка, останах при нея един час. Тя пак ми даде една беседа и каза да реша дали да отворя книжката по

мое желание и да прочета само този текст, или цялата беседа. Отговорих, че ще прочета цялата беседа, това бяха единични беседи, но от първите – много, много хубави. Тези беседи тя ми даваше да чета не вкъщи, а само при нея. В петък ходех при сестрите Люба и Драга и брат им Иван, а в събота и неделя – у сестра Йорданка. Работех и гледах всичко да върви добре, нищо да не куца, майка ми също помагаше вкъщи.

*

Започнах всеки петък да ходя редовно на беседи при Иван Антонов Михайлов и сестрите му, приеха ме много добре, аз се отнасях с внимание към всички, които присъстваха у тях на беседите. Един петък брат Иван след беседата се обърна към мен и ме помоли да остана, защото искал да поговорим за нещо. Казах, че ще остана, и се върнах пак в стаята, за да изчакам, докато той си изпрати гостите. След всяка беседа той се ръкуваше с всички и им благодареше. В стаята бяха останали още няколко братя, които седяха на столовете си. Влезе Антонов и ме попита дали познавам братята, които бяха останали. Отговорих, че сестра Радка Давидова ме запозна с Кирчо (Лъвчето) и с Георги Йорданов, но другите братя не познавам. Той отговори: „Ние говорихме с д-р Давидова за вас, тя ни разказа как сте се запознали и какво хубаво впечатление сте ѝ направили, каза ни също, че сте с. Сестра Давидова е една обичана и уважавана от нас и Учителя сестра, заговоря попитахме кого ни води – може да дойдат и нежелани гости при нас. Учителя не е обичан от всички, особено от духовенството. Ние сме с добри впечатления от вас, ето, идвате само от няколко седмици, а вече научихте песните и молитвите, много сте старателна, затова решихме да ви запознаем с част от ръководството. Това са Жельо Желев, Георги Йорданов, Кирчо (Лъвчето), Възкресен и аз. Двама

отсъстват, защото починаха. Трябва да направим ново попълнение, затова искаме да ви попитаме, ще се съгласите ли да ви изберем в ръководството на Братството?“. Изслушах внимателно Антонов и казах: „Смятам, че вашето предложение да бъде в ръководството е прибързано, мене никоой още не ме познава, аз съм нов човек. Ако искате да ви помагам, готова съм да направя всичко, което мога, на ваше разположение съм, ако става въпрос за работа.“ Казах им какво и къде работя, не скрих нищо от тях. И допълних: „Има опасност и аз да бъда уволнена, щом като казвате, че ви преследват.“ – „Права сте, сестра – съгласи се с мен Антонов, – ще се възползваме от Вашето предложение да ни помагате. Сега искаме да ни нарисувате един портрет на Учителя, има един нарисуван портрет от Цветана Щилянова, на която Учителя е позирал, но в момента се пази някъде.“ Помолих ги да ми дадат снимка на Учителя и време, за да го нарисувам.

Когато трябваше да намерим снимка на Учителя, сестрите на брат Иван А. Михайлов – Люба и Драга, ме заведоха в Мърчаево при сестра Веса Козарева, която живееше при една от сестрите, която Учителя бил излекувал от ослепяване и е била най-близо до него в Мърчаево. Трябваше да намерим индивидуална снимка, защото всички снимки, които ми показаха, бяха все групови. Учителя не е позволявал да го снимат сам. Той е казал: „Не искам да ми правите фотографии, които да използвате за търговия.“ Тези снимки, които днес се продават, са извадени от общи снимки или са го снимали, без той да ги види.

Веса Козарева извади един плик със снимки, но все общи. Като си тръгнахме, тя ме помоли, щом нарисувам портрета, да го занеса първо при нея, за да види как съм го нарисувала, и тогава да го дам на братята. Аз предпочетох снимката, която брат Иван носеше винаги в портфейла си.

След като бях готова с портрета и трябваше да го занеса при сестра Веса Козарева в Мърчаево, се обадох на сем. Михайлови по телефона, отговори ми сестра Люба и каза, че ще дойде сама, без Драга, защото тя има работа в града и няма да се върне скоро. Уговорихме се след половин час да се срещнем на спирката на „Патриарха“ и да тръгнем за Мърчаево двете. Срещнахме се, качихме се в автобуса и си побъбрихме за много неща. Люба беше по-скромна и по-тиха от сестра си Драга. Драга беше най-малката и най-всезнайко, не даваше думата на никоя от сестрите си – те бяха три сестри и един брат, но главният командир между тях беше Драга. Както пътувахме към Мърчаево с портрета, Люба ми каза: „Спомняш ли си това, което каза Драга за богомилите?“. – „Да спомням си, че Учителя е казал на една сбирка, че по време на богомилите заради вярата в Христа е изгоряла на кладата една сестра, която присъства между нас.“ – „Така че между нас е имало истински сестри. Учителя погледна към мене, но аз седях до Драга. Тя веднага скочи: „Това съм аз!“ Учителя нищо не каза. На излизане, когато се сбогувахме, му целувахме ръка, Драга мина пред мен, а аз бях след нея, Учителя се понаведе и ми каза тихо: „Вие бяхте на кладата!“ Аз само го погледнах, нищо не отговорих – и с Драга не споделих, казвам ти го на тебе, защото виждам, че разбираш много добре и мен, и нея.“ – „Вярно е, права си – отвърнах, – но ви уважавам и двете еднакво.“ – „Така е, правилно си разбрала!“ – „Сега ми разкажи за себе си, знам, че имаш какво да кажеш“ – я помолих аз. „Да, имам – отговори тя. – Ние двете със сестра ми сме учителки, аз на малки деца в основното училище, а Драга преподава литература в прогимназията, затова е „всезнайко“. Аз бях учителка в едно софийско село, а сестра ми преподаваше в прогимназията в село Криводол. На беседи идваше само когато е във ваканция, а аз ходех всеки ден, защото селото беше близо и имаше

рейс. Често ходехме с брат ми на сутрешните беседи, които се провеждаха в 5 часа сутринта. От беседата отивах на рейса и стигах точно навреме в училището. Една сутрин станах пак да отида на сутрешната беседа, почуках на вратата на брат ми, той ми отговори, че няма да дойде с мене, защото имал много важна работа – беше адвокат. Тръгнах сама, ние живеехме на ул. „Евлоги Георгиев“, край канала. Вървах по тротоара, близо до сградите, никой не се появи по пътя ми, нито отпред, нито след мене. Казвах си тихичко молитви и формули. Стигнах до моста на ул. „Граф Игнатиев“ и видях един господин, който стои на моста и гледа към мене с усмивка, каза ми: „Хайде, сестра, чакам ви да минем заедно през гората.“ Аз отидох до него, той ми подаде ръка за поздрав и се ръкувахме. Каза си името, но аз не го разбрах. Започна да говори с мене така, сякаш ме познава, гласът му беше хубав, изобщо млад и приятен човек. Слушах го как говори за беседите на Учителя и имах чувството, че ме познава, но аз не съм го виждала. Каза, че е опасно, като се минава през гората да се говори високо, защото може да ни уплаши някой нехранимайко. – „Да – потвърдих аз, – така ни е говорил Учителя, когато минаваме през гората, да не говорим, че и гората има уши.“ Той се засмя и каза: „Да, така е, затова ви чакам, за да не ви е страх.“ Аз му отговорих: „Като вървя с вас, не се страхувам – и не трябва.“ Стигнахме до Салона и си помислих: сега ще го попитам откъде се познаваме и как се казва. Той ми даде път да вляза, като кавалер, влязох и седнах на втория ред, като оставих място и за него. Обърнах се назад и погледнах към вратата, но не го видях. След малко влезе Учителя, започна беседата и аз забравих за моя спътник. Само се ядосах на себе си, че не го попитах как се казва. Като свърши беседата, бързах да изляза, трябваше да се прибера и да отида на училище, затова се запътих направо към портата. Като излязох

на улицата, човекът, с когото дойдох рано сутринта, ме чакаше отвън и каза: „Хайде да минем пак през гората, че няма много време, трябва да ходите на работа.“ Говореше с мене така, сякаш сме говорили много пъти. През цялото време, докато вървахме заедно, той ми говореше за беседата, за силата на това учение и колко навреме е дошло в България. Изказа за младите хора такива ценни мисли, че аз, увлечена в думите му, не можех да го прекъсна и да го попитам кой е той и как се казва. Пристигнахме много бързо до моста, той ми каза: „Довиждане и сама не ходете, винаги гледайте да сте с някого, а сега бързайте да се пригответе, за да хванете рейса за селото.“ Сбогувах се и му благодарих за компанията. Като тръгнах, пак се сетих да го попитам кой е и как се казва, обърнах се, него го няма, погледнах към моста – няма жива душа, погледнах към улицата – и там няма никого. Кой беше той? Боже мой! Постоях малко и наистина се забързах за вкъщи. Преобух си обувките, взех си чантата, също и кутийката, в която си бях сложила храна да закуся. Тръгнах за рейса и точно като пристигнах на спирката, рейсът дойде. Качих се и все за това си мислех, докато пътувах: кой беше този човек, не мога да си спомня откъде ме познава. Следващия път, пак отивам на сутрешна беседа, но този път с брат ми. Като вървахме към гората, брат ми ме попита: „Ти сама ли мина през гората миналия път?“. – „Не, бях с кавалер“ – отговорих аз. – „И кой беше той?“ – продължи брат ми. – „Не знам кой е!“ – отвърнах притеснено. – „Как така, не се ли запознахте?“, учуди се той. – „Запознахме се, ръкувахме се, но аз не разбрах името му.“ Пристигнахме до Салона и с брат ми седнахме пак на втория ред – той си е нашето любимо място. Влезе Учителя, погледна ни всички, спря погледа си към нас с брат ми Иван и каза: „Сутрин, като идвате на беседа и трябва да минете през гората, не говорете, бъдете само в молитва, докато дойдете. Не ме

задължавайте да ви прашам невидими съпровождачи, защото те си имат друга работа, също много важна. Ще се уговорите да минавате по групи, но тихо, без да говорите, или сами, но тихо, с молитви. Защото имаше случаи, наши сестри да бъдат плашени в гората от някакви хора и обирани.“

Та този интересен случай, който ви описах, ми разказа Люба Михайлова, докато пътувахме до Мърчаево. Тя беше прекрасна сестра, скромна и изпълнителна, замина си като ангел на оня свят. Ще ви разкажа как стана заминаването ѝ.

Една неделя бяхме на беседа у Мичето Златева, беше пълен холът на апартамента ѝ, на по-удобните места бяха насядали по-млади сестри. Люба беше седнала на едно малко столче, аз стоях до нея и забелязах, че тя нещо не е добре. Казах ѝ: „Сестра, да ви донеса ли водичка, не ми се виждате добре?“. – „Донеси ми“ – отговори тя. Пийна си водичка и я настаних на един от фотьойлите, на който седеше една млада сестра, помолих я да стане и да седне на малкото столче. Люба се облегна и съживи, каза: „Подобре съм.“ След беседата тръгнахме всички заедно. Аз я хванах под ръка, за да отидем до спирката на автобуса, попитах я: „Как се чувстваш? Имаш ли сили, искаш ли да взема едно такси и да те изпратя?“. Драга – сестра ѝ, каза: „Ще си отидем с рейса, тя малко понастина, защото завчера бяхме на погребението на сестра Каменка, майката на Петър Ганев.“ Аз пак предложих да ги изпратя до тях, но Драга отвърна: „Ето, рейсът идва, спира точно пред дома ни, ще ѝ направя веднага чай и ще ѝ дам аспирин. Когато пристигнали у тях, Люба седнала в своя фотьойл, а Драга отишла да прави чая. Като занесла горещия чай, каза: „Ето ти, Любо, чая, нека поизстине“ – и излязла от стаята. Люба лежала облегната на фотьойла си със затворени очи, така си заминала кротко и тихо. След малко Драга влязла

в стаята и видяла, че чаят стои непокътнат на масата, започнала да ѝ се кара, че не я слуша, побутнала я, тя не помръдва, тогава чак разбрала, че сестра ѝ е починала.

Описвам този случай, защото бях много близка с двете сестри, помагах и на двете, те бяха неразделни. Драга тогава беше председател на Братството, възлагаше ми задачи, аз винаги съм ги изпълнявала. Накрая ще опиша и заминаването на Драга, но преди това имам още какво да разкажа, защото с Драга работехме много. Разказвам всичко това, след като си замина брат Иван Антонов, защото бях дала обещание пред цялото ръководство, че ще помагам за всичко, което е по моите сили и възможности.

Брат Иван Антонов Михайлов си замина в края на 1971 година, получил инсулт, както пътувал в трамвая. Ръководството на Братството реши сестра му Драга Михайлова да стане председател, защото е по-млада, изключително борбена, запозната е с всичко – и това беше добро решение. Братството наистина имаше врагове – и то такива, които искат да се издокарат пред някои хора.

Направи ми силно впечатление, че възрастните братя си заминаваха на групи. Не съм записала за всички, но ще ви разкажа за няколко случая. През 1978 година си замина Софка, която всеки ден беше при Йорданка Жекова, веднага след нея си замина и Йорданка, а след нея – еврейката Буча. След тях си заминаха трима братя, до края на годината заминаха още трима. Попитах един брат: „Какво става, защо така си заминават по трима?“. – „Не мога да ти отговоря, сестра, на въпроса – отвърна той. – Такава е задачата на Учителя, изглежда, че трябваме някъде.“ – Попитах го в какъв смисъл трябваме на някого. Той отговори: „При разни катастрофи на самолети, влакове или параходи.“ – „И всички ли се спасяват?“. – попитах отново. – „Не, само които са дошли с мисия и силна вяра на Земята.“

Учителя е имал една група братя, с която са се излъчвали и са помагали, спасявали са хора, които са се качили на самолет, параход, влак, автобус и други, с молитва и силна вяра. Един от тези подготвени хора е полковник, брат Гръблев – за неговите дела и подвизи, чудеса съм чувала!...

*

Когато занесохме портрета на Учителя на Веса Козарева, за да го види и каже какво би трябвало да се коригира, тя прегърна портрета, възкликна: „Милият Учител! Такъв беше!“ – и започна да плаче.

След тази среща аз доизработих по портрета каквото трябваше да направя... И бях решила да го занеса на ръководството. През нощта сънувам сън, че държа портрета в ръка и казвам: „Ще го занеса вече.“ В този момент влиза Учителя, поздравя ме и рече: „Е, къде ще ме дадеш?“. – „У Михайлови, в стаята, където се събираме, Учителю“ – отговорих аз. – „Там, при тия котки?“ – попита Учителя. „Има един котарак, но казват, че и вие сте имали котка“ – отвърнах аз. Той нищо не каза и изчезна...

Предадох портрета, всички го одобриха, никой не каза, че има нужда да го коригирам.

Мина известно време и през пролетта се събрахме да празнуваме у Михайлови – те имаха голям хол и в него бяхме около тридесет и няколко братя и сестри. Някой ми каза да донеса от кухнята един стол. Аз тръгнах и отворих една врата, смятайки я за кухнята, и оттам изскочиха много котки. Веднага затворих вратата, но се уплаших. Тогава разбрах за какво е говорил Учителя в съня ми.

Мина една година и брат Иван почина в трамвая – боледуваше от диабет. На сестрите Люба и Драга дадоха апартамент в квартал „Дружба“ – събиранията у тях се

прекратиха или се правеха в много малък кръг. У тях ходехме за помените, които правеха на брат Иван. За портрета на Учителя нямаше място, всичко бяха наблъскали в една голяма стая, на стената имаше поставена една фотография на Учителя. Попитах сестра Драга: „Къде е портретът на Учителя?“. – „Ето го, върху гардероба, мисля да ти го дам, но не сега, аз ще ти го донеса“ – отговори Драга. „Много добре ще направиш“ – казах аз.

Един ден Драга ми донесе портрета. Изнесох го на балкона, почистих платното, рамката, прелакирах всичко и сега е в столовата на моя дом, където всяка седмица правим молитва и четем беседа.

След заминаването на брат Иван Антонов Драга стана председател на Братството. Ръководството (или Братският съвет, както те го наричаха) са решили тя да бъде председател. Времената бяха такива – те бяха партийци и може би беше добре, защото така пазеха Братството, никой не ни ограничаваше. На празници правехме молитва на мястото на Учителя, след обедата се събирахме на по-малки групи у братя или сестри, където имаше възможност. Събирали сме се при Мичето Златева, при сестра Анчето Шишкова, при сестра Стоянка Драгнева, а когато Савата построи къщата – и при него сме се събирали няколко пъти, но той много се страхуваше, че може да му вземат жилището. Затова се събирахме на малки групи.

Най-големите събирания бяха у сестра Йотка – тя имаше голям апартамент, с много просторен хол – в него сме се събирали до 100 човека заедно с музикантите. В нейния блок имаше и няколко други братя от Братството, всеки от тях беше на почит сред останалите съкооператори. Под апартамента на Йотка живееше художникът брат Влаевски, у когото се съхраняваха всички картини от Братския салон. Беше ги подредил заедно със своите картини в хола – той

беше като галерия! Ходила съм там с Йотка и неговата племенница, която го гледаше. Дай Боже, сега тези картини да се върнат в Новия салон, който ще се построи скоро.

В хола на Йотка беше сложен големият роял от Братския салон, на него свиреха понякога на празници, когато се събирахме. Йотка не даваше нищо да се сложи върху рояла, пазеше го като очите си. „Трябва да го предам така, както съм го приела“ – казваше тя.

Пазител на имуществото беше брат Гради. Като получиха братята жилища, където имаше място, се разнесоха нещата на Братството и най-вече на Учителя. За съжаление някои от тези братя и сестри сметнаха, че тези реликви от времето на Учителя са тяхна собственост!... Искрено вярвам, че ще се върнат някои неща!

У Петър Филипov също имаше един роял. Аз съм го виждала два пъти в неговия хол. На него свиреше Дина – архитектката, а Мичето Златева свиреше на цигулка и се пееха песни с аранжирмент на Петър Филипov. Той не беше музикант, за да си купи роял, нито пък племенникът му, знам от Мичето Златева, че роялът в неговия дом е братски. При Петър Филипov е имало и костюми на Учителя. Знам и още места, където е имало неща от Братския салон. Нека всички, които имат такива святи вещи от времето на Учителя, бъдат така добри да ги предадат на музея, който предстои да се направи. Защото хората си отиват, а другото остава за поколенията. Както се ценят нещата на Христа, така ще се ценят и всички вещи, до които се е докосвал Учителя.

ПЪРВОТО ГОСТУВАНЕ НА СЕСТРИ ОТ БРАТСТВОТО В МОЯ ДОМ

Един ден Йорданка ме попита: „Можеш ли да приемеш в неделя гости?“. – „Да, разбира се“ – отговорих аз, без да разбера кои точно ще бъдат гостите.

Прибрах се у дома и казах на майка ми и съпруга ми, че в неделя ще имаме гости. Съпругът ми каза: „Раде, от мене ще имаш руската салата“. Майка ми каза, че ще приготви баницата (тя правеше най-хубавите баници), аз казах, че ще приготвя основното ядене. До 11 часа всичко беше готово, точно тогава пристигнаха Йорданка Жекова, Дора Карастоянова, Марийка Дряновска, Лиляна Табакова и Софийка (Софето, така я наричаха). Посрещнах ги с радост и ги попитах: „Какво ще правим, беседа ли ще четем?“. Йорданка каза: „Не, аз ти водя най-големите певици и музикантки, искам да развеселим този дом!“.

Съпругът ми постоя малко при нас и се извини, че трябва да отиде на вилата и пожела на гостите да се чувстват удобно и спокойно.

Прекарахме чудесен ден в песни и разговори за Учителя. Гостите останаха до 17 часа и си тръгнаха много доволни.

РАЗКАЗЪТ НА ЙОРДАНКА ЗА „ИЗГРЕВА“

Най-свещеното място в България е „ИЗГРЕВЪТ“ и трябва да се цени от идващите братя – аурата на Учителя е тука. С Учителя тука сме прекарвали най-хубави часове: в гимнастика, молитви, песни, разговори – необезпокоявани от никого. На обяд винаги имаше ангелска супа – това беше и през зимата, и през лятото. Често Учителя им даваше задачи. Веднъж им казал: „Тази вечер, след дванадесет часа, искам, които са смели, да тръгнат от Изгрева самички пеша, без да казвате на никого, и да дойдете на

Бивака. Аз ще ви чакам там, с никого няма да говорите, нито да питате. Искам да видя кои ще могат да изпълнят задачата!“ Една сестра тръгнала през Драгалевци, видяла един мъж, който излизал от кръчмата, и го попитала кой път води към Бивака. Той извикал друг човек и я изплашили. Останалите отишли невредими. (В спомените на Йорданка съм описала нейния случай.) Йорданка продължи: Много хубави работи ни говореше Учителя, но не всички го разбирахме. Думите му минаваха покрай ушите на някои и те вършеха точно обратното. Учителя се ядосваше, когато го издебваха и фотографираха. Казваше им: „Забранявам да ми правите фотографии!“ Отговаряха му: „Но, Учителю, искаме да си ви имаме.“ Учителя ядосано казваше: „Да търгувате с моя лик! Не позволявам с моя лик и беседите да правите търговия. Разберете, вие не знаете какво правите! Правите си беля – на себе си!“ Братята пак го молели: „Учителю, нека си имаме спомен с вас!“ Учителя отговорил: „Но после всичко това ще се обърне на търговия по поляни и площади. А тези, които ще го правят, няма да знаят – и вие ще напакостите на незнаещите!“

(Ето защо, когато трябваше да рисувам портрета на Учителя, Михайлови не можеха да намерят негови снимки. Има и друга причина, поради която Учителя не е давал да бъде сниман, но не мога да я напиша, това се знае от малко хора. Сега има хиляди негови снимки. Знаейки тези изказвания на Учителя, братята и сестрите, които имаха много негови снимки от братския живот, отиваха да ги преснимат и когато се събирахме у сестра Йорданка и сестра Йотка на празници, ни подаряваха от тях. И по този начин аз също се сдобих със снимки на Учителя. Предлагала съм на сестрите да си платя, но те ми отговаряха: „Сестра, това е десетъкът, който трябва да дам, снимките не се продават, Учителя е забранил това

нещо и ние изпълняваме всичко, което ни е казал.“)

В днешно време Паневритмията се превърна в място за търговия, защото няма кой да им каже тези неща на хората, които дойдоха. Искам да напомня, че мястото на Изгрева, където се играе Паневритмията, е Храм Божий на открито и всеки трябва да се грижи за него като за свято място. Докато бяхме всички стари братя и сестри, давахме пари, за да закупуваме пясък, с който засипвахме мястото, набавихме пейки, метяхме редовно и се грижихме за чистотата на нашия Храм Божий в сред природата. Учителя е знаел, че неговите ученици няма да изпълнят това, което е казал – да построят голяма сграда във вид на подкова на три етажа: на първия етаж, в средата на подковата, да има малък салон за гости и отделно кухня с трапезария за хранене, на втория етаж, в центъра, да има голяма зала за концерти, а в крилата на етаж да се разположат апартаменти – едностайни, двустайни и тристайни, и на третия етаж – салон за репетиции, представления и гимнастика, в крилата – пак апартаменти. Учителя е направил скица на тази сграда и един ден ядосан оставил чертежа на масата в кухнята и казал: „Не ме послушаха да направят това, което им казвам, те мислят, че времето нас ще чака!“

Йорданка прибрала листа със скицата и ми го показа. По-късно Учителя е казал: „Аз дадох Изгрева на руснаците, тях пък ги спасявам от Трета световна война, която щеше да бъде по-страшна от всички революции, които е имало досега в Русия. Аз помагам не само на България, а и на човечеството! Ще се погрижа от тях никой да не пострада.“

“Затова той запази мястото в гората, където сега играем Паневритмията – каза Йорданка. – Накара ни всички да засадим по едно дърво, брат Пеньо закупи с братски пари дървета и един ден всички отидохме и ги засадохме,

грижехме се за тях, докато пораснат, за да запазим мястото. Всеки си знаеше дървото.“

Аз ходех сутрин по-рано на гимнастика и си тръгвах преди края, защото още работех. Един ден сме седнали на пейката с брат Пеньо и аз му посочвам едно дърво, което е изсъхнало: „Това дърво ще падне.“ Той ми отговори: „Падна и господарят му.“ Разказах му, че знам от Йорданка за това, че той е закупил дърветата, които братята са засадили тука. Брат Пеньо уточни: „Аз работех в едно село като учител и минавах покрай разсадника, затова Учителя поръча на мене да ги купя.“

В книгата „Ликвидацията на века“ от 1948 г., на страница 331, можете да прочетете всичко за Паневритмията и да се убедите в моите думи. Сутрин, като играем, ни наблюдават и над нас играят. И се радват, и се натъжават... Дай Боже да се оправим, защото чрез нашето поведение ще се оправи и държавата, от нас зависи. Не искам да описвам всичко, което ми е казано и повторено в разговори, но четете внимателно. В беседите Учителя ни е казал всичко. Когато се събирахме в по-тесен кръг на Бивака, разговорите ни биваха винаги дълги. Всички тъгуваха, ядосваха се, че не са послушали Учителя, повечето от тях са платили и няма на кого да се сърдят, освен на себе си, защото им е казано, а те са го отминали. Един брат казваше: „Нямаме право да се сърдим, след като сме с такива дебели глави и не проумяваме – сега вече е късно. Вие поне не правете грешки, няма кого да попитате, но в беседите ще намерите отговори за всичко.“

Сестра Йорданка ми казваше: „Сестра, ние сме пълни шишета със знание и информация, които трябва да прелеем във вашите глави, но не всякога намираме подходящо шише – да го напълним, – и затова се въздържаме, само където ни покаже Учителя говорим. При мен идваха много сестри и братя, Учителя казваше: „Дотук, повече не! Докато

не намериш подходящия човек.“ Питам я: „Намери ли го?“. – „Да, на когото в момента говоря“ – отговори Йорданка. Аз продължих да питам: „Затова ли казваш „остани малко“ и тогава ми разказваш по малко нещо интересно?“. – „Затова, защото ми казват, какво да ти разказвам“ – отговори тя. Казах ѝ с искрена обич: „Мила ми Йорданке!“ Тя продължи: „Ти ме радваш много! Не забравяй, че ще ти бъда духовната майка, затова те обичам истински, като родната ти майка! Наблюдавай ни двете и ще забележиш каква голяма прилика има между нас.“ Моята майка беше висока колкото Йорданка и много умна, не помня през целия си живот да се е скарала с някого. С много любов помагаше на нуждаещи се хора, обичаше и гледаше внуците и правнуците си. Отлично готвеше, правеше най-хубавите баницы и банички, всички наши познати и приятели са я запомнили с нейното гостоприемство. Два месеца, след като станах вегетарианка, тя ми заяви: „Аз също не искам да ям месо!“ Казах: „Чудесно, сега ще видиш как постепенно всички вкъщи ще станат вегетарианци.“ Така децата, които живееха при нас, ядяха вегетарианска храна. Ралица, първата ми внучка, от малка беше вегетарианка, защото се хранеше с това, което готвим с майка ми. Като замина за Канада, там постепенно прояде месо, такива бяха условията там, но скоро се отказа, защото почувствала, че не ѝ е добре от месото. Готви прекрасни неща, но без месо, с разни вегетариански деликатеси. Съпругът ми, като се пенсионира, не ходеше вече по командировки и събирания с колеги и престана да яде месо. Аз не задължавах никого. Синът ми, когато беше вкъщи, не ядеше месо. Няколко пъти им купувах салам, но никой не го поглеждаше и аз го хвърлях на кучетата.

Учителя е казал пред Йорданка: „Моето учение ще залее целия свят, то ще бъде Учение на Любовта и на Истината. Братята не ме послушаха и не възприеха моя

план за Изгрева, затова аз го предавам на други, за да го построят те. След време Изгревът ще бъде най-високото духовно място, това ще бъде Новият Ерусалим! Ще се явят много търговци, които ще спекулират с моето учение и ще се опитат да изопачават моите беседи, но за това те ще си отговарят. Аз съм дал всичко в беседите: как да служите на Бога, как да живеете и да не грешите. Който изпълнява това, което съм дал, ще има благословение от Бога! Който се опита да променя, ще отговаря! Небето бди над всичко, което е казано от мене. Аз съм пратеник от Бога, както бе изпратен Орфей преди Христа в 1335 година. В началото на новото летоброене идва Христос. А аз пристигам в 1864 година след Христа. Всичко това говори много ясно на всички, които търсят Бога и следват великото учение на Истината и Любовта.“

Това е казал нашият любим Учител пред братята и сестрите, докато е бил при тях на Земята.

Аз, Радка Левордашка, дойдох в началото на месец януари 1970 година и записах тези думи.

СРЕЩАТА МИ С БРАТ БОРИС НИКОЛОВ И СЪПРУГАТА МУ МАРИЯ

– Големият брат на Учителя ни беше кум, той беше търговец на брашно и имаше две деца. Сестрата на Учителя – Мария, също имаше две деца. А третото дете на поп Константин Дъновски е Учителя – вървейки по пътя, Йорданка ми разказваше тези неща. Вървахме по шосето за Симеоново, стигнахме до една малка портичка вдясно и спряхме.

– Тук – каза Йорданка – живеят брат Борис и Мария, има и една сестра възрастна при тях.

Като застанахме пред портичката, Йорданка се опита да я отвори, но Борис ни видя и дойде да ни посрещне. Той

много се зарадва на Йорданка, тя ме представи, запознахме се. Излезе и Мария на вратата усмихната и каза: „Каква гостенка ни идва!“ Прегърна Йорданка и после се запозна с мене.

– Това е нова сестра, водя я да ви запозная. Нали Учителя каза, че ще ни изпраща заместници. Ето една, която сама ни намери – представи ме Йорданка.

Те ме разпитаха, как съм намерила Учителя, аз им поразказах каква е причината. Брат Борис каза: „Страданията са онова, което ни сближава с Бога. Като минем през тях, ние се пречистваме и тогава намираме истински Бога.“

Мария седна на пианото и започна да свири и да пее. Аз вече бях понаучила песните, които се пеят, започнах и аз да пея заедно с нея, тя се вдъхнови и пяхме много. Стана много весело. Като стана 11 часа, аз казах на Йорданка да си тръгваме. Те като скочиха и двамата: „Не! Ще ни бъдете гости на обед.“ Мария каза: „Аз предупредих жената да приготви обяд и за още двама.“ Брат Борис допълни: „Сестра, да не мислите, че всеки ден ни идват такива гости? Много рядко се сеща някой за нас.“

– На мене ми е неудобно, че пристигаме ей така, без нищо. Можех и аз да донеса нещо – отговорих им аз.

– Пак ще ни дойдете на гости, много ще ни бъде приятно – каза брат Борис.

– Обещавам, че пак ще дойдем, но не като сега – отвърнах аз.

След месец пак отидохме у Борис и Мария, но бях направила много хубава питка с пентаграма, която правех на всеки празник, когато се събирахме, те я деляха като нафора, за да има за всички.

Брат Борис ми разказа много случки от живота си, като започна от студентството си, също и за своята баба Султанка, която е играла много важна роля в живота

му. Накрая завърши със затвора и страданията, които е изтърпял в него: „Но, сестра, трябваше да си научим уроците... Учителя много неща ни каза, но се чудя сега кое беше най-важното, за да се спрем на него и го направим. Той всеки ден ни говореше и ние смятахме, че не всичко е важно. Той никога не настояваше твърдо и не ни съдеше с думи като „Защо не правите каквото ви казвам?“. Явно ние сме го ядосвали, но не го показваше. Казахме му, че ще правим комуна и сме решили при кой брат. Той само рече: „Не сте узрели още за това!“ – „Ще видиш, Учителю, ще я направим!“ Такива трудности имахме – бяхме няколко братя и стопанството стана при един брат, който имаше много земя и жена му почина. Не описвам подробно този случай, защото той сам го е дал в спомените си. Е, такива бяхме, сестра, млади, с луди глави, но затворът ни вкара всичко в главите.“

– Нали трябваше да потегля и аз заедно с тебе – каза сестра Мария.

– Това беше да се проверим, мила! – каза брат Борис. Така изкарахме до късно след обед...

Когато се събрахме по-късно у Йорданка Жекова, след като Савата направи новата къща, брат Борис идваше там, но Мария не идваше. Попитах един ден Йорданка: „Защо Мария не идва у вас?“. – „Заради Ирина Кисьова, защото знае, че ние сме съседки с нея и Ирина постоянно идва у нас, а те двете имаха разногласия при съставянето на голямата песнарка.“

Така Йорданка ме запознаваше с братята и сестрите. Още първата година аз отидох на Езерата с една група, в която бяха Лиляна Табакова, Янка от Бъкстон, Анчето Шишкова, Софийка – майката на Таничка, Станка и още две сестри, на които не помня имената, те си заминаха много рано.

Пристигнахме на Вада сутринта с камион, който тръгваше от Изгрева. Кончетата чакаха на хижата,

натоварихме си раниците и конярът потегли напред. Ние позакусихме, само нашата група, и тръгнахме. Мъжете и по-младите от нас тръгнаха веднага. Вървахме много бавно – с цел да не се изморяваме и да пазим силите си. Към обяд пристигнахме пред „Вади душа“ (така му казваха на мястото), там пак седнахме и хапнахме, мина повече от половин час. Лиляна Табакова през цялото време ни занимаваше, като разказваше невероятни неща. И другите сестри казваха по нещо, но техните разкази не ми се запечатаха в главата, както това, което каза Лиляна. Аз и сестра Софийка изкачихме „Вади душа“ направо, а повечето минаха по серпантините, затова трябваше да чакаме останалите дълго време. Докато ги чакахме, тя ми каза няколко вегетариански рецепти, някои от които правя и досега. Една от тези рецепти е кюфтета от орехи – всички ги обичат и не се различават от месните по вкус и цвят. Казвала съм на много наши сестри рецептата за тези кюфтета и някои от тях ги правят. Събрахме се отново пак всички и след известно време направихме още една почивка седнали, тогава Табакова се изправи и се обърна към мен: „Ела, сестра, да ти покажа великана-вкамения. Виж му главата, тялото, веригата, с която е опасан. На събора, през трите съборни дни – 19, 20 и 21 август, – светлите същества, наречени Адепти, идват от Хималаите, минават през Рила и Мусала, отиват в Африка и накрая в Тибетските планини, там е седалището им.“

Стигнахме хижата, като минахме по най-стръмния път над първото езеро, и аз отидох да се установя в хижата, а останалите отидоха на палатки. Настаних се в една малка стаичка на тавана, само там имаше свободно легло при една певица от Братството. Запознах се с нея и тя ми обеща, че сутринта ще ме събуди рано, за да отида на Молитвения връх.

Призори сънувам, че се качвам по пътеката към камъка и гледам много братя и сестри застанали там, една

сестра дойде при мене, хвана ме за ръка и каза: „Ела да те представя на Светлите същества.“ Като отидохме при тях, тя каза: „Ето, това е новата сестра!“

Светлите същества бяха двама с младежки лица, еднакво високи (много по-високи от нас) с дълги тоги. Единият от тях се наведе към мен и ме грабна в ръцете си и полетяха във въздуха с мен. Аз се изплаших много, сърцето ми заби силно и в този миг се събудих със силно сърцебиене. В този момент певицата стана да ме събуди, но аз вече бях будна. Тя ми показа през прозореца пътеката, по която трябва да мина, за да стигна до камъка, където бяха разположени палатките на Братството. Забелязах, че в скалите около пътеката са написани различни духовни формули, дадени от Учителя, чак до върха. Така че няма начин някой да обърка пътя до Молитвения връх. Спрях се и погледнах нагоре, чух, че се говори, значи има хора, а и леко се развиделяваше. Вървах по гласа на хората и не смеех да погледна наникъде. Видях една жена със съпруга си и бързо доближих до тях, те вървяха напред и аз след тях. Стигнахме на върха, където се посреща Слънцето, там вече имаше много хора. Аз си избрах едно място и застанах там, изгревът на Слънцето беше много хубав! За пръв път видях такъв изгрев! Като свърши беседата, седнах и си скицирах съня, докато всичко ми е много ясно в главата.

Точно на 20 август 1970 година аз сънувам, че се намирам над чешмичката с ръцете – там всичко до местността Кабула е като на тераси и на всяка тераса имаше хора. На най-долните тераси имаше много хора, като се изкачвах нагоре, хората ставаха по-малко, като на най-горната тераса имаше двама-трима човека. Всички гледаха към отворения тунел срещу езерото на Чистотата, аз стоях на предпоследната тераса, където виждах много навътре в тунела. От страната на Съзерцанието, покрай езерото на Чистотата видях един широк път. От тунела започнаха да изкарват хора, вързани с вериги, на самия път, а там ги

чакаха едни грамадни, като великани хора – и те хвърляха вързаните във водата. Попитах хората, които бяха пред мене на терасата: „Защо ги хвърлят във водата?“. – „Да ги пречистят“ – отговориха те. Гледах как водата на езерото се напълни с народ и едни плуваха и излизаха, а други се мъчеха из водата и не можеха да излязат.

През тази година това бяха виденията ми. Тогава на Рила аз бях само за седем дена, на осмия ден си тръгнах. Попитах има ли някой, който да слиза за София. Обади се Веса Колева, така казваха на жената на Кольо Йорданов. Аз се зарадвах, че ще има с кого да се прибера. Попитах я: „Весе, кога ще тръгваме? До Вада бързо ще слезем, но до София как ще стигнем?“. – „Лесна работа!“ – отговори тя. Ето Веса какъв номер ми погоди. Двете вървахме до „Вади душа“, конярът ни настигна с едно конче, натоварено с празни сандъци, но то върви по серпантините. Изведнъж нещо изтопурка, кончето със сандъците изцвили, конярът му викна и то се успокои, нищо вече не се чуваше. Веса каза: „Ти чакай тук, аз ще отида да видя какво стана с коня и ще дойда.“ Седях аз на един камък и чаках, но тя не идва, започнах да викам: „Весо, обади се, къде си? – никой не се обажда. Тръгнах бързо надолу, слязох и гледам младежи и девойки изнесли грамофон, свирят и пеят. Отидох при тях и ги попитах: „Да сте виждали една жена?“. – „Отдавна мина оттук една жена с коняра.“

Аз вървах през гората, но толкова ме беше страх, че почти летях надолу и все се обръщах на всички страни. Минах през рекичката и пак бързах. Веса слязла на долния лагер – Вада, разказала им за мен, как ме изоставила, а те се смеят... Минах си по пътя, без да се обърна. Тя, смеейки, се провикна: „Ела при нас.“ Продължих пътя си за хижа Вада. Тя ме настигна, но аз не ѝ обърнах внимание и не разговарях с нея, защото прецених нейното поведение. След като не ѝ отговорих, тя се отдели в гората да бере гъби.

Молах се през цялото време, докато слизах надолу към Вада. Преди да стигна хижата, срещнах един млад човек с малко момиченце на 3-4 години. Той ме попита: „Можете ли да ми кажете къде да намеря ягоди за малката?“. – „Елате, аз ще ви заведа, знам къде има ягоди.“ Заведох ги при чешмичката срещу хижата, (тя беше направена с корита, за да се поят овцете), цялата поляна там беше покрита с ягоди. Напълних една бакелитена кутия с ягоди и я дадох на бащата на детето.

– Госпожа, детето от два-три дена нищо не яде, майка му избяга и то страда за нея, само плаче – каза младият човек.

Аз се сприятелих с детето и то изяде пред мен една шепа ягоди. Бащата се успокои, че детето е започнало да се храни, и ме покани да се кача в колата им, за да се приберем в София. Взех си багажа от хижата и тръгнахме за София. Като наближихме Говедарци, детето каза, че е гладно, спряхме до една сладкарница и взехме едно кисело мляко и една кифличка. Дадох на детето малко от кифличката с млякото, след няколко залька то каза, че му е достатъчно. Казах му: „Добре, после, като огладнееш, пак ще хапнеш малко.“ Обясних на бащата, че трябва да му дава по малко храна, защото след като не е яло 2-3 дена, е опасно да се яде много наведнъж. По време на пътуването разказвах на детето приказки, пях му песнички, то ме прегърна и вече не се сети за майка си. Бащата беше щастлив, че детето се успокои покрай мене, и като пристигнахме пред дома ми, си разменихме телефоните. Аз му казах: „Вземи си отпуска и заведи детето сред природата, заведи го на Рударци, там е хубаво, има басейни за деца и възрастни. Така то ще забрави за майка си, а и ти я забрави, такава майка не заслужава да страдате заради нея.“ След време този баща ми се обади, за да ми благодари: „Вие променихте живота ми, наистина вие, дъновистите, правите чудеса!“

НА РИЛА

В началото на месец август 1972 година реших да заведа сина ми Митко, дъщеря ми Ванчето, внучката ми Ралица и племенника ми Димитър на почивка в хижата на Петрохан. Всяка сутрин ставах много рано, докато децата още спяха, и отивах да посрещна изгрева до язовира, след това се връщах в стаята и си правех пълен наряд – молитви, песни, беседа, така както сме го правили със сестрите и братята. Толкова свободно време отдавна не бях имала, за една седмица прочетох целия Нов завет (от светото Евангелие на Матей до Откровението на свети Йоана Богослова). Когато свърших последните редове на Евангелието от Йоана, ми се случи нещо невероятно – кушетката, на която седях, се премести от единия край на стаята до срещуположния и отново се върна на мястото си. Сякаш някаква сила грабна цялата кушетка и ме повози от едната част на стаята до другата, после ме върна на същото място. В първия момент помислих, че става земетресение, слязох при децата и им казах: „Вие играете карти, а има земетресение!“ А те отговориха: „Майко, не сме усетили да има земетресение“ – и продължиха да си играят. Качих се в стаята и мисля за случилото се. Когато след време споделих със сестра Йорданка, тя ми даде отговора: „Духовете, които никога не са чели Библията, идват да ви слушат, когато я четете на глас. Затова Учителя е казал винаги да четем на глас и Библия, и беседи, и молитви, за да ни слушат тези, които не са чели. При твоя случай духовете от благодарност са те повозили за това, че си чела на глас Новия завет.“

На следващия ден си тръгнахме за София. Веднага, след като пристигнахме, отидох в градината на Учителя. Щом приближих елипсата, където е положено тялото на Учителя, вратичката сама се отвори, а тя винаги беше заключена – свлякох се на колене и започнах да плача

и се моля, голяма скръб имах тогава, голяма болка за заболяването на сина ми. След дългата молитва излязох от мястото на Учителя и затворих вратичката.

Тръгнах, но ми бе станало много леко, не усещах никаква тежест. Стигнах до малката портичка и посегнах с ръка да я отворя, а тя сама се отвори и в този момент чух гласа на Учителя: „Рекох, идете на Рила, сега, сега, сега!“ Сkochих от радост и отговорих: „Щом казвате, ще отида, Учителю!“ Отивайки към спирката на трамвая, не ходех, а като че ли летях. Пристигнах на спирката и веднага пристигна и трамваят. Докато пътувах, не можех да мисля за нищо друго, освен за думите на Учителя. Когато се прибрах вкъщи, на вратата се срещнахме със съпруга ми. Казах му само: „Този път отивам на Рила.“ – „Иди, тази седмица времето ще е много хубаво, такава е прогнозата. Аз отивам при професора, обади ми се, че са пристигнали инжекциите за Митко, и трябва да ги взема. Синът ни ще бъде в болницата, за да му поставят тези инжекции, така че ти си свободна.“ Влязох вкъщи, взех пари и отидох на пазар да купя каквото бях решила. Първо отидох в ЦУМ, за да си купя яке и туристически панталон. Наближаваше 8 часа, но на входа не ме спряха, качих се веднага на ескалатора за четвъртия етаж – там бяха спортните облекла. Попитах продавачката дали има от трикотажните костюми, тя ме погледна и отговори, че за моя размер са свършили, но има по-малки. Казах само: „Жалко!“ – и тръгнах. Тя се навела под щанда и видяла един пакет, който бил върнат от една жена, за да го замени с по-малък номер, и започнала да вика: „Другарко, другарко, елате!“ Една от нейните колежки разбрала, че мене вика, и ме спря. Аз се обърнах и видях, че продавачката ми маха с ръка и държи един пакет. Обясни ми, че е забравила за този комплект, който са заменили за по-малък номер. Облякох го, точно за моя ръст и в син цвят, какъвто търсех. Купих го доволна

и отидох на пазара да търся леща, бях решила да дам обед на 19 август. На лагера в Рила има само картофи, ориз, фасул, кромид лук и захар. Искях да разнообразя храната за празника, тогава имаше щандове на текезесета. Минах на три места, бяха свършили лещата, на последния, най-краен щанд, ми казаха: „А бе, има малко.“ Помолех ги да ми съберат всичката леща, която имат, и те ми напълниха два големи плика, премериха ги – 4 килограма. Казах: „Дай ми я, може и да стигне.“ Лещата беше едричка, много хубава. В неделя купих сирене, кашкавал, масло и друго, каквото ми трябваше. Отидох при Анчето Шишкова да я попитам кога ще има група за Рила. Тя ми отговори, че в понеделник сутринта ще тръгне групата на Стойна от Тополица. Попитах я: „Мога ли и аз да бъда с тях?“. Отговори ми: „Можеш.“

Напълних голямата раница, която едва повдигам, занесохме я със съпруга ми при Анчето. Попитах я: „Ти каза ли на Йордан за мене?“. Тя отговори: „Казах му, ще те вземе.“ В понеделник сутринта отидох при Анчето, пренесох раницата при Йордан и чаках да се качим. Пристигна Веса Колева с един възрастен брат и една сестра, също възрастна, дойде при мен и каза: „Сестра Радка, нека братът и сестрата да бъдат с тебе, защото братът нещо не е добре. Това е Марин – билкарят, всички го знаят, той отива при приятели горе, те ще го посрещнат. Компанията от Тополица не иска да се ангажира с никого.“

Пристигнахме на Вада, братята и сестрите от групата хванаха конете и започнаха да ги товарят. Отидох при тях и казах: „Дайте един кон и за нас, какво ще правя с двамата, а и моята раница е много тежка!“ Братята натовариха и нашия багаж на един кон, казахме на конярите къде да предадат раниците и им платихме. Групата потегли веднага след конярите, а аз останах с брата и сестрата, те искаха да закусим. Седнаха, че чай,

че сандвичи, стана 10 часа – ние сме още на Вада. Аз им казах: „Хайде да тръгваме, дълъг път ни чака.“ И двамата бяха над седемдесетгодишни, братът – билкар, а сестрата – аптекарка, вървят и говорят непрекъснато, едва се движат нагоре. Братът, където види борово дърво, отива при него да търси смола, чопли я с ножче, а ние стоим и го чакаме. Минаха два часа, ние сме още в гората. Аз го подканвам: „Брат, хайде да вървим, защото още половината път не сме минали, а нагоре е много стръмно.“ Два пъти сядахме, за да се хранят. Когато се качихме на билото, започна да се стъмва, сестрата каза: „Как ще минем покрай първото езеро, аз от тук не съм минавала?“. Взех от ръцете им ръчния багаж, на аптекарката давах бонбони да смучи, на брата – аспириин и бонбони, но те едва вървят. Вече стигнахме долу в ниското на езерото, вода тече отвсякъде, не виждам пътеки. Започнах да викам, колкото сили имам, за помощ. Обадиха се от хижата с клепало. По едно време чувам, че се говори – явно някакви хора се движат. Аз съм ги хванала двамата под ръка, за да не падне някой, и едва пристъпваме. Чух говор по-наблизо и се обадох, те отговориха да чакаме там, където сме. Пристигнаха двама братя, единият хвана брата, другият – сестрата и така мина още един час, докато се качим до хижата. Два дена се грижеха братята за билкаря, докато се оправи, после го свалиха. Той идваше често в София и като ме видеше, отдалече викаше: „Чакайте да се видя с моята спасителка! Радке, как си? Ей, ти направи чудо с мене, не ме остави, както направиха другите.“

На сутринта се качих при палатките, Йорданка и Йовка от Търново бяха прибрали раницата ми. Ние се бяхме уговорили, че ако дойда, ще спя в палатката с Йовка, така че спането ми беше уредено. Времето беше много хубаво, слънчево, и имах възможност да видя хубостите на Рила. Обиколих всичките езера, имаше приказни изгреви!

ВИДЕНИЯТА МИ НА 19 АВГУСТ 1972

На 19 август – първия ден на съборния празник, водещият брат на Молитвения връх беше Методи Шивачев от Нова Загора. Винаги на съборните дни на Рила той четеше беседите и понеже беше най-преданият ученик на Учителя и изпълняваше всичко, което Учителя е казал, небето се отваряше и всички виждаха по нещо. Имахме на този ден един прекрасен изгрев, за първи път виждах такъв изгрев! Две години преди тази бях ходила за по една седмица на Рила, но времето беше дъждовно и изгревите не бяха така ясни. Показасе първо розово сияние, светна след малко част от Слънцето и се простряха дълги лъчи, между тези лъчи видях, че излизат от Слънцето някакви същества с ореоли около главите. След това излезе и една по-голяма фигура, държаща факел в ръка, цялото Слънце се показа. Фигурите се отделиха от Слънцето, застанаха в пространството, далеч от него, всички бяха осветени с различни цветове. Фигурата, която държеше горящия факел, изглеждаше така: застана първа, като че на пиедестал, и от дясно и от ляво зад гърба ѝ излязоха първо две жени, след тях започнаха да се нареждат последователно от двете страни фигури с пурпурни облекла, докато образуваха много дълга елипса. В двата края на елипсата застана по един великан. В този момент започна нещо като поклонение (или богослужение), тогава започнаха да влизат, откъм великаните, едни същества по-високи от тези, които бяха наредени в елипсата – един след друг, с различни по цвят дрехи. Всеки един от тях заставаше в средата на елипсата, с лице към стоящия с факела, и дълбоко му се покланяше, после се обръщаше и излизаше от елипсата от същото място, откъдето влизаше. Така след всеки, който се поклони, идваше друг на негово място. Влизащите на поклонение бяха много големи и препасани с колани в

различни цветове, а тогите им бяха в един цвят. Слънцето се издигна нависоко и церемонията продължаваше, нищо не се промени, докато се четеше беседата. Чудех се откъде идват тези големи същества, защото виждах, че елипсата не се променя, значи тези, които идваха на поклонение, не са от съществата подредени в елипсата, а влизаха отвън. В момента, в който свърши беседата, приключи и церемонията на небето по следния начин: двамата великани вдигнаха един грамаден ключ и го завъртяха, така картината изчезна. Аз си свалих погледа надолу към клековете и видях, че в тях стоят около 50-60 голи до кръста мъже, но на разстояние един от друг, стоят и слушат беседата с голямо внимание. Успях да ги огледам, бяха само мъже с коси до ушите, като че ли така са подстригани. Главите им – нормални, косите – кафяво-червеникави, телата им – леко загорели от слънцето. Една минута ги гледах, но мръднах неволно крака си и те ме видяха и разбраха, че ги гледам, в този момент изведнъж се скриха в клековете, като че ли потънаха в тях или в пропастта надолу. Беседата свърши, казахме молитвата „Отче наш“ и продължих да гледам, но повече не се появиха. Седнах на един камък и изчаках да слязат всички, за да сляза и аз. Всички бяха толкова възбудени, всеки шепнеше на другия до него какво е видял, но чувах повечето да казват: „Да, Учителя беше при нас!“ Аз извадих скицирника от торбата и започнах да скицирам това, което така ясно наблюдавах. (Братът, който водеше наряда и прочете беседата, беше Методи Шивачев, който е бил винаги с Учителя и му е служил вярно.) Като скицирах всичко, затворих тефтера и взех торбата да го прибера, в този момент видях, че до мене се приближава брат Георги Томалевски и ме пита: „Сестра, мога ли да видя какво нарисувахте?“. – „Не съм рисувала, направих скици.“ – „Моля ви, покажете ми ги! Наблюдавах ви, работехте с внимание.“ Аз го погледнах и

отговорих: „Ето, това е, което видях.“ – „Точно това искам да видя!“ – каза той. Аз му разказах накратко какво съм видяла. Той взе скицника, разгледа всичко и с учудване ми каза: „Много добре са ти отворили очите.“ За да ме предразположи, той ми разказа някои свои случки. Тогава го попитах: „Брат Томалевски, какво обяснение ще ми дадете за тези същества, които през цялото време са слушали беседата с нас. Те са видели, че съм заета с моите наблюдения към небето и не помръдвам, затова спокойно са стояли пред нас. Като свърши на небето всичко и двамата великани превъртяха един много голям ключ, в този момент аз погледнах надолу и видях съществата в клековете, около 50-60 човека голи до кръста. Наблюдавах ги повече от минута по време на молитвата „Отче наш“. Помръднах с ръка да извадя скицника от торбата, но те ме видяха, че ги гледам, и всички като че по сигнал изчезнаха в клековете.“ Брат Томалевски ги видя в скицника и каза: „Сестра, това са лемурийците. Много братя са ги виждали, точно такива са, както ти си ги скицирала. Учителя ни е говорил за тях – те са изключително интелигентни. Те са от старата раса.“ – „Брат Томалевски, аз имам още едно много интересно преживяване, което ми се случи преди да дойда на Рила, но сега не мога да ви го разкажа, защото съм дежурна в кухнята, днес аз давам обед и трябва да отида, за да го подготвя и да раздам чай.“ – „А, добре, щом имаш такова задължение, отивай, няма да те задържам. Аз ще остана още малко тука, на Молитвения връх.“ Слязох набързо към кухнята и почнаха да прииждат братя и сестри с канчета за чай. Йорданка Жекова беше при кухнята, тази сутрин тя не се качи на върха. Заедно с нея приготвихме яденето – стана много вкусно. Направихме един казан ядене с леща и един казан пилаф с ориз. Като свърши Паневритмията, всички започнаха да пристигат към кухнята. Нахранихме всички, които дойдоха, не

остана никой без храна. Всички бяха доволни и идваха да благодарят. Като свърши всичко около обета и почистихме кухнята, се прибрахме в палатката да отпочинем. Йорданка каза: „Колко хубав ден беше днес, нахранихме и видими и невидими братя! Като насипахме на братята, видях една компания от десетина човека, която стои отстрани, отидох при тях и ги попитах дали са гладни, те ми отговориха, че са гладни, били на хижата, но там нямало храна. Казах им: „Дайте си съдовете“ и им насипах на всички. Благодариха ми и казаха: „По-добри хора от вас не сме виждали.“ Аз ѝ отговорих: „Йорданке, ще ти разкажа какво днес видях!“ – „О, миличка, ще видиш много чудеса, бъди готова за това, Учителя ще ти покаже много неща.“

ПРИ САЛОНИТЕ – БРАТ БОРИС

На 19 август аз дадох обяда, като лещата изчистихме и приготвихме от вечерта, второто ядене беше пилаф с ориз – по две яденета се приготвиха. Имаше повече от 150 човека, храната беше достатъчно за всички. Йорданка бе отделила в едни мои туристически тенджерки от лещата и пилафа за Борис и Мария Николови, прибрахме ги в палатката на хлад. На другия ден – 20 август 1972 г., – аз взех тенджерките и със сестра Йовка от Търново, с която бях в една палатка, отидохме да играем Паневритмия – тогава тя се играеше над езерото на Чистотата. След гимнастиката отидохме на езерото да се измием, изчакахме всички да си тръгнат, а ние двете минахме през „Преспата“ и отидохме при Мария и Борис. Като ни видяха, много се зарадваха, поканиха ни да седнем. Брат Борис бе направил много хубава маса от каменни плочи, а около нея наредени камъни, приспособени за седане, като на всеки камък имаше поставени подложки, за да е удобно. Аз им поднесох тенджерките с храна и поздравите

от Йорданка. С нея им бях гостувала два пъти, при тези срещи беше много весело, пяхме, Мария свиреше и много приказвахме. И сега, като ме видяха, пак беше весело. Мария ни почерпи с чай и някакви бисквити. На гости при тях беше Катя Грива. Брат Борис каза: „Ето, ще ви запозная с една от гостенките.“ В този момент Катя идваше откъм палатките, ръкувахме се и тя каза: „Аз ви познавам, сестра Йорданка ме запозна с вас.“ Аз се засмях и добавих, че сестра Йорданка се постара да ме представи на всички. Сестра Мария каза: „И нас сестра Йорданка ни запозна с Радка, за което се радваме.“ Брат Борис се обърна към мен: „Сестра, имам една молба към вас, да придружите Катя до вашия лагер, защото тя си е счупила крака и много я боли, затова не може да се движи добре.“ – „Разбира се, че ще я придружим, даже може да преспи при нас.“ Брат Борис уточни: „При вас няма да спи, но ще остане да си отпочине и един брат ще я заведе на Вада, нейната палатка е там. Това сме го уговорили. Много се зарадвах, като ви видях, че идвате, помислих си: „Ето кого ми праща Учителя!“ – „Добре, брат, радвам се да изпълня задачата.“

Пристигнаха при нас от долния лагер Кирчо Лъвчето с още един брат, който е от едно бургаско село. Кирчо извади хармонич-ката, посвири наши песни и ние попяхме. Като спряхме песните, аз се обърнах към брат Борис и го помолих да ни разкаже нещо лично преживяно с Учителя. Той застана срещу мене, позамисли се и започна: „Ето какво ще ти разкажа. Нощес Учителя ме посети и седна точно на това място, където сте седнали вие. Аз отидох при него да го поздравя и да му целуна ръка, а той ми каза: „Борисе, я ми донеси голямата книга от палатката ти!“ Аз го погледнах, той ми повтори: „Иди!“ Отидох в палатката и гледам една голяма книга, взех я, занесох я на Учителя и я поставих на този камък (посочи камъка, на който се хранят). Учителя започна да прелиства книгата, а тя

представляваше счетоводен тефтер, в който са записани всички беседи по номера, както са четени. Аз застанах зад гърба му, наведен през рамото му, и наблюдавах как той проверява и събира всичко, както счетоводител си проверява сметките. Накрая затвори тефтера и каза: „Е, Борисе, не липсва нищо, всичко е точно, както съм го дал, завършихме едно добро дело на Земята! Моля, пазете го, както пазите очите си – 7770 беседи. Не искам нищо да се прибавя и нищо да се отнема! Разбра ли какво ти казах? Не искам нищо да се прибавя и нищо да се отнема! Скъпо ще плати този, който прибавя или отнема това, което не знае.“ Подаде ми книгата и каза да я поставя пак в палатката. Сестра, Учителя е дал 7770 беседи, това е числото на Учителя.“

Благодарих на брат Борис за това, което ми разказа, и го попитах: „Видяхте ли, че имаше какво да ми кажете?“. – „О, сестра, Учителя напълни главите ни с толкова знания, че понякога се чудим откъде да започнем, но той понякога ни подсеща, когато го запитаме.“

После брат Борис се разговори с Кирчо Лъвчето и го запита: „Кой е братът, с когото сте дошли, познаваме ли се?“. – „Не се познавате – отговори той, – братът е от едно бургаско село, на него Учителя поръча да засее нивата на Изгрева и той има един въпрос към тебе.“ Брат Борис каза: „Ами, кажете ни кой сте.“ Той се представи и започна разказа си: „Аз имам един приятел от съседно на нашето село, с когото се познаваме от младежи. Селата ни са на 3 километра едно от друго, като млади се виждахме често, но като се ожених аз, а после и той, много рядко се виждахме. Един ден се срещнахме съвсем случайно, попитах го: „Защо ни се загуби дружба? С политика ли се занимаваш, та не се виждаме вече?“. – „Прав си, занимавам се с нещо, но не с политика, а с нещо по-хубаво“ – отговори приятелят ми. Помолех го да ми каже какво

е това нещо, с което се занимава. Тогава той предложи: „Ела в неделя у дома, но раничко, и ще видиш.“ – „Добре, ще дойда“ – и се разделихме, подкарвайки конете си. Това, което каза приятелят ми, много ме заинтригува, минаха няколко дена и в неделя рано сутринта аз пристигнах у тях. Той набързо ми каза, че има трима приятели, с които се събират всяка неделя при него. Попитах го: „Какво правите?“. Той ми отговори: „Сега ще видиш.“ В този момент се чу, че някой влиза в къщата – бяха и тримата, той ме запозна с тях и ме представи като свой стар приятел, разказа им накратко откога и как сме станали приятели. Те погледнаха часовниците си и казаха: „Сега започваме, после ще говорим.“ Започнаха да пеят, попяха и станаха, казаха молитва и единият от тях взе една книжка и зачете. Такива поучителни работи зачете, слушам и се чудя кой ли го е написал това нещо – веднага попитах: „Много ми хареса това, което четохте, откъде взехте тази книга?“. – „Ако идваш при нас, ще те запишем и тебе да получаваши от тези книги, те са евтини. Откакто влязохме в това Братство, ние станахме по-добри, по кръчми вече не ходим и няма повече кавги“ – каза приятелят ми. „Ей, ако кажа на жената, че няма вече да ходя в кръчмата, тя ще се зарадва“ – отговорих искрено аз. И така станах „брат“ и аз. През есента, като привършихме земеделската работа, те казаха: „Ще отидем в София при Учителя!“ – Попитах: „Ами, да дойда и аз с вас, иначе кога ще го видя!“ И така, през есента дойдохме на Изгрева, застанахме до сградата на столовата и видяхме, че пред малката къща-приемна са се събрали много хора. Излезе Учителя и хората го наобиколиха. Попитах приятеля ми: „Това ли е Учителя?“. Той отвърна: „Да, той е!“ – „Не ще можем да се доближим до него, но съм доволен, че го видях.“ Стояхме си ние подпрени до стената и гледаме, изведнъж Учителя тръгна право към нас, като дойде, приятелите ми се ръкуваха с него

и му целунаха ръка. Каквото направиха те, направих го и аз. Учителя ме попита: „Ти, брате, каква професия имаш?“. – „Аз съм земеделец и с това се занимавам.“ – „Можеш ли да сееш жито?“. – „Мога, това е една от професиите ми.“ Той ми каза да тръгна с него, заведе ме при изораното място в същия двор, около три декара – там имаше чувал с жито и една кофа – и каза: „Ето, това е мястото, ти ще сееш, а ние ще те гледаме, но ще сееш така, както сееш твоята нива.“ – „Ами така ще сея, то няма друг начин.“ Напълних от чувала кофата и започнах да сея. (Стана да ни демонстрира как е пристъпвал с крак и как с ръката е сеел нивата.) Аз сея житото, но то не свършва в кофата. Насях цялото място, без да се свърши житото – останаха няколко шепи в кофата... Скоро видяхме: стана една чудна нива с педя класове. Един от братята, с които се събирахме, беше ходил до София по време на жътвата и като се върна, дойде при мен и каза: „Нивата е приказна, ожънахме я и братята ми поръчаха да ти донеса тези класове.“ Та ето моя въпрос към вас, брат Борис: как стана така, че с една кофа жито аз засях цялата нива и житото не свърши. Затова помолих брат Кирчо да ме доведе при вас – да ми обясните.“ – „За Учителя всичко е възможно, както за Бога и Христа – отговори брат Борис. – Как Христос нахрани с пет хляба и две риби 5000 човека и храната не свърши, заситиха се всички – и останаха 12 кошници с къшеи хляб. Това е силата на Бога. Аз също бях изумен от това чудо, защото в Мърчаево, в стаята на Учителя, има цяла връзка жито от тази нива до масата му, класовете са пълни, сякаш сега е ожънато. И на мене ми разказаха за тая нива, това е станало през 1940 година, а сега е 1972 – и аз се чудя как е възможно за 32 години тези зърна да не окапят от класовете! При Учителя имаше толкова чудеса, но не всички ги забелязвахме.“

Щастлива бях, че чух този интересен случай от човека,

чрез когото е станало чудото. По-късно, когато Кольо Йорданов четеше за този случай, винаги имаше кавги и спорове. В чувала били сложени толкова килограма жито, колкото е необходимо, за да се засеят три декара, но човекът засял цялата нива само с една кофа жито и в нея останали няколко шепи. Нивата била достатъчно гъста, както би я насадила и редосеялка. Това е едно от големите чудеса, станало е пред очите на няколко братя от Изгрева и братята от провинцията, заедно с Учителя. Всички присъствали, без да напускат мястото си, докато братът засявал нивата. Накрая той минал с грапа – да влязат семената по-навътре в почвата, за да не ги изкълват птиците.

“Това, което стана – каза братът – го разказах на село на мои приятели, те не повярваха, че е възможно. Показах им снопа класове, които ми донесоха от София, те пак не повярваха, защото не знаят и нямат обяснение.“ Брат Борис отговори: „Учителя е правел непрекъснато чудеса, но не с всички, а само с много силно духовни братя и сестри, които са го разбирали и са били негови истински последователи. Затова той е казал: „Не разказвай на всички, понякога се дава само за тебе.“ Това е, брате, законът за умножението – за Христос и за Учителя е възможно, не е възможно за нас, защото вярата ни е слаба. – „Много ти благодаря, брат, за обяснението, което ми даде“ – отговори искрено приятелят на Кирчо Лъвчето. Аз също благодарих на брат Борис за това, което разказа, тогава той ми отговори: „Сестра, не виждате ли, че Учителя е винаги с нас? Той познава истинското си стадо и му помага. Така че Учителя не може да бъде излъган от никого. Ние си го знаем кой е – и затова се стремим да слушаме.“

Сбогувахме се и тръгнахме, Кирчо Лъвчето слезе с брата пак по същия път за лагера на Вада, а ние с Катя и Йовка тръгнахме през езерата. Аз хванах Катя под ръка, взех ѝ

нещата, които носеше, а с другата ръка тя се подпираше на бастунче и така вървяхме бавно. По целия път си говорихме, Катя ме попита как съм решила да дойда при тях. Аз ѝ разказах за себе си и тя, като ме изслуша, каза: „Много добре си направила, че си намерила учението на Учителя, и много хубаво е, че си при Йорданка, от нея ще научиш много неща, тя беше най-близо до него и всичко, което ти каже, е самата истина. По правилния път вървиш!“ След това ми разказа за себе си: „Сестра, ние бяхме не много послушни ученици на Учителя. Създавахме му много грижи и тревоги.“ – „Е, как така?“ – възкликнах аз. – Сега ще ти разкажа. Ние бяхме компания от млади хора, аз с мои близки приятелки-сестри и няколко млади братя – студенти, това беше нашата среда, бяхме все заедно. Влюбвахме се, а дали е подходящ и искрен, не можехме да разберем – и така от изневерите страдахме. За всичко се допитвахме до Учителя, но имаше моменти, когато не го слушахме. Пита го някоя, той казва: „Не, не е за тебе!“ И всяка си мисли: „Как така да не е за мене? Учителя младежките работи не може да ги разбере...“ И си правехме каквото сме решили. Ето какво се случи с мен: имаше един брат при нас, много способен музикант, беше любезен към всички. Определи се към една сестра и започна дружба с нея, излизаха заедно и пак беше учтив с нас. Всички знаехме, че той ще се ожени за нея. Дълго време бяха заедно, но тя го напусна в един момент и спряха да се виждат. Тогава той премина в нашата компания. Беше много духовит, интелигентен, забавен и способен като музикант. Един ден ми предложи брак, каза, че много ме обича и вече не иска да си спомня за предишната приятелка. Аз веднага не се съгласих, казах му: „Не ти вярвам на приказките.“ Той стана много настоятелен, но аз му отказвах. Започна да изпраща близки приятели да ме убеждават. Аз отидох при Учителя да го попитам какво да

правя. Той ми каза: „Много скоро ще те разочарова, не се омъжвай за него!“ – „Той ми се кълне, че много ме обича!“ – отговорих аз. Тогава Учителя ми каза: „Ти ме питаш, аз ти отговарям. Не се омъжвай, Катя, той ще те нарани жестоко! Не искам да страдаш.“ Аз не послушах Учителя, а слушах обещанията на човека, когото обичах. Прибрах се вкъщи и се чудя какво да направя, пристигна приятелят ми и вижда, че още се колебая, каза ми: „Слушай, тази седмица не, но другата се женим.“ Отидохме да купим рокля за сватбата, обувки и каквото е необходимо за булка. Разбрахме се да не правим голяма сватба, а да поканим само най-близките, определихме и дата – в неделя да бъде сватбата. В събота беше пак при мене, каза ми в 10 часа в неделя да съм готова, ще дойде да ме вземе, за да отидем в църквата. Но неговата бивша приятелка, като разбрала, че той сериозно има намерение да се ожени за мен, отишла при него, сдобрили се и веднага избягали от София някъде, където не могат приятелите да ги намерят. В неделя аз се приготвих, облякох роклята, натъквих се, дойдоха близките. Стана 10 часа, нито той идва, нито някакво известие от него. Отиде един приятел да го потърси и разбере защо се бави, но не намерил никого у тях. Чакахме го два часа – никакво известие. Аз се разплаках, свалих роклята и се затворих в стаята самичка. Захлупих се на леглото и плач, плач, никого не искам да видя.“

В това време Учителя видял едно момиче на двора, извикал го и му казал: „Иди при певицата Катя Грива, кажи ѝ, че съм казал веднага да дойде при мене, но и ти ще дойдеш с нея да я доведеш.“ Пристигна момичето, почука на вратата, но аз не отварям, когато почука на прозореца, станах и се показах. Каза ми, че Учителя я изпраща, отворих вратата и я изслушах: „Учителя каза да те заведе при него веднага.“ Отидохме с момичето при Учителя, той му благодари за услугата и то си тръгна, а аз

влязох в стаята. Учителя ми каза: „Сега разбра ли за какъв искаш да се омъжиш? Това е най-малкото зло, което сега ти се случи, но ако беше се омъжила, тогава щеше да се поболееш. Заслужава ли такъв човек да плачеш за него?“. – „Аз плача за подигравката, която ми причини“ – му отвърнах. – „Това е най-малкото, ще го забравиш, голямото зло щеше да стане, ако се беше омъжила! В този живот си дошла не да създаваш семейство и да страдаш, а да пееш, свириш и служиш на Бога.“ – „Прости ми, Учителю, че не те послушах!“ – казах аз.

Разказах ти всичко това, сестра, за да знаеш какъв Учител имавме ние, бяхме негови непослушни деца, но после станавме послушни и той ни обичаше и страдаше заедно с нас.“

Така в разговори неусетно минахме покрай езерата и стигнахме до нашите палатки. Йорданка ни чакаше, беше взела храна и за нас, седнахме трите и се нахранихме. Поканих Катя да си отпочине в нашата палатка, че ѝ предстоеше път чак до долния лагер. За младите този път е лесна работа, но за по-възрастните това е по-трудно.

Катя Грива беше голяма певица, завършила образованието си в Италия. Имаше много хубав глас, като я слушах, изпитвах наслада, изключително мило и нежно същество беше Катя. Като ми разказа тези неща, стана ми още по-мила. Тя ми каза: „Искам да изиграеш Паневритмията с мене, за да ти обясня всичко и значението на всяко упражнение. Когато Учителя подготви Паневритмията и всичко беше готово, за да я играем, извика мен и Милка Периклиева. Двете заедно с Учителя играехме всяко упражнение. Като научихме всички упражнения, тогава Учителя ги даде пред всички, като ние двете играехме вътре в кръга заедно с Учителя и всички погледи бяха устремени към нас. Играеше се бавно, спирахме, давах се обяснения и пак продължавахме, така

че не всички отведнъж заиграха Паневритмия. Всички упражнения са дадени с обяснения, прочетете ги, преди да играете. Ръцете и краката не се опъват като струна, ръката се свива в лакътя на 45 градуса, мерено от него до китката, а тя излиза над главата. Кракът се опъва назад, като се стъпва на пръсти, повдига се петата, тялото трябва да бъде изправено и добре закрепено. Играе се ритмично, плавно, без да се стяга нито един мускул. Паневритмията играе много важна роля за човека! За всяко движение е дадена и съответна мелодия – като играеш, както трябва, ти изправяш всяка частица от твоето тяло. С Паневритмията лекуваш всеки мускул от тялото си. Затова Учителя каза: „С Паневритмията болни ще се лекуват.“ Пеенето е мистично, магнетично, с ръцете си ние го изпращаме по целия свят. Мислите ни също трябва да са съсредоточени, не да се говори и да се размахват ръце, кой както му падне, а да се мисли, за да сте духом и тялом заедно. Това не е нито балет, нито резки гимнастически упражнения, това са окултни движения, които трябва да се изпълняват много точно. Не трябва да се смесват нещата. Виждам, че вие сте много будна и изпълнителна. Ние всички знаем какво каза Учителя: „Аз ще ги доведа, искам вие да ги посрещнете и да им разказвате, каквото съм ви казал, за да не грешат. Така те по-лесно ще разберат всичко, което съм казал в беседите.“ Хората са толкова различни – едни търсят Бога, други, които са болни, искат да оздравеят, трети търсят парите, за да забогатеят... Но парите се управляват от Сатана, те не са цел за хората от Братството. Бог знае колко ви трябва – и толкова ви дава.“

Катя Грива не живя много, но до края на дните си идваше на Паневритмия, аз играех с нея и тя ми обясняваше всяко движение, което не ми беше показано как трябва да се изпълнява. Само пет години бях с нея, тя почина през 1974 година. Милка Периклиева почина след нея, но тя беше няколко години на легло.

ПЕТРОВДЕН В ИРИНА КИСЬОВА

Един ден преди Петровден се събрахме няколко сестри в Йорданка, за да се уговорим какво ще приготвим за празника. Ирина Кисьова предложи: „Този път ще празнуваме Петровден у нас! Аз ще направя къпаната питка, която Учителя много обичаше и съм му правила.“ Йорданка каза, че ще приготви ангелската супа, Цвета Аламанчева ще направи сладкиш, Янка – кекс и плодове от двора. Аз казах: „От мен ще бъде баницата, която майка ми ще направи (тя прави чудни баници), а аз ще направя или картофено руло, или мусака от зарзавати.“ Разделихме се със сестрите и аз слязох на пазарчето при Римската стена, накупих две пълни чанти с продукти за празника и за вкъщи. През нощта сънувам следния сън: Учителя ме среща на пазарчето с пълните чанти, подава ми едно парче питка и казва: „Това е за сина ти“ – и ми го мушка във врата под брадата. – „Аз се извинявам, че ръцете ми са заети и не мога да се ръкувам.“ – „Нищо, не се притеснявай – отговори Учителя и ме попита: Ти какво реши да направиш за празника?“ – „Руло от картофи или зарзаватена мусака“ – отговорих аз. „Рекох, направи рулото от картофи, майка ти да направи баницата.“ – „Ами, добре, Учителю, така ще направя.“ Връщам се вкъщи, но не в апартамента, а на село. Оставям чантите и сядам до майка ми, разказвам ѝ за разговора ми с Учителя: „Майко, Учителя каза ти да направиш баницата за Петровден.“ – „Добре, за мен това е радост, аз и сега съм направила баница, ето я на масата в чинията“ – отговори тя. – „Къде е синът ми, че Учителя ми даде едно парче питка за него?“ – и извадих питката от дрехата под врата ми. В това време вратата се отвори и влезе Учителя, в ръцете си носи 5 яйца, сложи ги между мен и майка ми и каза: „Рекох, те са за баницата.“ Аз погледнах към яйцата и едно от тях стана много красиво пи-

ленце, което току-що се излюпи. Ние започнахме да му се радваме. Майка ми каза: „Почерпи Учителя, на масата е чинията с баницата.“ Аз станах, но Учителя се обърна и излезе. В този момент влезе синът ми, аз му подадох чинията с баницата и казах: „Бягай, настигни Учителя!“ Той взе чинията и тръгна, след миг и аз тръгнах след него, когато двамата излязохме навън, видяхме как Учителя изчезна.

На сутринта отидох на мястото на Учителя, за тържеството, което правехме там за Петровден. Всеки от нас носеше по нещо за почерпка и след това бързо се разотвахме по домовете си. Това ставаше поради страх от властта, затова се събирахме на малки групи по домовете, където можеше. Аз се прибрах вкъщи, приготвих рулото, взех баницата и тръгнах към дома на Ирина Кисьова. Наредихме приказна маса. Пак направихме молитва и преди да седнем на масата да ядем, се почука на вратата. Пристига един възрастен брат, който е самотник и свиреше на Паневритмията с китара, казваше се бай Георги-китариста. Искал да попита нещо сестра Ирина. Тя каза: „Заповядай, брат, ще ни бъдеш гост днес!“ – „Ей, затова ли ме прати Учителя при вас? Аз се мъчех нещо да си обясня по музика и Учителя ми каза: „Отбий се при сестра Ирина.“

Аз разказах съня си пред всички и попитах Йорданка какво означават петте яйца, които ми донесе Учителя – и едното от тях се излюпи. Тя ми отговори: „По-късно ще си го обясниш сама, аз няма да ти го обяснявам сега. Ти, като бъдеш между нас, ще видиш и ще научиш много неща.“ Целият ден мина в спомени и разговори все за Учителя. Върнах се вечерта вкъщи щастлива.

СЛУЧАЯТ С БРАТ ГЕОРГИ

Един ден брат Георги-китариста попитал Учителя: „Учителю, аз съм висок колкото вас, защо, когато се събираме около вас да ни говорите, ние ви виждаме над нас? Не мога да си обясня как става така, че всички ви виждаме!“ Учителя казал: „Добре, застани до мене, когато говоря.“ Брат Георги застанал до Учителя, след една гимнастика, а другите братя ги наобиколили, както винаги. И изведнъж брат Георги почувствал, че се повдига на същата височина, на която е Учителя. Като свършил разговора, Учителя се обърнал към Георги с думите: „Е, Георги, сега разбра ли, че стана колкото мене висок?“. – „Да, разбрах, ама как стана?“. – попитал той. – „Под нас имаше едно облаче, което ни повдигна, като на трибуна“ – отговорил Учителя.

ЗАПОЗНАНСТВОТО МИ СЪС СЕСТРА ЙОТКА

Една събота отидох при Йорданка, както се събирахме винаги. Тя каза, че днес сестрите няма да дойдат, защото ги предупредила, че ще има друга работа. Донесе ми пак една малка беседа и каза: „Прочети я и след това ще те заведе при една сестра, ти познаваш съпруга ѝ – евангелиста, който, като mine покрай нас, се отбива. Аз те запознах с него.“ – Отговорих: „Ти знаеш какво е моето мнение за тях.“ – Йорданка продължи: „Съпругата му е наша сестра, той не е лош човек, но евангелистите не вярват в Учителя.“ – „Точно това не ми харесва – че говори отрицателни неща за Учителя“ – отговорих аз, а тя натърти: „Пак ти казвам, съпругата му е наша сестра, тя настоява да те запозная с нея. Аз ѝ обещах и ето, днес ще отидем при нея.“ – Отговорих: „Виждала съм я на Рила, не сме разговаряли. Тя тичаше непрекъснато след три деца –

две момиченца и едно много палаво момче, непрекъснато беше мокър от тичане.“ Йорданка ми обясни: „Това са децата на дъщерите ѝ, певицата има едно момиче, а Мина има момче и момиче.“ Казах ѝ, че щом е обещала, ще отидем. Отидохме у Йотка, тя беше направила хубава питка, пихме чай и ядохме питка със сирене и кашкавал. Поприказвахме и оттогава станахме приятелки – канеше ни у тях и аз ги канех. Те живееха в обратно жилище. На тяхното собствено място се строеше много голяма сграда. Те получиха три апартамента, един за тях и по един за двете ѝ дъщери. Кръгът на запознанствата ми се разширяваше, докато не станах едно цяло с тях. Обикнах всички и те ми отговаряха със същото уважение и любов. Тъгувала съм за всички, които си заминаваха.

СРЕЩАТА МИ С ЛИЛЯНА ТАБАКОВА

Една неделя реших да отида при Лиляна Табакова да ѝ върна книжките, които ми бе дала да прочета. Исках да я помоля да ми даде, ако може, още някоя книжка, че тогава нямаше откъде да си ги купя. Тези книжки, които братята и сестрите ми даваха, прочитах и преписах, за да си ги имам. Знаех, че в неделя Лиляна събира няколко приятелки у тях, затова отидох 10 минути по-рано, за да не им преча. Когато тя ми отвори вратата, аз ѝ казах: „Нося ти книжките и ако можеш, дай ми някоя друга.“ Тя ме покани да вляза, но аз ѝ отговорих: „Не искам да те притеснявам, знам, че чакаш гости, а и аз ще ходя днес на друго място.“ – „Няма да ходиш никъде, днес ти си ми гостът“ – каза Лиляна. – „Но нали всяка неделя идват при тебе гости?“. – попитах аз. – „Да, така е, идват, пеем, четем беседа, но сега искам на тебе да ти разкажа нещо.“ Аз седнах, тя седна срещу мен и каза: „Ти си днес моят гост, сега ще разбереш. Учителя от три часа призори ми беше

гост. Пяхме, свирихме – и аз, и той на пианото до зори.“ Пяхме песента, която е пяла сестрата на Моисей, когато са минавали през Червено море. Пяхме и продължението на „Отче наш“, което е дал Учителя. Пях и аз заедно с нея, на мен ми беше трудничко, защото аз съм първи алт, а тя – лиричен сопран. Лиляна ми каза: „Ще идваш при мен, аз ще те науча и ще обработя гласа ти, ще видиш какво ще направя.“ – „Сестра, аз нямам намерение да ставам певица. Нали идвахте с Йорданка у дома, видяхте какво голямо семейство имам и се грижа за него“ – отговорих на Лиляна.

Мина 10 часа, никой не идва при нея, мина и 11 часа, нищо не казах, но се учудих. Тя беше направила ангелска супа и каза, че ще обядваме само трима – ние двете и Учителя: „Аз не знаех, че ти ще дойдеш, нямахме с теб уговорка за днес. Учителя ми каза тази сутрин на тръгване: „Днес, който пръв ти отвори вратата, ще го задържиш на обед, аз ще бъда с вас. И ще ти кажа още, нещата ще започнат оттук, дето е твоята къщичка, ще се оправят и ще получат малкия салон. След това ще дойде големият салон.“

Така и стана. Лиляна живееше в бараката на брат Кръстьо, а тя е била в двора на брат Жеков, бащата на Благин. Когато взели къщата им, на мястото, където била бараката, построили трафопост. Оттам започнали събиранията. След това продължихме да се събираме в Бялата къща, която е подарена заедно със земята на Бялото братство. Там ще се построи Новият Салон. Ето думите на Учителя: *оттук започва, от тази вечер.*

ЛЕЩАТА ЗА ЙОРДАНКА ОТ СЕСТРА РАДКА ЛЕВОРДАШКА

Една събота отидох при Йорданка и занесох сготвена от майка ми леща. Като ме посрещна, тя каза: „Имам малко хляб, но ядене не съм готвила – и ето, манджата ми пристигна!“ Както винаги ми подаде книжка да прочета нещо. Казах ѝ, че мога да остана само 15 минути, защото отивам на много важно събрание и ще бъда заета целия следобед и утре целия ден. Йорданка ме разбра и каза: „Прочети страницата, която отвориш, за да се разрешат работите добре.“ Прочетох страницата и си тръгнах... Събранието беше профсъюзно, всичко се нареди както искахме.

Следващата седмица отидох в събота при Йорданка и тя с усмивка призна: „С твоята леща се нахранихме трима души – аз, Учителя и Влад Пашов. Слушай как стана. Сипах си една чиния от лещата и я сложих на масата, но тя така ухаеше..., в този момент Учителя ми каза: „Йорданке, я сипи и на мен от лещата.“ – Отговорих: „Добре!“ – и сипах една чиния и на него. Отидох до бюфета и си говоря: ха, да видим какъв хляб ще съберем, имаше парчета от изрезки хляб и си мисля: ще ги дробим, Учителю. В този момент се звъни на вратата, отворих и видях Влад Пашов – държи в ръката си един топъл хляб. Като го видях, се засмях и му рекох: „И хлябът пристигна! Ела да видиш какво ще ядем!“ Влад сподели: „Йорданке, нямах намерение да идвам, но като минавах през фурната, Учителя ми каза: „Я купи на Йорданка един хляб, че няма!“ – Ето, купих и ти го нося.“ – „Влез, сега ще се нагостим и тримата!“ – И така се нахранихме тримата“ – довърши тя. Аз ѝ казах: „Много хубаво сте направили“. – Тя ми отговори: „За света това е невероятно, но за нас е истина, на когото и да кажеш, ще помисли, че фантазираме, но за нас това е истина. Седнахме с Влад и така сладко се нахранихме! И те благословихме.

Ние на тези неща не се учудвахме, знаехме, че Учителя винаги се грижи за нас. Ние бяхме честни в отношенията си един към друг и с пълна вяра във Всевишния и в нашия Учител. При обикновените хора това е невъзможно – и те се страхуват за утрешния ден.“ След този случай Йорданка при всяко мое посещение ми казваше: „Днес Учителя ми каза да ти разкажа този случай от живота му, прекаран във Варна.“ Тези случаи съм описала и ще ги прочетете в края в моята книга.

РАЗХОДКАТА ДО АЛЕКО

Една събота Йорданка каза на мен и на Янка от кв. Бъкстон (те бяха приятелки): „Утре ви искам в 8 часа да сте при мене, ще сте на мое разположение!“ Нищо не каза, какво ще правим. Станах сутринта рано, омесих моята традиционна питка с пентаграма, изписана както винаги. Взех едно голямо парче кашкавал, сирене от хладилника, едно бурканче лютеница и конфитюр. Аз имам голямо семейство и с майка ми правехме много зимнина. Янка също имаше двор, засаден с всичко, беше работлива. Пристигнах първа, нали съм по-близо, след мене дойде и Янка. Йорданка ни попита: „Сега, кажете ми, носите ли питки, сиренце, кашкавалче, лютеница и конфитюрче?“. Всичко се повтори и в двете, еднакви работи сме донесли, без да се уговаряме. Йорданка каза: „Като си легнах снощи, поръчах и на двете това да донесете, да станете в 5 часа и да пригответе всичко.“ Ние останахме като смаяни и двете, защото Янка си имаше едни традиционни бухтички, които много често правеше и донасяше, а аз обикновено правех руло или кейк. „Е, и сега, какво? Казаха съм, Учителя ще ни води!“ Качихме се на трамвая, слязохме на Семинарията, оттам взехме трамвая за Хладилника. Отидохме на рейсове за Витоша, в този момент пристигна рейс за Алеко. Качи-

хме се и пристигнахме на Алеко. Тръгнахме през гората по пътя към Морените, там бяха направили много хубав мост с пейки и масички. „Сядайте – каза Йорданка, – отворете чантите и извадете каквото носите.“ Направихме молитва, благослови се това, което носим. „Сядайте сега да хапнем“ – каза Йорданка и отчупи от двете питки по едно парче и ги прибра в една от чантите, там сложи и от бурканчетата със сладкото. Тъкмо си бяхме хапнали и смятахме да приберем трапезата, видяхме, че един поток от хора (откъм пътеката) идва към нас, с деца, без деца, по двойки. Йорданка постави ръка върху това, което беше на масичката: „Нищо няма да прибирате!“ Хората тръгнаха по моста. Йорданка стана и започна да чупи и помазва парчетата и да ги раздава на всички, които минаваха, а те се наредиха като на опашка. Тя чупеше, ние само гледахме какво прави Йорданка. Свършиха се питките, свършиха се и хората. „Сега ще отидем при децата. Това, което оставих в чантата, то е за децата. Отидохме на полянката, децата играеха в средата ѝ, там беше заградено и направено нещо като площадка за по-малките деца. Начупихме питките на по-малки парченца, загънахме ги в малки салфетки и Йорданка ги занесе при децата. Раздаде на всички дечица. Поседяхме на една пейка и наблюдавахме децата. Всички дечица, които бяха при майките си, се събраха в този кръг, който им бяха направили, носеха си играчките и ги подаваха на другите деца. Нито едно дете не остана настрана да гледа. Йорданка даде на всички, не остана нито едно дете непочерпено. По-големичките се включиха в игра на топка. Стояхме близо час и гледахме как играят децата. Йорданка каза: „Хайде да тръгваме!“ Всички ни гледаха, но никой нищо не каза. Минахме покрай две по-възрастни жени, те ни гледат и казват гласно: „А бе, какви бяха тия жени, какво направиха с тези деца!“ Йорданка се обърна към децата и каза: „Хайде, деца, довиждане, играйте си

все така задружно!“ Те ни помахаха с ръце. Родителите им ни изпратиха с весел поглед. Като стигнахме до мостчето, аз казах: „Йорданке, днес ти ме изуми!“ – „Не аз, Учителя ме накара да ви покажа как трябва да живеят хората на Земята. Колко хубаво се живее с любовта!“

Качихме се на рейса и се прибрахме в София. Тръгнахме си за домовете, Йорданка каза: „Не, отиваме у дома, аз съм приготвила много вкусен райкин боб.“ Отидохме у тях, прочетохме една малка беседа, хапнахме си и се прибрахме доволни.

С Йорданка имам смайващи неща. Бог благославя, но и жестоко наказва, когато го похулиш. Ето един такъв случай със същата сестра Янка, приятелката на Йорданка.

Обикновено в събота аз ходех при Йорданка и четяхме беседа. Една събота пристигам у нея, за молитва и беседа, чакаме и Янка да дойде. Пристига тя, но много разтревожена, и казва: „Йорданке, сърцето ми плаче от малкия ми син!“ – „Какво е направил?“ – попита Йорданка. „Като грабна вчера портрета на Учителя и иска да го изхвърли от балкона! Почна да се кара с мене: „Стига си ги събирала тия дъновисти тука, че някой ден ще ме изхвърлят от работа! И слез долу в стаята, пък ние ще се качим горе.“ Едва издърпах портрета от ръцете му и му казвам: „Как можеш да говориш така за Учителя, като той те благослови, когато беше малък, и винаги си слагаше ръцете на главата ти, познаваш го. Ето вуйчо ти Славко и Мария, колко много го обичат и почитат. Мария стана певица и сега е в Германия. Ти започна да свириш и после захвърли цигулката. – „Не ме интересуват, забранявам ти да ги събираш въкъщи!“

Йорданка я погледна и каза: „Момчето ти много скоро ще пострада. Скъпо ще плати за тия думи!“ Като чух думите на Йорданка, допълних: „Леле, Йорданке, моля те, не казвай такива думи!“ – „Не аз ги казвам, а ми ги казаха

вече.“ Прочетох беседа, но бяхме без настроение и веднага се разделихме.

Мина се само един месец след случилото се. Синът на Янка отива с малкото си момче в село Ягодово – да помогнат на негов колега от същото село, да берат ягоди и да се разходят. Времето било много топло, синът ѝ бил без риза, гол се печел на слънцето. Изведнъж се задава някакъв облак и започва да гърми, но още няма дъжд. Всички отишли под един орех – да не ги намокри. Синът ѝ излиза далеч от ореха, искал да го понавали. Остава сред ягодите, като трясва един силен гръм и го обвива целия. Той пада и мълнията го убива на място.

Като разбрах какво е станало със сина на Янка, втресе ме.

Още един случай има с един човек, който също отричаше Учителя и не говореше хубаво за него – и той пострада, когато беше най-щастлив. Затова казвам винаги: „Когато вярваш, вярвай, когато не вярваш, мълчи, нищо не казвай. Когато прочетеш повече книги и имаш повече знания, тогава можеш да коментираш, иначе си правиш сам беля.

Всяка година нещата се променяха. Замина си брат Симонов, там вече нямаше събирания, следващата година си замина и брат Иван А. Михайлов – и там спряха събиранията. Сестрите се преместиха в апартамент в Дружба. Аз останах плътно при сестра Йорданка. Всички се събирахме на малки, хармонични групички, това беше нареждането на ръководството. Те изпълняваха това, което е казал Учителя: „Ще се събирате на малки хармонични групи, докато изтече мътилката, след 2000 година сме ние – и тук, и в целия свят. Изпълнявайте това, което съм казал, ако искате да ви се помогне отгоре, защото злото винаги се е мъчило да пречи на Христа и на мене – да изопачава Истината. Когато вече мене няма да ме има, ще се нахвърлят

като оси върху вас, ще потърсят печалба от Словото. Аз дойдох да ви обогатя духовно, а не материално. Скъпо ще платят тия, които мислят да се обогатяват от беседите, да коригират това, което не знаят, да пишат съчинения от моите книги. Аз знам, че ще ги има, вие сами ще проверите това, което казвам. Наблюдавайте – и ще се уверите в думите ми. Владиците и поповете ми пречеха всячески, ще видите какво ще стане с тях. Защо бяха против мене? Защото казвам, че на Бога се служи безплатно! Бог никога не оставя добрите си служители, той се грижи за тях!

ГЛАВА ВТОРА

ЗАПОЗНАНСТВОТО МИ С БРАТЯТА В МЪРЧАЕВО

Наближаваше 22 септември, отидох при Йорданка в съботата преди празника и тя ме попита дали съм говорила със съпруга ми за предстоящото пътуване до Мърчаево. Отвърнах: „Да, говорих и той каза, че не възразява и с тебе мога да бъда навсякъде, където ме заведеш. Той знае много за тебе, защото аз му разказвам всичко, за което говорим, той също те обича, както аз те обичам.“ Тя ми обясни, че в петък ще преспим в брат Симо, сутринта на 22 септември ще станем рано за сутрешната молитва, която започва в 5 часа, след това ще отидем в местността Бачище, определена от Учителя за Паневритмията, докато са били в Мърчаево.

Както се уговорихме, в петък пристигнахме в Мърчаево: двете с Йорданка и една нейна приятелка – Янка, от кв. Бъкстон. Голямата дъщеря на Симо – Верка, бе приготвила всичко и ни чакаха. Вечеряхме, поприказвахме и Верка си отиде в нейната къща. Вдомана Симо имаше много приятна, братска атмосфера. Имаха една голяма стая с голямо легло и кушетка, там пренощувахме – аз на кушетката, а Йорданка и Янка на леглото. Брат Симо ме попита: „Сестра, искаш ли да знаеш как намерихме Учителя?“. – „Много ще се радвам да ми разкажете!“ – отговорих му аз. Покани ме в своята стая, за да могат сестрите да си легнат. Отидох в стаята му – тя беше малка с едно легло, маса и столове, седнах до масата на един стол, а той седна насреща ми и започна: „Сестра, аз имам пет деца.“ Казах: „Да са ти живи и здрави, добри са децата ти.“ – „Благодаря на Бога! – и продължи: Къщата ми има и приземен етаж,

тук са две малки стаи и една голяма, тази стая, в която сме сега, бях я дал под наем на една млада учителка от София. Нали виждаш, ние сме до училището, помолиха ме за стая и аз я дадох. Момичето беше много тихо и скромно, като си дойде от училището, сядаше на стола до масата и почваше да чете и да пише, почти всеки ден това правеше. Като минаваме по двора, виждаше се в стаята ѝ, защото етажът е приземен, а дворът е с голям наклон. Ние след обяда излизахме на пейката до портичката, пред нас спират рейсовете от София за Перник и Рударци. Ние сме в центъра на селото, събирахме се съседи на пейката – да разменим някои мисли, канехме я при нас, тя винаги отказваше. Сядаше си в стаята, взимаше си читанките или пишеше. Поставих си за цел, при пръв удобен случай, да проверя какво толкова интересно чете и не го оставя. Замина си една събота за София, обикновено се връщаше в неделя след обяд. Имах ключ от стаята, вечерта, като си легнаха всички и децата, аз станах и отидох. Пуснах пердето и запалих лампата, прегледах книгите по масата, малки и по-големи, но от един автор, търся романи – няма. Отворих една от тези книжки, зачетох се и не мога да я оставя, тя толкова интересна! Прочетох един разказ, прочетох втори – и той също така хубав. Оставих всичко на масата така, както беше подредено. Казах си, че ще я попитам или ще ѝ поискам да ми даде да чета от тези книги. В неделя тя се прибра. Чаках удобен момент да я заговоря, след два дена ми се удаде случай да я видя на двора и я попитах: „Госпожице, виждам, че четеш нещо интересно, можеш ли и на мен да дадеш да прочета, иначе се чудя какво да правя и току се мушна в кръчмата. Пийнем с приятелите по няколко чашки и вечер кавгата в къщи е готова.“ Тя ме погледна замислено и каза: „Аз бих ти дала, но се страхувам да не кажеш на някого.“ – „Разбира се, че няма да кажа, заклевам ти се!“ – обещах

аз. Тя влезе в стаичката си и след малко ми донесе една малка книжка с думите: „Чети я бавно, за да я разбереш. Аз посещавам една школа, в която лекциите се изнасят от един Мъдрец.“ Прочетох книжката бавно, както ми каза, препрочетох я още един път, а тя тъкмо като за нашия живот, който живеем. Цяла седмица ми даваше книжки – като прочета едната, върна я и взимам нова. Спрях да ходя в кръчмата. Един ден се виждам с приятелите, един от тях ме попита: „Симо, къде се губиш? Няма те в кръчмата!“ – Отвърнах с въпрос: „Защо, затъжихте ли се за мене?“ – „Снощи те чакахме в кръчмето и докато те чакахме, така се натаральянкахме, че едва се прибрахме и щяхме да избием женурята и децата.“ – отговори той. Аз им казах да си оправят отношенията с жените и децата си – и тогава ще се видим. Като се прибрах, помолих даскалицата да ми даде адреса на този лектор, за да заведа моите приятели при него – да ни влезе акълът в главата... Тя се съгласи да ми даде адреса, но ме предупреди да не казвам на приятелите си откъде съм го научил. Дадох ѝ честна дума и тя ми обясни как да отидем на точния адрес. Ние бяхме каменари, но точно тогава няхахме работа. Слязох вечерта при моите приятели, те веднага ме поканиха: „Ела сега малко да се почерпим, само по едно малко шишенце.“ – „Нито едно! Сега ще си отидете по домовете, ще се изкъпете и избръснете, ще облечете чисти дрехи, защото ще ви водят някъде и не искам да ме излагате.“ – „Кажи къде ще ни водиш?“ – любопитстваха те. – „Изненада е, като отидем, ще видите и тогава ще говорим!“ – отговорих им сериозно и те отидоха да се приготвят. Когато тръгнахме, ги предупредих, че по пътя не искам никакви приказки. Преди да стигнем Княжево, леко заръмя, та малко ни нароси. Пристигнахме на „Опълченска“ 66 – точно както ми бе обяснила учителката. Влязохме в къщата, вътре имаше много хора. В този момент влезе и Учителя – като

ни видя, рече: „Я направете място на гостите, дайте им столове, нека си свалят горните дрехи и ги закачат тук да поизсъхнат.“ Прочетоха нещо като молитва и седнаха. Които имаха къде, седнаха, някои стояха прави, но ние бяхме седнали. И този Мъдрец, който беше пред нас, като започна да говори какво прави алкохолът, точно това, което правим ние... Той говори, ние мигаме и не смеем да погледнем. „И всичко това е под влиянието на Сатаната, но българите са с дебели глави, трудно се опомнят. Трябва да им се случи нещо много лошо, че да намерят правия път. Нали е по-хубаво да се тръгне по правия път, преди да се обърне колата?“. – много още работи ни каза Учителя в тази беседа, като че ли тя беше определена само за нас. Като свърши беседата, изпяха някаква много хубава песен, прочетоха „Отче наш“ и още нещо казаха. Накрая всички се ръкуваха с Учителя и му целуваха ръка. Ние се облякохме, дрехите ни бяха сухи, целунахме му ръка, а той ни подари по една книжка и на петимата и каза: „Ще я прочетете, нали?“. Отговорихме, че ще я прочетем. – „Пак елате!“ – покани ни той. Ние обещахме, че пак ще отидем... Прочетохме книжките – и никой от нас не смее да отиде в кръчмата. Видяхме се един ден и решихме пак да отидем на „Опълченска“ 66 – и така започнахме да посещаваме беседите при хубаво време. През зимата по-трудно се отиваше до София, но ние вече имахме беседи и си четяхме. Смириха ни се къщите и децата станаха по-спокойни. Колко малко трябва на човека да хване правия път, но трябва някой да му го покаже.

Като се евакуира Учителя с братята в Мърчаево, ние вече с тях бяхме едно семейство, стараехме се да помагаме с каквото можем. Бяхме през повечето време заедно, ходехме на екскурзии на Остреца във Витоша, заедно с Учителя. Но да ви кажа, сестра, откакто се запознахме с Учителя, животът ни се преобрази, и мисленето, и

поведението ни се промениха. Децата ни започнаха да учат, Савата отиде в София, учеа според техните желания и нашите възможности.“

Така завърши разказа си брат Симо, след това отидох в голямата стая да си легна. Сутринта станахме в 4 часа и в 5 часа бяхме на молитва у Темелко, в стаята на Учителя. Беседите четеше Пешо тогава, след беседата отидохме на гимнастика в местността Бачище – над селото, малка скътанавгората поляна. След гимнастиката пак се върнахме у Темелко, пихме чай и направихме лека закуска. Беседа имаше в 10 часа, след нея – обяд. Този път обядят беше у Симо, а не у Темелко, там бяха и петимата братя – запознах се с тях, много мили и симпатични хора. Най-ниският на ръст от тях беше кмет на селото тогава. Дъщерята на Симо – Верка, бе направила прекрасна трапеза: ангелска супа, но както я правеше Йорданка (така я обичал Учителя), пълнени червени чушки, две или три тепсии баница, също много хубава. И ние сложихме на масата каквото бяхме донесли от София, трапезата беше много богата. При нас бяха и брат Темелко, Пешо и Търса – по време на обяда те разказаха свои спомени с Учителя. Аз само се наслаждавах на това, което чувам, а те бяха щастливи. Разказваха: след идването на Учителя колко хубаво станало в Мърчаево – станало Светляево. Така аз искрено обикнах братята и сестрите в Мърчаево и започнах да придружавам сестра Йорданка винаги, когато пожелаеше да отидем там. Ходили сме по пътя за Рударци, но през гората. Йорданка каза, че през летните дни често Учителя ги е водил по този път и провеждали беседи на открито. Навсякъде, където са сядали, ми е показала местата, та по-късно съм ходила там и с други сестри. Аз обикнах Мърчаево и след като си замина сестра Йорданка, ходех там с Мичето Златева – станахме много добри приятелки с нея. През зимата ходехме почти всяка неделя, когато

времето беше по-хубаво. Мичето бе купила „котки“ за обувките ни през зимата, когато ходим в Мърчаево. Даде ми ги подарък, предложих ѝ пари, но тя отказа: „Не, от мене са, нали заедно ще ходим през зимата.“ И така беше, носех ѝ цигулката, защото тя свиреше в Мърчаево. Сестра Търса много ни се радваше, като ходехме, и все казваше: „Идвайте, докато можете, че нали виждате как един по един си заминаваме.“

Сестра Търса и брат Пешо бяха рождени брат и сестра. През един хубав пролетен ден пак отидохме в Мърчаево, след беседата и обедата ние, които сме от София, решихме да се поразходим по пътя към Рударци. Брат Пешо също дойде с нас, да ни придружи. Стигнахме до един много голям камък на една малка полянка. Ние с Мичето седнахме на камъка, брат Пешо седна и той при нас. Другите сестри, които бяха с нас, отидоха да берат коприва. Приказвахме тримата за много неща, които е казал Учителя – съвети и примери, но те са описани и в беседите. Аз помолих брат Пешо да ни разкаже нещо интересно, което се е случило с него, защото всички ми разказваха чудеса за Мърчаево. Ето какво ни разказа Пешо: „Като дойде Учителя в Мърчаево с толкова много хора, трябваше да ги настаним временно, за вечерта, и след това да търсим къде да ги устроим за подълго време. Затова аз отстъпих моята малка къщичка на две сестри – да спят, докато им намерим нещо по-удобно. Моята къщичка е от една стая и антре и до нея се стига трудно, защото се върви по една пътека с голям наклон, точно над ресторанта. След няколко дена намерихме друга къща за сестрите, но за момента свърши работа. През това време аз отидох в къщата на сестра ми Търса, там спях. Аз работех в София, на ул. „Граф Игнатиев“, правех юргани и дюшеци, сутрин излизах, вечер се връщах. Една вечер много закъснях, защото имахме нещо спешно да свършим. Едва успях да хвана последния трамвай за Княжево и

оттам пеша до Мърчаево. Пристигнах много късно, никъде нямаше светлинка. Минах покрай ресторанта и тръгнах по пътеката нагоре. Като погледнах към моята къщичка – тя цялата свети. Аз имам само една газена лампа, която излъчва много малко светлина. Стоях и гледах с недоумение, бавно приближих до къщата и чух голяма глъчка. Помислих си: значи има много хора. Какво става? Кой ли е осветил така, като че ли прожектори има вътре! През прозореца видях, че има движение вътре, по едно време видях Учителя. Веднага се обърнах назад и отидох при сестра си Търса, казах ѝ ,че съм закъснял от работа и ще спя при нея. На сутринта станах и пак заминах на работа в София. Вечерта се върнах по-рано, като отидох при сестра ми, тя каза, че трябва да занеса едни неща у Темелко, след като си отпочина. Занесох на Темелко нещата, които сестра ми бе поръчала, и като си тръгнах, видях да идва Учителя към мене. Той каза: „Брат Пешо, много ти благодаря за услугата, която ми направи снощи. Трябваше в твоята къщичка да проведем едно много важно духовно събрание, на което да се разрешат много важни духовни работи на Земята!“ – „Радвам се, Учителю, че съм ви бил полезен“ – отвърнах аз. Учителя продължи: „Всички тука сте едни много стари братя, с които сме били заедно, и сега пак сме заедно, и затова съм при вас.“

Брат Пешо завърши разказа си с думите: „Това, което чухте, само на вас двете мога да го разкажа. Мислите ли, че всички, които идват в Братството, възприемат така, като нас, Учителя? Нали ги слушам, нали ги виждам! Ние и двете с Мичето му благодарихме за разказа. Накрая той каза: Учителя ме накара да се науча да свиря на цигулка, да науча песните, за да ги свиря на молитвите в Мърчаево и ми каза: „Ти ще четеш беседите.““

Брат Пешо не беше женен, живееше сам, а после при сестра си Търса, при нея и почина. Много скромен, чист

и духовен човек. Сестра му Търса, и тя беше предана и духовна сестра, като слушаше, винаги си записваше по нещо в една тетрадка. Знаеше молитвите и пееше всички братски песни. Нейната дъщеря е снаха на брат Темелко, омъжена е за големия му син – Велин. Когато идва Учителя в Мърчаево и отсяда в дома на Темелко, след един или два месеца снаха му ражда син, който носи името на Учителя. Сестра Търса и брат Темелко са сватове, та се уважаваха като близки хора. След всяка беседа сестра Търса почиствала и измивала стаята на Учителя, тя правеше и супите за обедите, които се даваха в неделя след молитвите, прибираше всичко на място и тогава се прибираше къщи. Сутрин в 5 часа те двамата с брат Пешо идваха у Темелко за молитва, идваха Симо и другите братя и точно спазваха това, което е правил Учителя в този дом. Първ от тях си замина Симо, след няколко години си замина и Пешо.

В МЪРЧАЕВО С ЙОРДАНКА

“В Мърчаево ще те превода през всичките места, където ни е водил Учителя. Това са свещени места – там, дето е стъпвал великият Учител!“ – ми казваше Йорданка. „Сега не ги ценят, но ще дойде време – е казал Петър Дънов, – когато потоци от хора ще се извървят, търсеци стъпките на Учителя, за да минат през тези свещени места.“ Йорданка със законна гордост споделяше: „Ние бяхме при великия Учител, който дойде да ни покаже Истината, Любовта и Мъдростта. Така дойде и Христос, разпнаха го. Учителя е продължението на Христовото учение. И с него щяха да се гаврят, ако не беше ги изпреварил да си замине. Когато дойдоха да го арестуват с една джипка, той беше в ковчега. Полковник Божков заедно с още няколко братя изкопаха гроба му при температура -20 градуса. Шофьорът

на джипката, като видял тялото на Учителя в ковчега, казал: „Ех, изигра ни!“

Казах на Йорданка, че като слушам това, което ми разказва за Учителя, ме боли сърцето. Тя продължи: „Сестра, запомни това, което ти казвам, аз съм възрастна, Учителя ще си прибере истинските ученици. Но ти си млада сестричка и ще имаш възможност да се видиш с всички, след като ние си отидем. Надяваме се децата на нашите братя да продължат делото на Учителя, но те са малко на брой, освен това учеха и не бяха винаги между нас. Времената са такива, страхуват се да кажат, че са дъновисти и живеят на Изгрева, но все пак се надяваме. Ние ще помагаме на всеки един от вас, който изпълнява това, което ни е казал Учителя, и следва неговия път. Които се опитат да zlepоставят и изменят това, което е казал Учителя, той ще им прати страдания, болести или ще ги вдигне и отстрани – да не пречат и да не влизат повече в грехове. Учителя ще бди над всички, той няма да остави да се разпилее това, което е казал, направил и градил – да го развали невежеството... А и нашата задача горе ще бъде тази, да бдим за всичко – ние, които му бяхме най-добрите помощници тука, на земята, ще бъдем пак с него „горе“ и оттам ще помагаме. Затова четете беседите и в тях ще намерите отговорите на вашите въпроси. Вървете в правия път! Учителя е казал: В беседите има есенции – много силни неща, научавайте ги за себе си, но не от тях да правите книги! Защото скъпо ще платят такива, които ще се опитат да правят каша от моите беседи, с цел печалба! Моите думи и изречения са много силни магнетично и като ги разместите и прибавите ваши мисли, ще си навредите – и на себе си, и на тези, на които ги давате. Аз съм дал учението така, че да го възприемат и най-учените, и най-невежите, да е достъпно за езика и възможностите на всеки човек и да има полза от беседите. Ако изпуснете

Авторката с духовните си сестри Адриана и Галя
пред къщата на Темелко

„юздите“ и почне всеки да си драска, да прави каквото му хрумне, всичко ще мине и ще замине. Ще се срамувате, че тука се е родил Великият Учител и бяха написани толкова хиляди беседи. Четете и разбирайте правилно учението. Йорданка продължи разказа си: Учителя ни откри свещени неща и начини, как да живеем, показва ни свети места, на които има силен магнетизъм, и ако някой болен прекара само десет дена в тези места с молитва и беседа в ръце, всяка болест ще избяга от него. Сега ще ти разкажа за едно такова място. Една вечер, когато бяхме в Мърчаево, Учителя ми каза: „Йорданке, утре в 4 часа сутринта имаме задача с тебе. Пригответи си дрехите до леглото и като отворя сутринта вратата, веднага да станеш и да се пригответиш.“ На сутринта той наистина ме събуди в 4 часа, грабнах си дрехите и излязох в антрето да се дооблека. Тихо излязохме с Учителя, аз вървах след него. Не ми казва къде ще отидем, нито пък аз питам. Скоро разбрах, че вървим към местността Бачище – мястото за гимнастика. Пътеката дотам е много стръмна, но ние стигнахме много бързо, имах чувството, че не стъпвам по земята, а летя. Като пристигнахме, Учителя каза: „Йорданке, тук имаме да свършим една голяма задача с тебе!“ Показа ми къде да стоя, а той се отдалечи от мене по права линия и застава в една точка на определено разстояние от мен, оттам направи молитва към небето и каза да отида до него. Щом дойдох до него, той тръгна в друга посока и спря на втора точка, където отново отпрати молитва към небето, и ми даде знак да тръгна към него. По този начин той продължи да застава на определени точки и аз го следвах. На всяка точка, където заставах, се молеше. Пътят, който изминавахме от точка до точка, наподобяваше изобразяване на геометрични фигури. Накрая ми каза: „Йорданке, днес свършихме много хубава работа за България.“

Йорданка продължи: „В България в бъдеще ще идват учени от цял свят, за да изследват всичко свързано с Учителя, ще търсят беседите и ще ходят по пътеките, по които той е минавал. Ние, българите, трябва да се радваме, че Небето избра и благослови България, в нашата малка държава се родиха велики певци, музиканти, художници, учени, професори и продължават да се раждат гении във всички области. Под небето случайности няма – има само създадени условия от Природата.“

За да се уверите, направете сравнение, с която искате държава!

ВОЕННАТА КНИЖКА

Когато били в Мърчаево с Учителя, страната била във военно положение. Мнозина братя били войници, а други били мобилизирани. Един ден пристигнал един брат в Мърчаево, за да пита Учителя какво да прави, тъй като си бил изгубил военната книжка. Учителя го изслушал усмихнат и рекъл: „Попитайте сестра Йорданка Жекова къде ви е книжката.“ Братът отишъл при Йорданка, разказал ѝ цялата истина за загубената книжка. Тя го погледнала и казала: „Книжката ти е паднала зад гардероба с още документи.“ Той благодарил и си тръгнал, след няколко дена изпратил съобщение, че наистина намерил всичко зад гардероба.

СТАРИЯТ И НОВИЯТ СВЯТ

Когато бяхме в Мърчаево, научихме, че на 9 септември 1944 г. руските войски са навлезли в България и с тях комунистите идват на власт. Изминаха няколко месеца и те започнаха да въздават възмездие на своите политически противници. Някои бяха недоволни от това, което става, и

отидоха да питат Учителя кога ще си отидат комунистите от власт. Отговорът му бил следният: „Те сега дойдоха, а вие питате кога ще си идат.“ Друг човек го запитал: „Учителю, защо комунистите, като поздравяват, стискат юмруци и вдигат ръка?“. Отговорил му: „Като вдигат юмруци, показват как ще ви изстискат като лимони.“ Трети запитва: „Учителю, как може такива прости хора да ни управляват? Комунизмът ще разруши всичко!“ Учителя отговаря: „Нали знаете, че когато някой иска да построи нова къща, трябва най-напред да разруши старата. После викат бедните, гладните, простите, циганите – и те развалят, като трошат и грабят. А след това идват инженерите и започват да правят планове – как да построят новата къща. Това представлява светът сега. Най-напред ще се разруши всичко, ще огладнеете и осиромашеете, след това ще дойдат инженерите и техниците, които ще построят новия свят, но за това се иска време. Те ще извикат онези, които ще изкопаят основите, после ще извикат зидарите, които ще иззидат къщата, после ще извикат дърводелци и така ще дойдат останалите, които ще завършат строежа на къщата. Така дълго, дълго ще се строи новият свят, но в него ще вземат участие всички.

Като се върнахме на Изгрева от Мърчаево, в разговор Учителя ни каза следното: „Сега ще работите дълго време на групички по домовете. Това ще бъде, докато не изтече мътната вода. След това отново ще се дадат условия за работа.“

ОБРЕДНИТЕ ХЛЯБОВЕ

През лятото в Мърчаево има един празник на плодородието. На този ден жените месят хлябове и носят плодове в черквата за благословение. В такива случаи свещеникът чете молитви и благославя хлябовете и

плодовете. А онези мърчаевки, които са от Братството, отиват при Учителя и му съобщават, че тази неделя ще ходят на черква, понеже е празник на плодородието и те, откакто се помнят, винаги са го празнували. Учителя ги изслушал и казал: „Какъвто ви е обичаят, направете си го.“ Сестрите-мърчаевки приготвили обредните хлябове, взели плодове и отишли на черквата. Свещеникът благословил на всички жени хлябовете и плодовете, но техните подминал и не благословил. А сестрите му рекли: „Отче, ами нашите пити защо не благослови?“. Обърнал се отчето ядосано към тях: „Вие си имате поп у къщи. Той да ви ги благославя!“ Ядосали се сестрите, грабнали си питите и плодовете и пристигнали при Учителя. Разказали му за постъпката на попа и точно какво им казал. Той не отговорил нищо, изгледал ги и си влязъл в стаята. На другата неделя попът умрял и мърчаевци присъствали на погребението му. А обредните хлябове, които бяха носили в черквата, сестрите донесоха на трапезата, която правехме у Темелко. Беше неделя и обядът се направи на двора – имаше много народ. Тогава всички казаха своята обикновена молитва. И на всички бе дадено от питите – така бяха благословени обредните хлябове от всички.

ОСВОБОДЕНИЙТ ПРЕСТЪПНИК

Докато бяхме в Мърчаево, направихме няколко екскурзии към връх Острец. При една от тях групата ни се проточваше на стотина метра, защото тръгнаха и млади, и възрастни. По едно време една от сестрите, Софка, изостана назад. Учителя спря и специално посочи да я поизчакаме, за да може да се присъедини към групата. Ние седнахме да починем. По едно време Софка пристигна много разтревожена и объркана, обърна се към Учителя и каза: „Учителю, видях на едно дърво да виси обесен човек!“

Учителя отговори: „Не се тревожи за него, той виси там от векове, понеже престъплението му е много голямо!“ Тя каза: „Учителю, като минавах покрай него, чух че някой се моли. Като се обърнах, го видях обесен на дървото. Обесен, ама говори и ми се моли. Изплаших се много! Той иска да го освободите.“ Ние всички се спогледахме и разбрахме, че тя е видяла наистина онзи да виси на дървото, но това е етерният му двойник, който е закачен там от векове, а тялото му е изгнило отдавна в земята, и то не от вчера, а от векове. Накрая Учителя каза: „Ще бъде свободен!“ Ние всички си отдъхнахме и след малко поехме отново по нашия път.

ПЕТТЕ ЧАСОВНИКА

В стаята на Учителя в Мърчаево имаше пет часовника, които той курдисваше всеки ден и наблюдаваше. Ние ги виждахме, че отмерват времето, и смятахме, че Учителя ги е събрал, за да види кой от тях най-точно ще върви, защото някои от тях изоставаха с по няколко минути. Като се върна Учителя с Братството в София, на мене ми каза следното: „Йорданке, тебе те оставям при часовниците, да ги курдисваш всеки ден, докато не дойдат да донесат багажа.“ Те бяха пет на брой, но различни по големина. Аз останах, стоях два дена, но никой не идва. Домът на Темелко се беше изпразнил и изведнъж ми се видя, че тук е пусто и празно без Учителя. Реших, че тука няма повече живот за мене и няма какво да правя. Затова реших следното: курдисах часовниците, оставих ги на масата и сама пристигнах в София. Като разбрал Учителя, че съм се върнала на Изгрева, ядосал се много. Извика ме веднага и каза: „Защо остави часовниците в Мърчаево?“. После се обърна към брат Гради с думите: „Дай ѝ кашкавал, да се наяде, и веднага да се върне в Мърчаево.“ Наядох се, дадох

ми и едно голямо парче кашкавал за Мърчаево и тръгнах веднага обратно. По пътя плаках много за това, което направих, че ядосах Учителя и бях толкова непослушна. След няколко дена дойдох с кола и прибраха багажа и мен – и заедно с часовниците се прибрахме на Изгрева. Занесох му часовниците и ги сложих на масата, той ги подреди и започна да ги наблюдава как работят. Аз гледам, че това са часовници като часовници и нищо повече. По едно време Учителя се обърна към мен: „Йорданке, тези пет часовника представляват петте континента и чрез тях аз наблюдавам как се движи животът в тях и какво става по света.“ Тогава разбрах, че той бе превърнал тези обикновени часовници в нещо друго – чрез тях ръководеше живота навсякъде по света. Как ставаше това, можехме само да гадаем...

РАЗКАЗ ОТ ДНЕВНИКА НА УЧИТЕЛЯ

Докато били в Мърчаево, един ден Учителя дал на Йорданка да прочете дневника му, след това я накарал да го изгорят с брат Темелко. Когато станахме много близки с нея, тя ми каза: „Аз винаги мога да правя връзка с Учителя, получих разрешение от него да ти предам някои случаи от неговия дневник и да споделя някои неща с тебе. Петър Дънов е синът на поп Константин Дъновски. Като малък той бил нежен и много често боледувал. Много обичал науката и като ученик бил първенец в училище. Обичал силно музиката и започва да свири на цигулка още в началното училище при много добър учител-чужденец. След като той завършил средното си образование, поп Константин Дъновски го изпраща в САЩ, където завършва висшето си образование в гр. Бостън. Като студент по медицина бил изключително добър студент. Имало случаи, когато за някой болен човек професорите казвали, че е безнадежден случай, и му определяли края – че скоро

ще умре. Тогава Петър Дънов се захващал с лекуването му и за кратко време болният оздравявал. Учил също и философия. В Бостън Петър Дънов живял в една квартира с още един българин, който бил много хубав и добър човек. Разбирали се добре с него. Пари за издръжка получавали от родителите си в България. Случвало се понякога издръжката да не пристигне навреме и те оставали със седмици без пари. Неговият приятел в такива моменти се отчайвал и питал: „Петре, какво ще правим сега?“. А Петър отивал на пристанището и когато пристигали параходите от Европа, пренасял багажа на пътниците, без да се пазари. Когато го питали пътниците колко пари иска, той мълчал, а те му слагали пари в джобовете. Така вечер той се връщал с джобове, пълни с пари, и изкарвали месеца с тях. При други случаи вземал топуз и вѐже, ставал коминочистач, изчиствал комините на американците, а те пък му напѐлвали джобовете с пари. При всички трудности се справял с положението. Неговият съквартирант не искал да върши такава работа, считал я за обидна, затова напуснал Учителя. Постѐпил в едно аристократично семейство като преподавател на децата им.“

Веднѐж Петър Дънов поканил приятеля си да отидат на разходка. Като се разходили из града, Петър Дънов го повел из едни ливади, след което навлезли в една гора, в която имало езеро. Като стигнали до езерото, там ги чакал човек с лодка. Приятелят му го запитал: „Кѐде отиваме, Петре?“. – „Ще видиш, а сега мълчи и гледай.“ От другата страна на езерото се виждала голяма постройка. Като слезли от лодката, трѐгнали към постройката, от нея излязъл някакѐв мѐж, който ги посрещнал. Влезли вътре и били посрещнати от останалите хора много любезно. Прекарали целия ден в най-сърдечни духовни разговори. Изпратили ги също тѐй любезно, а лодката ги върнала обратно. Това бил Орденѐт на Розенкройцерите.

Приятелят му изревнувал от посрещането и вниманието, което им било оказано от уважение към Петър Дънов. Затова решил сам да отиде при тези светли братя, без Петър Дънов. Ето защо един ден отишъл по същия път, навлязъл в гората, търсил езерото, но не могъл да го открие. Няма го на същото място. Целия ден се лутал из гората и не намерил езерото – така не могъл да посети Ордена на Розенкройцерите.

Петър Дънов, след като завършва медицина и философия, на път към България, се установява за известно време в Англия. Там се запознава с видни личности, които се занимават с окултизъм.

СЕСТРА ЙОРДАНКА

При сестра Йорданка започнах да ходя всяка седмица, по един път, обикновено в събота, а само когато тя предложеше, и в неделни дни. При нея прекарвах най-много по два часа, но се чувствах особено щастлива от това, което ми разказваше, и то ме караше да се замислям и разсъждавам.

Ще започна да разказвам за нея от първите ѝ духовни преживявания като младо момиче.

СПОМЕНИТЕ НА ЙОРДАНКА

Бях младо момиче, когато започнах предано да служа на Бога. Събирах девойки на групи и се молехме, пеехме, четяхме религиозни книги. Нашите духовни сбирки стигнали до знанието на властта и понеже те не знаели за какво се събираме, един ден дойдоха, арестуваха ме и ме задържаха в участъка. Като ме извикаха при началника на полицията, той ме попита: „Каж ми, що за мома си и с какво се занимавате ти и твоите приятелки?“. Аз му

обясних, че нищо лошо не правим, а само добро вършим за хората: като разберем, че някъде има болен човек, отиваме да му помогнем – насечем му дърва, почистим, приготвим му храна и му услужваме с каквото можем. Това сме правили аз и моите приятелки. Началникът ме погледна, известно време помисли, пък ми каза: „Хайде, отивайте си, но внимавайте да не попаднете пак при мене!“

Като си отидох, намерих моите приятелки в голяма тревога. Те се събрали заедно и целия ден се молили за мен. Така аз се прибрах, но след това вече бяхме много внимателни.

ПОСЕЩЕНИЕ ПРИ Г-Н ДЪНОВ

По онова време ходех да прислужвам в дома на поп Константин Дъновски – това е бащата на Учителя (така го наричахме по-късно, а тогава той все още за мене беше г-н Дънов). Там прекарвах по-голямата част от деня.

Не мина много време и интернираха г-н Дънов във Варна, в хотел „Лондон“. Дойде един човек в семейството да ни съобщи това и да ни каже, че той ме вика при него. Аз отидох, разговарях с г-н Дънов и оттогава започнах да го посещавам и да върша каквото ми кажеше и от каквото имаше нужда.

Един ден ме накара да разпала мангала на балкона, за да пререка филийки за закуска. Мангалът представляваше един специален железен съд, в който се разпалваха дървени въглища и на него се печеха чушки, готвеше се през лятото отвън на открито – нещо като котлон. Аз го запалих на балкона и започнах да го разпалам с метлата, но от вятъра, който предизвиках, се появиха много искри. Той се усмихна и ми каза: „Внимавай, че хвърчат много искри, да не запалиш шапките на коконите!“ Разсмяхме се и двамата.

Друг път той ми казва: „Искам утре да дойдеш много рано, преди изгрев слънце.“ Отговарям: „Добре, ще дойда!“ Отивам на другата сутрин към 4 часа. Пред хотела виждам часовая – той пази Учителя, който е интерниран там и живее на последния етаж. Изчаках, както се разхождаше с пушката, да премине на другата страна, притичах до вратата и тя сама се отвори. Влязох вътре, а там няма никой, който да ми е отворил вратата. Тръгнах нагоре по стълбите и виждам г-н Дънов, че ме чака на площадката. Качихме се на най-горния етаж, той отвори един прозорец и така посрещнахме изгрева на слънцето. Направихме молитва, като той говореше, а аз повтарях след него, както ми каза да правя. Като тръгнахме да слизахме надолу, ни срещна прислужницата, която се стъписа от изумление: „Кой ти отвори и как влезе, като ключът е у мене?“. След това добави: „Да знаеш, този е свят човек, голям светия!“

Тук ще обясня и повода за интернирането на господин Дънов в хотел „Лондон“: при един разговор с цар Фердинанд, последният му предложил голям пост, но г-н Дънов отказал: „Аз дойдох в България да стана Учител, а не да управлявам.“ След това г-н Дънов му казал да не участва в този военен съюз с Германия по време на Първата световна война, защото ще загуби войната и ще бъде изгонен от България. Фердинанд се ядосал и казал: „Ще те интернирам от София!“ Г-н Дънов го погледнал и добавил: „Аз в София ще се върна, но Вие никога няма да видите България!“ Така се разделили.

Като млад всички се обръщали към него с обръщението „Г-н Дънов“, по-късно започнахме да го наричаме „Учителю“.

ДРЕХИ ЗА БЕДНИТЕ

Известно време г-н Дънов живееше при сестра си Мария, която много го обичаше, а и той ѝ помагаше къщи при отглеждането и възпитанието на децата ѝ. Той е живял още като юноша при нея, понеже е учил в гимназията във Варна. Един ден сестра му Мария изпрала дрехите на цялото семейство, като взела и тези на брат си Петър, и след това ги простряла на двора да съхнат. Отишла да си върши работата извън къщи, а като се върнала привечер, дрехите ги нямало. Някой отишъл, прибрал ги и си ги отнесъл у дома. Разтревожена, Мария попитала брат си: „Петре, окрадоха ни! Какво ще правим сега без дрехи?“. А той отговорил: „Нищо, трябвало да се облекат бедни хора. Ще си поизкърпим старите дрехи. Не е голяма беда.“ Така и направили.

ПРОСЯКЪТ

Един ден дошъл един просяк и почукал на вратата на поп Константин Дъновски. Той отворил вратата и просякът поискал десет лева, за да си купи хляб. Попът казал, че няма пари, затворил вратата и се върнал, мърморейки ядосано: „Ама, че се навъдиха едни просяци! Кой ги създаде? От небето ли паднаха или земята ги роди?“. В този момент влязъл синът му Петър и му казал: „Защо не даде на просяка каквото ти искаше? Пари ти имаш. Знаеш ли кой беше той?“. Дядо поп го загледал: „Кой беше?“. – „Това беше Христос. Той се беше предрешил като просяк и дойде да изпита твоята щедрост. Изпита я – и си отиде!“ Дядо поп се уплашил и разтревожен казал: „Боже, какво направих?! Петре, бягай, че го извикай и го върни назад. Та аз през целия си живот съм свещеник на Христа.“ А

Петър се усмихнал: „А-а, свърши се вече! Той си отиде там, откъдето е дошъл!“

Така дядо поп се разминал с Христос, въпреки че бил негов служител.

ПЪРВИЯТ СЪБОР

Първият събор на духовната верига е станал във Варна, като Учителят Дънов е призовал на него първите си трима ученици: д-р Георги Миркович – католик от Сливен; Пеньо Киров – протестант от Бургас, и Тодор Симеонов – православен християнин от Пазарджик. Учителя ги поканил по вътрешен духовен път, като и тримата се отзовали на поканата. Той им написал да се явят във Варна на определена дата. Единият от тях, д-р Миркович, пристигнал с параход, Учителя го чакал на пристанището, облечен в бял костюм и с лента през рамото. Поздравили се, здрависали се и отишли в дома на сестрата на Учителя – Мария.

Пристигнали и другите двама ученици, като единият от тях купил от пристанището една голяма жива риба, която смятали да сготвят за обяда. Учителят взел рибата, дал я на сестриното си момче и му казал: „Бързо занеси рибата в езерото и там я пусни.“ Момчето изпълнило заръката и пуснало рибата в езерото, а пък Учителя помолил сестра си да направи постен рибник. Тя приготвила толкова вкусен рибник, че гостите останали много доволни. Тогава Учителя им обяснил каква храна трябва да се яде и че не трябва да се употребява за храна никакво живо същество, защото има храна „чиста“ и храна „мръсна“. Само растителната храна и плодовете са чисти.

ПОСТЪТ И МИРОТО

Йорданка Жекова казва, че често е чувала от Учителя да говори за духовния пост. Той ѝ обяснявал, че когато човек е в пост и молитва, тялото се пречиства и лекува, а и Бог го посещава. Ето защо тя решила заедно с нейните приятелки от духовната група да постят една седмица и да не поемат храна, само малко вода, и цял ден да бъдат в молитва. Десет девойки се събрали в нейния дом. От глада били толкова изтощени, че вътрешността им изгаряла, но те не се поколебали, а продължавали молитвите си. На седмия ден, както се молили с вдигнати ръце, в тях се изляло миро. Стаята им се изпълнила с чуден аромат. Отишли при Учителя да питат какво да правят с мирото. Той им казал: „Намажете първо челата си, а другото идете пуснете в бунара, за да осветите водата.“ Те това и направили. След това той им казал: „След като сте постили толкова време, няма да ядете нищо, а ще вземате само по малко водичка.“

И така, след като една седмица те нищо не били яли, само пили по малко водичка, в първия ден от втората седмица поели само по малко вода и то на глътки. На следващия ден те си сварили картофена супа, но пак поели съвсем малко от течността, а по-късно през деня хапнали и картофче. И след това приятелките от духовната група цяла година се чувствали много добре.

ПЪРВАТА ШКОЛА

Постепенно Учителя приобщил духовната група от десетте девойки към себе си и започнал да им говори в определени дни. По-късно към учението на Учителя се присъединява и д-р Жеков, който бил братовчед на г-н Дънов, но не знам по коя линия. Д-р Жеков много често

посещавал техния дом, в който вижда и се запознава с Йорданка. Много я харесва и я поисква за съпруга. Той бил значително по-възрастен и разликата между тях е 21 години. Учителя му казал: „Вземи я, но ще я имаш като сестра, а не като жена.“ Те се съгласили на това положение и така се оженили. Кум на сватбата им станал рожденият брат на Учителя, който имал мелница за брашно. Той не споделял убежденията на Учителя. Рождената му сестра Мария била евангелистка и посещавала евангелистките църкви, но много добре се разбирала с брат си Петър. Един ден г-н Дънов бил поканен от евангелисткия пастор във Варна да отиде при тях и да стане и той пастор в църквата им. Г-н Дънов отказал с думите: „Аз ще стана Учител! Моето учение е учение за любовта!“

И така той образувал школата във Варна, където идвали много младежи и студенти. Имали определена сграда, където се събирали и г-н Дънов им държал беседи. Един път студентите, които присъствали на беседа, помолили да останат в сградата за през нощта, понеже нямали къде да преспят. Учителя наредил на Йорданка да им приготви храна и да им даде вечеря. Тя изпълнила всичко, както ѝ било поръчано, и накрая ги разпределила къде да спят. Йорданка и д-р Жеков останали също да спят там. През нощта става един страшен скандал и студентите стигат до бой. Спорът бил по повод казаното в беседата на Учителя – тогава д-р Жеков се намесва да ги разтърве. По някое време успели да ги помирят, но двама от побойниците били изхвърлени. Сутринта разказали на Учителя за нощния скандал. Той ги изслушал и казал: „Тези двамата са от Черната Ложа и затова стана скандалът.“ Йорданка сподели: „Тогавя разбрахме нагледно, че наред с Бялата Ложа вървят и представители на Черната Ложа.“

ДОБРА И САВКА

Школата на Учителя Дънов биваше посещавана от много сестри и братя. Учението на Учителя бързо се разпространяваше. Идваше и Тереза Керемидчиева, майка на Савка Керемидчиева. Един ден Тереза поканила г-н Дънов у тях на гости. Провели разговори и Тереза извикала дъщеря си Савка (тогава ученичка, която била с много слабо здраве) и каза: „Г-н Дънов, поверявам я на вас!“ Той отговорил: „Рекох, нека завърши гимназия – и тогава ще дойде при мене!“

Като завършва гимназия, Савка става една от преданите последователки и стенографка на Учителя. Веднъж пред Йорданка Учителя казал: „Аз вселих майка ми Добра в Савка, за да може да учи, защото майка ми много тъгуваше, че не може да чете. Та сега Добра и Савка учат заедно!“ Често Учителя се обръщал към Савка с името *Добра*, а това име е носела неговата рождена майка, която отдавна си била заминала от този свят.

ДОМАШНАТА ПОМОЩНИЦА ПЕТРАНКА

Една вечер във Варна имало братска среща и гостите останали до късно през нощта. Разотишли се, а домакинята, както е редно, трябва да прибере масата, да измие и прибере посудата и да измете. Обаче Йорданка не могла да свърши всичко това, защото било късно през нощта. Решила да си легне, а сутринта на видело да оправи и подреди всичко. Та нали тя е стопанката на дома и няма кой да ѝ прави забележки!

На сутринта, като става, вижда, че всичко е почистено. Съдовете са събрани от масата, измити и прибрани в шкафа, кухнята е изметена и изчистена – всичко е в пълен ред. Тя гледала и се чудела коя ли сестра е пристигнала толкова рано, та е свършила всичко вместо нея.

Скоро се задава Учителя и тя го пита: „Коя ли сестра е дошла толкова рано, та е ошетала?“. Учителя се засмял и рекъл: „Петранка“, а тя с учудване възкликнала: „Какво казахте?“. Йорданка усмихната стои, гледа го и продължава да се чуди. По едно време се сеща, че личното име на г-н Дънов е Петър и женският вариант на името е Петранка. Значи къщовницата, ошетала всичко в къщата, е Учителя.

С това, той искал да покаже Божествената служба на всеки от нас, че трябва братята и сестрите да си помагат, а не да оставят работата само на едного. След малко Учителя добавил: „Рекох, днес също ще има много гости и трябва навсякъде да бъде много чисто.“ Същата вечер дошли гостите, вечеряли, разговаряли и накрая и накрая Учителя се обърнал към сестрите: „Ха, помогнете на Йорданка да прибере масата.“ Стават сестрите и за кратко време всичко е подредено.

ПИСТОЛЕТЪТ НА ОФИЦЕРА

Един ден идва един военен в униформа със сабята си, така както на времето ходеха офицерите. Та този офицер застава пред мен и иска да се срещне с г-н Дънов. Аз отивам и предавам на Учителя, че го търси някакъв военен. Но по изражението на лицето му виждам, че е сърдит и ядосан. Учителя ми каза: „Нека да влезе, но стой и ти тук!“

Йорданка го поканва да влезе при Учителя, но офицерът още от вратата започва да се кара и да го обижда, че подмамил жена му, че заради него тя го напуснала, че идвала при него на събрания, а той бил голям лъжец, мошеник и измамник. След това бърка с дясната си ръка в кобура, изважда пистолета си и го насочва към Учителя, за да го застреля. Като насочил пистолета си към Учителя, Йорданка извикала и се спуснала да му хване ръката, но той, както си вдигнал ръката, така тя и увиснала във въздуха вдървена. Тя грабнала оръжието от ръката му и го

хвърлила в клозета. Офицерът се изплашил много, като разбрал, че ръката му стои неподвижна, като вдървена, и не може да я помръдне. Тогава се обръща към Учителя с думите: „Разбрах, че вие наистина сте светец! Извинявайте и ви моля да ме освободите, за да си отида.“

След малко ръката сама се спуснала надолу – така той се освободил от неподвижното състояние и си тръгнал...

ДВИЖЕЩИЯТ СЕ ТРИЪГЪЛНИК

Един ден Учителя Дънов се обръща към Йорданка и Иван Жеков: „Тази вечер бъдете готови, ще имаме да разрешим една много важна задача.“ Те се съгласили с радост. Към 12 часа през нощта тримата тръгват към онова място, където обикновено посрещат изгрева на Слънцето – Ташлъ тепе, но когато излезли от къщи, Учителя наредил да вървят под формата на триъгълник с върха напред, без да проговорят, по целия път. Така по тъмно, сред нощ, стигнали до върха, направили молитва и се върнали.

ГЛОБАТА

Една сутрин пристига един брат, търси господин Дънов, за да му съобщи нещо. Влиза и казва: „Г-н Дънов, днес платих 25 лв. глоба, защото нямате лична карта за удостоверение на личността ви.“ А той му отговори: „Мен Бог ме е пратил без лична карта на Земята, а това, че си платил 25 лв., то българският народ ще плати заради тях 25 милиона лева репарации след войната.“ Така и стана, България загуби по време на Първата световна война и победителите ѝ налагат да плати 25 милиона лева репарации.

СЛЯПОТО ДЕТЕ

Един ден Учителя извикал при себе си Йорданка и ѝ казал, че днес тя трябва да изпълни една задача. Той взима една ножичка и изрязва част от нокътя на палеца си. Подава го на Йорданка и ѝ нарежда: „Вземи това и го сложи в кърпата си, да не го загубиш. Сега ще отидеш в най-бедния квартал.“ Казва името на улицата и ѝ описва къщата. – „Там има едно сляпо дете, то седи пред вратата на къщата, докато майката е на работа. На двора има и едно куче, но не се плаши от него. Ще пристъпиш до детето, ще потриеш очите му с парчето от нокътя, който ти дадох, ще кажеш формулата, която ще ти кажа, и след като направиш това, ще се върнеш тука, без да кажеш никому за това.“ Йорданка взела нокътя, отишла в квартала, много лесно намерила къщата и видяла детето, което седяло пред вратата. Тя отишла при него, потрила очите му с нокътя, казала формулата и от очите му паднали две люспи. В този момент то прогледнало. Кучето лежало на двора, без да лае. Йорданка се обърнала и си тръгнала, без да говори, както и влязла. Като се прибрала, майката заразпитвала детето какво се е случило и то ѝ обяснило, че била дошла някаква жена, която му помогнала да прогледне. Майката започнала да разпитва за тази жена, но никой нищо не могъл да ѝ каже.

Така никой не разбрал как е прогледнало детето, освен Учителя и Йорданка. Учителя забранил да се говори за случилото се.

АРЕСТ ВЪВ ВЛАКА

Един ден Учителя се обръща към Йорданка: „Стягай си багажа, заминаваме за София.“ Тя приготвила куфара с дрехите на Учителя, както и своя. Взела храна за из

път, а Иван Жеков изпратил телеграма до София – да ги посрещнат на гарата. Рано сутринта Учителя и Йорданка се качват на влака, а на Горна Оряховица дошли военни и арестували Учителя, като го свалили на гарата. В София братята чакат на гарата, но за голямо тяхно изумление виждат само Йорданка, а Учителя го няма. Даже един от братята заявява: „Ние посрещаме Йорданка, а не Учителя!“ Тя, като пристигнала, разказала подробно какво се е случило с Учителя по пътя и братята веднага изпратили на д-р Жеков телеграма за случилото се. Той отива при началника на полицията във Варна и му разказва случилото се. Учителя бива освободен още същия ден, като го накарали да напише показания в полицията с какво се занимава, дали е враг на духовенството, на офицерството, на властта и държавата. Има запазени два такива протокола през годините за разпит на Петър Дънов.

ПРОТОКОЛ

Именувам се Петър Дънов от Варна, 60 годишен, българин, неженен, Учител, показвам: моето Учение е основано на три принципа – Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина. От тия принципи произтича, че е необходим пълен мир и взаимно разбирателство между хората, братство и взаимопомощ за общо благо. Учението ми изключва всяко насилие и изисква абсолютна чистота в мислите, чувствата и действията. Едно от най-съществените условия за всички последователи на това Учение е свършенатанравственост. Ученикът на Божествената школа трябва да бъде чист физически, морално и духовно, за да може да възприеме и приложи великите истини на Христовото Учение. Всяко нарушение на това условие е една важна спънка за развитието му. Той трябва да

бъде изправен във всяко отношение, както към себе си, така и към другите, към обществото и държавата. Аз препоръчвам зачитане на установените закони и наредби на властта. Всеки недостатък и несъвършенство в обществения и държавен строй може да се изправи чрез самоусъвършенстване, понеже е казано: „Бъдете съвършени, както Отец ваш на небесата е съвършен.“ Църквата винаги трябва да върви в пълно съгласие с Божествената Любов, Мъдрост и Истина.

С политика не се занимавам, защото тя не съставлява за нас никаква цел. С политика се занимават само хората, които тепърва изучават живота. Аз само поучавам, което е разумното, доброто. За да се схване Божествената Мъдрост, да се разберат Божествените Истини, изискват се знания за живота. Тия знания се преподават на ония, които желаят доброволно да се учат и да напредват. Ако са здрави умствено и морално, те лесно схващат преподаваните им уроци, а в противен случай сами трябва да се откажат от една работа, която не би била по силите им. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В моето учение се прилага законът на разумната свобода. Който дойде, няма да бъде изпъден, но и който желае да си отиде, няма да бъде задържан. Никому нищо не се налага, а на всички помагам според желанието им – със съвети, упътвания и рационални лечебни средства, съобразно законите на живата разумна природа. И всичко върши абсолютно безкористно. Бог, комуто служба, промисля за моята прехрана и издръжка.

Предвид на горното заявявам, че всички тъжби, оплаквания, показания и критики против мене, от когото и да било, са лишени от всяка истинност и основание. Моето Учение, изложено в повече от шест печатни тома, и моят живот, който е открит за

всички, може всяка минута да се провери и няма нужда от защита.

Това Учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък на всички, които го следват, а животът им е общоприет образец за подражание. Нищо жнито наброй изключения на застой в развитието си дължат очевидно на атавистични принципи, т.е. ако измежду множеството мои слушатели има един-два случая на душевно разколебание и морална поквара, това се дължи на самите тях и на родителите им. Техният минал живот и сегашното им поведение ясно свидетелстват за това, но те не са мои.

Друго няма какво да кажа.

(п.): П. К. Дънов

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВЛАКА

При един друг случай Йорданка пътува с Учителя Дънов във влака от Варна за София. Сядат в купето, влакът пътува и при тях влиза един старец, който моли да му се разреши да влезе и да погледне г-н Дънов. Той го поканва да влезе и старецът бил много щастлив, че може да види отблизо Учителя и да поговори с него. След кратък разговор той напуска купето.

След това в купето влиза една жена с две деца, която също пътува за София. По пътя децата огладнели, майката купила от една гара карначета с хляб и дала на децата да ядат. Йорданка я попитала: „Знаете ли какво ще ядете сега?“. Жената я погледнала изумена и казала: „Това са карначета.“ – „Да, виждам, но знаете ли, че те са приготвени от умряло животно и вие направо тровите децата с тях!“

Жената почнала да се оправдава: „Но аз нямам какво да им дам да ядат.“ Учителя погледнал към жената и казал: „Свали чантата!“ Тя свалила чантата, извадила

кашкавал, отрязала по едно голямо парче от него, след това извадила хляб, отрязала и от него и дала на децата. Жената изхвърлила през прозореца купените карначета.

След като се нахранили, децата сладко заспали и повече не ги безпокоили.

ПСАЛОМ 91

Едно младо войниче било пуснато в отпуска за кратко време и отива при Учителя да го благослови, за да му е по-лека службата. Поздравило Учителя, целунало му ръка, казало, че е дошъл за малко и довечера си заминава за Беломорието, където е мобилизиран. Учителя му казал да препише псалом 91 и да го сложи в джоба на куртката си. „Но аз го знам наизуст!“ – възкликнал войникът. – „Рекох, препиши го и го постави, както ти казах!“ – „Добре, Учителю!“ Целунал му ръката пак и си тръгнал. Момчето изпълнило поръката на Учителя. Качило се на влака, а навън завалял проливен дъжд. Машинистът забелязал, че му се дава знак със светлина да спре влака, а наблизо имало мостче, което от поройния дъжд било разрушено! Той дръпнал внезапната спирачка и успял да спре влака, преди да стигне разрушения участък на линията. Вътре във влака пътниците изпопадали един върху друг, а после наскочали от влака и с ужас констатирали каква страшна катастрофа била предотвратена и животът им – запазен. Слязло и войничето от влака и като видяло от каква опасност са успели да се измъкнат, поблагодарил на Бога и на Учителя за псалома, защото той бил заспал, а и в този момент едва ли е могъл да предвиди всичко, което се е случило.

Като се освободил от казармата, той отишъл при Учителя да му целуне ръка и да му благодари. Учителя му казал: „Разбрахте ли защо трябваше да се препише 91-и

псалом?“. – „Да, Учителю, добре, че го преписах и заших в куртката си, защото, както бях заспал, нямаше да има време да кажа наизуст 91-и псалом.“

ИЗГРЕВЪТ И ЗЕМЯТА ХАНААН

Когато окончателно се преместихме в София, след интернирането на Учителя във Варна, отначало бяхме на улица „Опълченска“ 66. Там идваха братята и сестрите, там се провеждаха беседите, там се осъществяваха срещите на приятелите с Учителя.

По-късно се закупиха места на Изгрева и се преместихме да живеем там. Ние си направихме къщичка, която доскоро стоеше. На Изгрева се направи салон под ръководството на Учителя, като и той работеше заедно с братята. Отначало имаше само палатки, поставени от братята, това бяха военни палатки, останали от войните. По-късно се построиха дървените къщички и така се оформи селището на Изгрева. Тука сме прекарвали едни от най-щастливите си години в молитви, музика и песни, гимнастика и екскурзии до Витоша и Чамкория. След това започнахме да ходим до Мусала и Рилските езера. Това бе времето на разцвета на Бялото Братство и бяха най-хубавите ни години.

Аз услужвах на Учителя с много неща. Веднъж, като му бях измила краката и докато ги избърсвам, му казвам: „Учителю, с какво съм заслужила да бъда тука при такъв Велик човек?“. А той ми отговаря: „От миналото, Йорданке, от земята Ханаан!“

Когато пишеше писма до моя съпруг, д-р Иван Жеков, понякога поставяше и следният поздрав: „Поздравете и Йорданка-Ханаанка!“ Отначало ми беше непонятно, но после разбрах, че снегоидваме и пътуваме от хилядолетията на човешката история. Та тука, на Изгрева, се бяхме

събрали както от Ханаанската земя, така и от времето на Мойсея, от Юдея и Галилея, че и от Палестина. Имаше отвсякъде! Всички бяха дошли на Изгрева от различно време, а тука трябваше да оформят Духовния Изгрев!

ЧАРШАФИТЕ

Йорданка Жекова беше сладкодумна и можеше с часове да разказва: „Аз бях винаги до Учителя – поднасях му закуската, оправях му леглото, почиствах стаята. Винаги му бях под ръка и когато ме потърсеше, аз се отзовавах веднага. Помагаха ми и други сестри.

Един ден се качвам при него в горницата, носех му закуската и той ми каза: „Смени ми чаршафите.“ Имаше такива сестри, които издебваха момента, когато Учителя го нямаше, за да влязат в стаята и да се пъкнат в леглото му, като смятат, че ще влязат в неговата аура и така ще получат благословение. При такива случаи той ме караше да сменям чаршафите и да почиствам стаята. Аз слагах други чаршафи, а тези отиваха за пране.

От всички сестри не приемаше храна. Някои от тях приготвяха нещо в къщи и го донасяха за Учителя. Той познаваше винаги кой с каква любов го е направил и с какви помисли и подбуди. Някои работи приемаше за себе си и ни почерпваше с тях, а онова, което не приемаше, за него казваше: „Дай го на животните!“ Само че това той казваше само на мене и освен мене, никой не разбираше как Учителя е приел подаръка.

Той не огорчаваше никого с нищо. Тогава не всички разбираха, че той всичко знае за нас, за нашите помисли – ние бяхме отворена книга за него.“

РАЗМЕСТЕНИТЕ КНИГИ

Веднъж брат Гради Минчев се качил в горницата на Учителя и разместил нещо от книгите му. Качвам се горе и сварвам Учителя ядосан, за първи път ми се накура: „Колко пъти съм казал да не ми се пипат нещата!“ Аз отговорих: „Учителю, аз зная това и не пипам нищо без ваше разрешение!“ Но той така ми се накура, че аз се разсърдих и си отидох вкъщи и целия ден не ходих никъде. На другия ден отидох до кухнята, но не се качих при Учителя. Всички сестри ме питат: „Йорданке, какво става? Защо Учителя е тъжен и не слиза при нас?“.

Нещо ми казва: „Иди да се извиниш!“ После другият в мене ми говори: „Недей да ходиш!“ Така се мъчих целия ден и накрая решавам да отида да му се извиня. Влязох при Учителя, а той така ми се зарадва и пръв ми иска извинение. Аз се разплаках: „Не, Учителю, как може един Велик Учител да иска извинение от една шепа човек?“. – „Не, прощавай, Йорданке, аз те огорчих!“ Аз много плаках и се засрамах от моята постъпка, а Гради... дойде, разместил книгите и после – дим да го няма!

ДЕЦА ЗА ОСИНОВЯВАНЕ

Още като бяхме по-млади с Иван Жеков, една сестра ни беше оставила детето си – да го гледам. Тя беше в затруднено семейно-материално положение. Всички ми казваха: „Йорданке, вземи го!“ Аз взех детето, да го гледам. Ние сутрин излизяхме рано и отивахме на беседа, а то оставаше самичко да спи. Всяка сутрин, като излизяхме от къщи, пред вратата ни стоеше едно куче от фабриката, давах му хляб и то лягаше пред вратата, за да пази детето. Винаги, когато трябваше да ходим някъде, започвах да се безпокоя – на кого да оставя детето, но като излизях

навън, кучето стоеше пред вратата – и така то ставаше пазач на детето.

Един ден попитах Учителя: „Какво да правим с това дете?“. А той ме изгледа строго и каза: „Ако е трябвало да имаш дете, Господ щял да ти даде и да си го родиш досега. Твоята мисия сега на Земята е не да гледаш малки деца, и то чужди!“

След този разговор, ние върнахме детето на родителите му.

Един ден, след обяд, Учителя бе дошъл в нашата къщичка и седна на миндерчето срещу масата. Направих баница и през това време разговаряхме: „Учителю, сега, докато сме млади, можем да си шетаме, но като остареем, кой ще ни гледа?“. Учителя се усмихна, погледна през прозорчето, после посочи с пръст към едно момче и каза: „Ей това момче ще ви гледа! А, ей тук ще се построи голяма къща!“ Погледнах през прозорчето и това момче беше Сава Симов, син на брат Симо от Мърчаево. Ние го бяхме подслонили и той живееше при нас, защото учеше в София. Учителя продължи: „Той в миналото е бил духовник в манастир и сега ще бъде такъв.“ В този момент Сава беше застанал на двора и дялкаше нещо в ръцете си.

Така и стана, аз останах в малката къщичка, докато се построи новата. Като стана готова, в нея се пренесохме само ние двамата с момчето, защото д-р Жеков си замина в старата къщичка. На Изгрева тогава вече не даваха разрешение за строеж, защото се готвеха да го разрушат целия и да построят нови жилища.

Ето така стои въпросът с децата. Първо Господ ги осиновява, а после се намира човек, който да изпълни думите Господни. Така аз постъпих със Савата.

ЗАДАЧА С МЪЛЧАНИЕ

Всяка седмица в четвъртък ние правехме екскурзия до Витоша, като тръгнахме рано сутрин от Изгрева. Тогавя се вървеше пешком. Тези екскурзии понякога се съчетаваха с различни задачи, поставени от Учителя.

Веднъж той ни даде на всички следната задача: да тръгнем посред нощ и да отидем на Витоша, без да говорим с когото и да било и без да се страхуваме. Реших да изпълня задачата, затова тръгнах от Изгрева сама. Вървя си аз и по едно време чувам, че някой вика: „Стой, че ще стрелям!“ Спрях се и при мен пристигна един войник с пушка и ми каза, че оттук е забранено да се минава. Казах, че аз съм баба-акушерка и отивам да бабувам на една жена, която ще ражда. Войникът ме пусна и аз си продължих пътя. Като се събрахме на уреченото място, Учителя ни пита кой как е дошъл. Разказах му как ме е спрял войникът и какво съм му отговорила. Той се позасмя: „Много правилно си му отговорила. Ти дойде да бабуваш на природата.“

ТИКВИТЕ

Веднъж стоим пред кухнята на „Изгрева“ и се уточняваме кой какво трябва да свърши, за да подготвим общия обяд. Учителя излезе от приемната и се запъти към двама братя, които разговаряха близо до нас. – „Идете и посрещнете брата на шосето, че носи две големи тикви и не може сам да дойде.“

Загледахме се натам, накъдето посочи Учителя. Не се виждаше никой. Братята с бързи крачки тръгнаха натам. След известно време гледаме, че трима души се задават и двама от тях носят такива големи тикви, каквито за първи път виждам, макар да знам, какво значи земеделие. Посрещаме ги с голямо внимание, а братът от

провинцията се обръща и казва пред всички: „Учителю, тези тикви са Ваши! Това място, на което садехме всяка година, се наводняваше от реката, заливаше посаденото и никаква реколта не можехме да получим. Тази година го засадох тикви. Първото гнездо, което насадох, обрекох на Господа! От него се родиха тези големи тикви! А тази година цялото място не се наводни!“

Учителя оглежда тиквите и казва: „Правилно си постъпил! Първо, че си ги обрекъл на Господа, и второ, че си изпълнил обещанието!“ След това Учителя нареди да бъдат разрязани и да ги опечем на фурна. И на общия обяд беше поднесено на всекиго парче от двете големи тикви.

ЖИТО ЗА ПОСЕВ

Една година разораха мястото от сградите до шосето и трябваше да го засеят с пшеница. Тая нива бе засята от един брат, който по професия беше земеделец и по онова време бе дошъл да се види с Учителя. Той го видя, че разговаря с другите братя пред столовата. Учителя се приближи до тях, ръкува се с брата и го запитва: „Рекох, братът каква професия има?“. – „Ами аз съм земеделец, Учителю.“ – „Можете ли да сеете?“. – „Мога, това ми е професията.“ – „Тогава, брат, елате да посеете това място!“ Учителя го заведе при изораната нива. Там беше поставена една празна кофа и в един чувал имаше малко жито. Учителя посочи чувала и кофата. „Рекох, брат, сипете си в кофата от житото и почнете да сеете, но така, както трябва!“

Братът взе кофата, напълни я с жито и започна да сее по всички правила с бавни стъпки и с пълни шепи жито, да го разпръсква по изораната нива. Насява братът с тази кофа жито и трите декара изорана нива, без житото да свърши, и като приключи сеенето, в кофата остана една четвърт жито на дъното. Изумен беше братът, изумени

бяха и всички, които наблюдаваха как се сее нива от три декара само с една кофа жито, че и на дъното ѝ да остане!

Та видяхме, че онези чудеса, които Христос бе извършил преди две хиляди години, като нахранил пет хиляди човека с пет хляба и две риби, то и тук, на Изгрева, чудото на умножението Небесно бе направено пред очите ни!

Стана една прекрасна нива! Когато тази нива бе ожъната, запазиха класове от нея и една голяма връзка дълго време стоеше на масата на Учителя в Мърчаево.

(А и братът, който е засял нивата, също имаше запазена цяла стиска класове от нея. Лично той ми го разказа на Рила – добавих аз.)

Ние видяхме как изобилието се изсипваше на Изгрева! Това беше рогът на изобилието от Божието благословение! На обедите на Изгрева понякога идваха много на брой гладни студенти и понякога Учителя ми казваше: „Сипете на момчетата повече храна и не им взимайте пари!“

След време тези студенти завършиха, станаха големи личности, но не забравиха изобилието, което се изсипваше на Изгрева и което не бе укрито от тях. Не забравиха, макар че някои не смееха да го разкажат, за да не си навредят – на постовете, които заемаха! Но ние го знаехме!

ЗМИЙСКАТА ОТРОВА

Един път, като отивахме на екскурзия на Витоша, на пътеката видяхме как се препича една голяма змия. Уплашено спряхме. Учителя се приближи до змията: „Защо си запречила пътя? Знаеш ли, че може да минат лоши хора и да те убият? Ха, сега продължи си пътя, за да си продължим и ние нашия!“ Змията го разглеждаше, докато той говореше, и след това бавно се свлече в тревата и се изгуби от погледа ни.

Една година, като отиваме към Рилските езера, отровна змия ухапа една сестра. Всички се уплашихме до смърт. Учителя ни успокои, че всичко ще се размине. Той пое отровата от сестрата. На сестрата ѝ мина веднага, защото Учителя я освободи, но той преболедува два дни и постепенно се оправи.

С много работи, с много случаи всеки ден и всеки миг ни показваше какъв Велик Учител бе слязъл на Земята.

ЧУЖДЕНЦИ – ГОСТИ НА РИЛА

През 1938 година на Рила гостуваха чужденци. Имаше хора от Франция, от Латвия, сърби и хървати. Те наброяваха една внушителна група от около 50 и повече души. Това беше един тържествен момент на Рила. Когато се качиха на Седемте Рилски езера, ние ги посрещнахме с песента „Братство, единство“.

Гостите, като дойдоха пред Учителя, всички застанаха на колене и се покланяха на Великия Учител, целуваха му ръка и му поднесоха много подаръци. А пък французите му подариха много хубава палатка. Братята я разпънаха, сестрите канеха Учителя да се прехвърли в нея да спи, той отказа да спи в тази хубава палатка, остана си в своята.

Сърбите бяха му донесли много неща за обличане – ризи, пуловери. Учителя не облече и не взе нищо за себе си, а каза: „Раздайте ги на бедните. Има много нуждаещ се народ.“

Така при Учителя дойдоха представители на много народи да му се поклонят. Прекарахме прекрасни дни с тях в песни и разговори. Изпратихме ги пак с песни и те си заминаха щастливи.

СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Един ден Учителя се обърна към мен и каза: „Йорданке, подай ми записките на беседата, за да видя какво пише в нея!“ Обикновено тримата стенографи стенографираха всяка дума на Учителя. Стенограмите се трупаха и покъсно те ги дешифрираха. В този случай аз трябваше да помоля някого от приятелите, които си водеха бележки в тетрадките, да ми ги дадат, но това нямаше да бъде пълната беседа. Значи трябваше да поискам от стенографите да дешифрират днешната беседа, за да я представя на Учителя. И в този момент в мене възникна един въпрос, веднага го задавам: „Учителю, нали Ти ги говориш тези беседи, как да не знаеш какво пише в тях?“. Той ми отговаря: „Да, аз ги изричам, но друг говори чрез мене. Духът е този, който дава Словото!“

Свих рамене от недоумение и се запътих към стенографите, за да им предам желанието на Учителя, че иска лично да прочете днешната беседа, за да види какво Духът е говорил чрез него.

Сега за мнозина това би могло да бъде противоречие, но онези, които знаят, че Словото на Учителя е Слово на Бога, много добре ще знаят кой е този Дух, който дава Словото. Това е Духът Святий – Духът на Словото!

БОЛНАТА СЕСТРА

Веднъж една наша сестра от града се разболя и легна на легло. Последователно отиваха наши сестри да ѝ прислужват. Съобщиха на Учителя за това и той им каза: „Рекох, кажете на сестрата утре да дойде на Изгрева!“ Отишли при нея и ѝ съобщили думите на Учителя. „А, това е невъзможно, аз цялата съм схваната!“ – извикала от ужас сестрата.

На сутринта тя се опитала да стане, въпреки че краката много я болели. Станала с много усилия, казвайки си: „Щом Учителя е казал да отида на Изгрева, значи аз трябва да го направя!“ Полека, полека се облякла и бавно тръгнала към Изгрева.

Като я видели сестрите, които я посещавали в града, се зачудили как е възможно да се качи горе на Изгрева пеша. Този ден беше четвъртък и както обичайно правехме, всички бяхме готови да тръгнем за Витоша с раници. Учителя взе една раница и я подаде на болната сестра да я сложи на гърба си и да я носи. Рече ѝ: „Хайде, сега с нас на Витоша!“ Сестрата не се противеше, защото знаеше, че щом Учителя казва, тя ще може да отиде на Витоша. Тръгнахме всички, като често спирахме по няколко минути за отмора. Болната сестра се изпоти на няколко пъти и Учителя я караше всеки път да се преоблича. Постепенно тя започна да се чувства все по-добре и по-добре. Като стигнахме на Бивака, тя каза, че се чувства съвсем добре и напълно оздравяла.

Учителя я излекува с един толкова обикновен метод – екскурзия с раница на гърба. А пък природата извърши останалото.

КОПРИВА ЗА ОБЯД

Един ден трябваше да готвим спанак в братския стол на Изгрева, така бяхме решили. Предадохме поръчката на онзи брат, който беше закупчик на стола. Той тръгна към пазара в града, за да изпълни поръчката. След известно време той се върна при нас и ни събщи, че на пазара спанак не е имало.

В това време Учителя минава покрай кухнята, Йорданка го вижда и го пита какво да готвят, като не е намерен спанак. – „Рекох, дайте на онзи брат 15 лева, за да закупи

с тях коприва.“ Посоченото лице бе брат Гради Минчев. Предадоха му поръчката на Учителя и парите и той тръгна да я изпълни. Отишъл на „Цариградско шосе“, за да може да слезе в града и да потърси по пазарите коприва. Едва що стъпил на шосето, той вижда как един човек върви с едно магаре, натоварено с чувал. Той го пита: „Байно, с какво си натоварил магарето?“. – „Ами, набрал съм един чувал коприва и я нося в града да я продам.“ – „Колко искаш за нея?“. – „Само 15 лева“ – отговорил човекът. – „Дай ми копривата, и ето ти 15 лева.“ Човекът докара копривата на Изгрева, изтърси я в кухнята, взе си чувала и си тръгна. На обяд беше сготвена коприва с ориз, вместо спанак. Всички се питали откъде толкова много коприва? А Йорданка отговорила: „Учителя поръча, брат Гради свърши работата, а човекът я докара в чувал с магарето си.“

Нали има такава притча в Евангелието, когато Христос влязъл в Ерусалим, качен на магаре, и народът хвърлял вейки пред нозете му и викали: „Осанна, благословен Онзи, който иде в Името Господне!“ А тук на Изгрева нещата се подреждаха естествено, трябваше спанак за обяд, но дойде чувал с коприва натоварен на магаре, водено от човек!

СКРОМНИЯТ КВАРТИРАНТ

Учителя пристига в София около 1900 година и става квартирант в семейство Пеневци. Те били духовни хора, четели окултна литература и по тази причина поканили на гости Петър Дънов на една вечеря, където се били събрали онези, които говорят, че вече има доказан невидим свят. Семейството имало хубава двуетажна къща и господин Дънов ги попитал дали може да остане при тях на квартира. Те се съгласили да го приемат и го настанили в една малка стаичка под стълбището, в която имало един железен креват, твърда възглавница и доста извехтели одеяла.

Досещате се, че тази стаичка е приготвена за слугинята. По това време големите къщи се строели от богати хора, които наемали обикновено слугини от софийските села. Та тази стаичка била приготвена за такъв случай. Господин Дънов стоял една седмица в тази стая. Един ден мъжът казал на жена си: „Нали виждаш, че този човек не е какъв да е! Я, дай да му дадем една от хубавите стаи.“ Извикали го и му предложили хубава стая, добре подредена с чисти и дебели завивки. Той им поблагодарил отново и пак така смирено влязъл в новата си стая.

По-късно Учителя преминава през няколко такива къщи, като накрая, около 1905 година, отива да живее в дома на Петко Гумнеров на ул. „Опълченска“ 66 и което е най-интересно – на г-н Дънов е посочена за живеене една стаичка в приземния етаж, която направо била мазе. По-късно се освобождава стая на първия етаж и сем. Гумнерови му предлагат да се премести да живее в нея. Долу е мазето, където по-късно се оформя трапезарията, а отгоре е стаята, в която Учителя живее до 1926 година, след което идва на Изгрева.

КОЗУНАКЪТ

На един Великден всички сме на двора, пред салона на Изгрева, чукахме се с яйца и раздавахме козунаци. Обикновено всяка сестра омесваше козунак и се стараше нейният да е най-хубав, защото се поднасяше на Учителя, а се черпеха и останалите. Така че козунаците на Изгрева не бяха случайни и братята опитваха най-малко по 20-30 вида направени козунаци.

От входа на оградата се задава едно куче, преминава целия двор и застава точно срещу Учителя, стои и право в него гледа, върти опашка, без да се плаши от хората, които бяха там. Учителя погледна кучето и ми каза: „Йорданке,

дай ми от козунака едно парче!“ Аз му подадох едно голямо парче и той го хвърли на кучето. Кучето ухапа парчето, пак прекоси двора и си излезе от портата. Една сестра го попита: „Учителю, днес за Великден имаме много гости, както от града, така и от четирикраките братя, като това куче. А, ще имаме ли и небесни гости?“.

Учителя се усмихна и каза: „Видяхте ли това куче? В това куче беше един владика, който е затворен в тази форма, заради свои прегрешения. Той дойде да ме помоли да го освободя в идущия живот от това му състояние в кучешка форма. А с козунака, който му дадохме на връх Великден от Възкресние Христово, му показахме, че може да се надява на възкресение в идущия живот и да дойде отново в човешка форма.“

МЯСТОТО НА УЧИТЕЛЯ

На Изгрева имаше градина, в която бяха посадени много плодни дръвчета и лозички. При засаждането им Учителя вземаше дейно участие. Там му беше любимото място за почивка. По средата на мястото бяха направили една беседка от лози. Имаше масичка и пейки, на които Учителя обичаше да сяда и там често разговаряше с приятели. Това беше неговото място за отмора и размишление.

Като се върнахме от Мърчаево през есента на 1944 година, ние бяхме се събрали пак в градината и насядали около Учителя в беседката. Тогава той се обърна към мен и д-р Жеков и каза: „Рекох, тук ще бъде моето място!“ Посочи ни с ръка и определи точно къде да го поставим, след като си замине.

В двора имаше няколко големи дъски и братята искаха да ги употребят за нещо. Учителя им каза да оставят тези дъски и след това се обърна към един от дърводелците: „Приберете тези дъски, защото ще ви потрябват.“ Той

На мястото на Учителя със сестри Янка от Бъкстон и Граматикова
(съседката на Йорданка Жекова)

знаеше своя край и че си заминава от Земята – и се приготвяше за него. Не го споделяше явно, но се чувстваше как се сбoguва с любими места. По-късно се разбра, че той предварително е подготвил за своето заминаване много братя и сестри по различен начин – къде явно, къде по своя символичен начин на изразяване.

Веднъж отивам при Учителя малко сърдита и казвам: Учителю, сестрите ми се сърдят, че само аз ви готвя и само аз ви почиствам.“ Той взе цигулката и започна да свири и да пее едновременно следната песничка: „Тя няма край, тя няма край, тя няма край!“ Учителя изпя песента, прибра си цигулката и аз отидох в кухнята. Там заварих онези сестри, които протестираха. Разказах им какво съм запитала Учителя и как той ми е отговорил с песен и как с нейните думи ми е обяснил, че човешките работи нямат край.

БРАТСКОТО ЛОЗЕ В ТЪРНОВО

Разболя се един брат в Търново. Получил някакво ревматично схващане на ръцете и краката, че към него се прибавило и главоболие. Лежи той и не може да помръдне. Викат лекари, изписват лекарства, които той пие, но вместо да се подобри, положението му се влошава. Веднъж изохкал: „Какво не бих дал, само и само да оздравея.“ През цялото време жена му се молела и мислено разговаряла с Учителя: „Ако може някой да ви съобщи да дойдете веднага, струва ми се, че мъжът ми ще оздравее тутакси. Как да ви съобщя, а и има ли смисъл, като лекарите казват, че той едва ли ще изкара до утре!“ Ето, така тя си разговаряла на ум с Учителя и както била замислена, вратата на къщата се отваря и влиза Той: „Рекох, идвам заради болния!“ Влиза той при болния брат, после извиква сина му, който бил млад, здрав и силен, накарал го да му разтрие гърба, както и врата – и то продължително, като накрая му дал очистително. На болния брат му поолекнало и той заспал. На сутринта синът се почувствал неразположен. Какво станало? Синът предал от собствената си сила и енергия на баща си, а приел част от болестта му. Учителя накарал младежа да отиде на двора и да нареже с трион и нацепи с брадва пригответените за зимата дърва за отопление.

Учителя влязъл при болния и го разпитал как се чувства, а той отговорил, че сякаш е по-добре и през нощта успял да спи. В това време съпругата му приготвила чай и закуска. Учителя казал: „Стани сега да закусим!“ Той се подчинил. Полека станал и с помощта на жена си се облякъл и закусил. След като свършили с яденето, Учителя му казал, че сега ще се поразходят! Болният брат го погледнал жално. Учителя пак казал: „Хайде, хайде, походи из стаята да видиш, че можеш!“ Той послушно станал и започнал да се движи из стаята – отначало страхливо, но усещал, че

му се закрепват краката и силите му постепенно идват. След обедата отново се разходили бавно в двора. Болният брат чувствал как здравето му се подобрява. Излезли на улицата и разговаряйки, неусетно двамата стигнали до лозето. Тогава братът се обръща към Учителя и казва: „Аз обещах нещо пред Бога! Вчера със сълзи на очи се молах на Бога да ми помогне да оздравея! Сега съм добре и искам да изпълня даденото обещание! Ето, давам това лозе на Бялото братство! Нека тука да стават съборите! Вече се чувствам още по-щастлив като ви казвам това!“ Бавно се прибрали вкъщи, а болният чувствал лекота в себе си.

Вечерта Учителя си заминал, така, както и дошъл. Оттогава лозето става Братско! Там са ставали едни от най-хубавите събори! От тях са останали чудни стенограми! И до днес то е Братско лозе!

ЕВАКУАЦИЯТА

През време на войната стана опасно да се живее в София. Американските самолети започнаха да прелитат над България и да бомбардират Румъния. После българското правителство обяви война на САЩ и Англия и като възмездие започнаха бомбардировки и над София. Хората взеха масово да се евакуират. Идваха много братя от страната и канеха Учителя да се евакуира при тях, но той на всички отказа. Нападенията над града през есента на 1943 година зачестиха. Разрушенията в София бяха големи, но на Изгрева не падна нито една бомба. Учителя запази Изгрева! В столицата почти не останаха хора! Гражданите, предприятията, както и министерствата се евакуираха.

Учителя изпраща д-р Жеков с още двама братя да обиколят селата Драгалевци, Симеоново и Бистрица да питат за квартири, за да се евакуират там Учителя с част от братята и сестрите. Навсякъде, като чуят името на

Учителя и братството, им затваряли вратата. Върнали се вечерта на Изгрева и му разказали как са ги посрещнали и как не са могли нищо да намерят. На сутринта Учителя слязъл пред салона и казал на братята и сестрите, които били около 30 човека: „Пригответе се за тръгване с най-необходимите неща.“ Всички пригответи раниците си и така потеглили за Мърчаево. На Изгрева останали най-възрастните хора, като семейството на Симеон Симеонов, брат Ради и други. По обяд били вече в Мърчаево. Учителя вървял напред, а групата – след него, и така стигнали до къщата на брат Темелко. Семейството му било излязло пред вратата, зарадвани му целунали ръката, а Учителя казал: „Водя ви много гости!“ Темелко ги поканил да влязат и казал, че ще се намери място за всички!

Учителя влязал първо в голямата стая, докато домакините приготвят малката стая, и щом я подредили, той влязал в нея. Там Учителя прекарал 10 месеца.

В голямата стая настанили братята и сестрите, като вечерно време на пода постилали черги, на които спели. Много са били гостите, които идвали от цялата страна – особено в събота и неделя. Тук Учителя е продължил беседите си – всяка сряда и неделя, а в местността Бачище са играели Паневритмия.

ПЪЛНАТА КОШНИЦА

Един ден пристигнаха две сестри от провинцията. Те носеха пълна кошница с праскови и няколко буци масло. Навремето маслото се добиваше по съвсем естествен начин: млякото се изсипваше в съд наречен бучка, който представлява цилиндър с диаметър една педя и висок около един метър. В него се поставя едно бутало, на което са издълбани няколко отвора. В бучката се сипва мляко и с буталото то се бие ръчно, докато се отдели маслото. Така

избитото масло го събираха и го поставяха в студена вода, като после от него оформяха бучки с каквато искат форма. Та такива бучки имаше поставени в голямата кошница, а освен него имаше яйца и брашно.

Двете сестри влязоха при Учителя и казаха: „Учителю, това е за Вас!“ Като излязоха от стаята, аз влизам по работа при Учителя, а той ми нарежда: „Дай тази кошница с всичко в нея на квартирантите на Темелко!“ (В една от стаите на Темелковия дом живееше един руснак с жена си, двете си деца и старата си майка. Той бе дошъл да живее тука вероятно по линия на Владо руснака.) Аз попитах: „Учителю, но всичко ли да му дам?“. – „Да, всичко! Не питай защо!“

Предадох кошницата на руския и тя се зарадва много, но аз се ядосвах, че Учителя даде всичко и не остави нищо за нашата кухня. Тогава много трудно се намираха продукти и особено масло.

Руския направи баница от продуктите, нахраниха се и си легнаха, а мъжа ѝ още го нямаше. Късно вечерта руснакът се прибра пиян „до козирката“ и почна да бие жена си, че после и децата. Настана страшен плач и глъч, та цялата къща се събуди. Отива Темелко да ги смири, а аз отивам при Учителя да питам какво да правим: Учителю, руснакът ще пребие жената и децата си! – „Рекох, това е от продуктите – маслото и прасковите. Като вървяха по пътя от Владая до Мърчаево, сестрите все това си приказваха: Толкова неща носим на Учителя, но той я ги види, я не, защото това ще го изяде Йорданка с другите сестри около нея. Когато даваш нещо, трябва да го дадеш от сърце, без да ти се свиди и да не мислиш кой ще го изяде. Та сега този бой и тази гюрултия през нощта са на място!“

През нощта не спяхме, на сутринта животът продължи обичайния си ход, а онези сестри разбраха, че прасковите и маслото са отишли при руснаците, и много съжаляваха,

защото бяха донесени от толкова далече. Та едни ядоха баница, после ядоха пердах, а след това си доядоха с прасковите. Остана тази приказка за пълната кошница, от която Учителя не яде.

ЦИГАНИТЕ

Един ден идва един циганин в Мърчаево и точно по обяд застана пред вратата на дома на Темелко и търси Учителя. Аз му казвам, че не може сега да влезе, защото той е зает и ще обядва, та да дойде по-късно след обяд. Аз говоря на висок глас и Учителя чул разговора ни на вратата, та излезе и сам го покани да влезе вътре. Досега не бях виждала циганин да влиза при Учителя – и това видях. Обърна се Учителя към мене и нареди: „Донеси една чиния и на него!“ Поднесох и на двамата яденето, както трябва, и се отдалечих. Като мина половин час, влязох да прибера чиниите. Учителя се обърна към мене: „Сестра, донеси десет лева да дадем на човека.“ Аз тръгнах, но бях недоволна, както от Учителя, така и от госта, като си мислех, че хем го нахрани, хем и пари ще му даде. Донесох аз парите, Учителя му ги даде, че стана и най-учтиво го изпрати.

Стова искаше да ми покаже как да се отнасяме с хората, които са в нужда, а циганинът беше един такъв човек.

СКЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК

Десет месеца прекарахме в Мърчаево като едно голямо семейство. Ходехме на Витоша, на хижа Острец, обикаляли сме местността и сме оставали да преспим там по един-два дена. За тази местност Учителя казваше, че има голямо духовно присъствие.

Ходехме на минералния извор в Рударци, минавахме през горичката над извора и там сядахме на почивка. Имаше два големи бука, където сядаше Учителя и ни говореше за извора, за дърветата, за природата, за всичко, което ни обкръжава. Идвахме на извора да си правим бани, перяхме се там и си наливахме вода за пиене.

Учителя беше ми подарил един златен пръстен с красив камък и като се вгледаш в него, виждаш чуден пейзаж. Един ден, докато съм прала дрехи на извора, камъкът от пръстена ми паднал във водата, без да забележа. Връщам се в Мърчаево и виждам, че ми няма камъка. Умъчнена отивам при Учителя и му казвам за загубения камък. Той се съсредоточи и каза: „Иди на извора утре по-рано, погледни във водата и ще го видиш.“

Аз станах сутринта, отивам на извора и гледам във водата, а тя беше много бистра и го видях. Бръкнах с ръка и си го взех. Радостна се прибрах, съобщих му новината и тогава ми каза: „Не пери вече с него! Пази го! Това е един светъл дух, вграден в камъка. Това е скъпоценен камък!“

Този подарък от Учителя запазих, а и на вас разказвам историята му.

ВЛАДИКАТА

В Мърчаево идваха много хора при Учителя – и големци, и светски люде, и много братя и сестри. Готвехме за много хора и хубави трапези правехме. Учителя обичаше много тархана. Аз често му приготвях, а сестрите ми помагаха. Братята бяха сковали дълга маса на двора и при хубаво време се хранехме навън.

В Мърчаево до къщата на Темелко Учителя откри два извора. И двата са лековити. Единият от тях пресъхна.

Една сутрин влизам в стаята на Учителя да почистя печката. Той ми казва: „Йорданке, ела да видиш какъв

трудолюбив гостенин имах. Цяла нощ работи, докато изкопа тази дупка, за да ме види и да се поразговори с мене. Каза ми, че ме търсил през вековете да се видим. Разбрал, че съм тука. Така внимателно работи, че и една пращинка не падна върху мене. Показа си главата и каза, че е доволен, че ме е видял, и веднага изчезна.“

Аз не разбирах смисъла на тези думи и щом излязох от стаята, обадох на Темелко и братята за плъха. Те бързо се качиха на тавана, за да запушат дупката. Учителя чул тупуркането по тавана и ме попита какво правят там. Разказах как съм съобщила за плъха и за дупката, и че братята се качили горе, за да я запушат. Учителя ме погледна сериозно и каза: „Нека веднага да слязат! Той повече няма да дойде! Това знамение да остане за поколенията! Тука ще идват много хора! Нека знаят за срещата ни с владиката, който се всели в плъха!“

БЕЛИЯТ ОБЛАК

Сутрин аз трябваше да почиствам печката в стаята на Учителя и да я запалвам с дърва. Случвало се е, той да лежи все още, докато аз върша това. В един такъв ден почистих печката и поглеждам към леглото, Учителя още не е станал. Изведнъж виждам как леглото се покри с мъгла, стана като бял облак и Учителя не се вижда вече. Останах като закована и не можех да си откъсна очите от този бял облак! Това трая няколко минути. Постепенно облакът изчезна и леглото заедно с Учителя се появи отново! Мина известно време и той като че се върна в тялото си и ми каза: „Това, което видя, не го разказвай никому! Трябваше да се оправят някои работи по света, та аз ходих там!“

Аз знаех, че Учителя се излъчва и ходи да спасява хората по света: потъващи параходи, катастрофиращи самолети,

присъстваше при природни катаклизми и биваше там, където се решаваха важни политически събития. Това го знаех и от други братя. Някои от тях той е взимал със себе си. Зная за брат Гърдев и за други. Сега го видях и се убедих какво значи Учител!

Учителя е не само в плът, а е и в Дух!

ДНЕВНИКЪТ НА УЧИТЕЛЯ

Към края на престоя ни в Мърчаево, Учителя ме извика и ми даде дневника Си да го прочета! Аз го прочетох и като му го връщах, казах: „Велики неща сте писали, Учителю! Това ще бъде най-ценната книга!“ – „Не, Йорданке, българският народ не я заслужава! Каквото аз казах да направят, те не ме послушаха! Нищо не направиха! Нищо! Сега ще си носят последствията! Затова иди и го изгори!“ – „Нима ще изгорите такъв документ?“. – попитх аз. – „Рекох, иди го изгори и ми посочи къде сте заровили пепелта му!“ После добави: „За Бога, друго дърво за разпятие няма!“

Аз отидох, изгорих дневника и с Темелко щяхме да съберем пепелта и да я запазим! Учителя разбра нашата мисъл и направо ми каза: „Нищо няма да взимаш! Всичко ще сложиш в земята!“

Тогава Темелко изкопа трап, сложихме в земята пепелта и съобщихме мястото на Учителя.

Това е историята на дневника на Учителя.

ГЛАВА ТРЕТА

ЗАМИНАВАНЕТО НА ПЕШО

Една сутрин Търса става и се приготвя за сутрешна молитва, но не чула брат ѝ да става. Отишла в неговата стая и го попитала: „Ти, Пешо, защо не ставаш?“. Той отговорил: „Сестро, нещо не се чувствам добре, ти иди, нека някой друг чете беседата.“ Тя му предложила да направи чай, но той отказал. Тя тръгва и след нея той е издъхнал. Разказвам ви този случай, защото в същата тази сутрин с мене се случва следното: точно в 5 часа сутринта над леглото ми гръмва пушка, та чак подскочих в леглото, станах, чудя се кой гръмна в стаята, сърцето ми бие силно, ще се пръсне от уплаха. Станах, отидох до балкона, погледнах към двора, нямаше никого. Влязох в стаята и се питам: кой гръмна? Реших да отида на гимнастика, облякох се и тръгнах. Отидох в гората, брат Пеньо идваше рано – от 6 часа, да си прави дишания, – като ме видя, рече: „Днес идваш малко по-рано.“ Седнах до него на пейката и отвърнах: „Ще ти кажа защо дойдох толкова рано. Точно в пет часа такъв гръм се разнесе в стаята ми, че подскочих и вече не легнах. Обиколих къщата, да видя какво гръмна, така и не разбрах.“ – „Сега ще ти кажа, какво значи това, сестра – каза брат Пеньо, – ще получиш светкавична новина за нещо, дай Боже да е за добро!“ – „Това ли означава?“. – попитах аз. – „Да, това“ – повтори той.

В Мърчаево сестра Търса отишла на беседата и казва на Темелко, че брат Пешо е болен и затова не може да дойде. Темелко я посъветвал: „Отивай си веднага, направи му чай и го разтрий. Ние ще се оправим.“ Когато Търса се връща къщи, вижда, че брат Пешо вече е починал. Извиква по-малкия си брат, който живее до нейната къща, той

пристига и веднага изпращат човек да съобщи на Темелко за случилото се. При Темелко тогава е бил и Тошко – пловдивският, той често ходеше и преспиваше при него, за да присъства на сутрешната молитва. Темелко веднага изпраща Тошко в София, на гимнастиката, да съобщи за заминаването на брат Пешо. Когато Тошко пристигна, гимнастиката бе свършила и аз разговарях с две сестри – в това време той казва на брат Пеньо новината. Брат Пеньо съобщи на всички, че е починал брат Пешо и на другия ден ще бъде погребението. След като направи съобщението, брат Пеньо дойде при мен и каза: „Видя ли светкавичната новина?“. Запитах се: и защо идва при мене този знак? – Защото ми беше дадено, като задача, да опиша, доколкото мога, част от нещата, които са ставали... Прекръстих се и казах: „Велики са делата Божи!“

На погребението бяха всички, които смятахме за наши мили приятели. След една година, през зимата си замина и сестра Търса. Станала рано да отиде на молитва в 5 часа и понеже там е стръмно, подхлъзнала се и паднала в една трапчинка. И така на сутринта я намерили починала.

РАЗКАЗЪТ НА БРАТ ТЕМЕЛКО

Винаги, когато ходехме в Мърчаево, имах усещането, че Учителя присъства при нас, особено в пролетните и есенните дни. Сядахме около чешмичките на приказки и песни, тогава нямаше хора, които да ни слушат, и там се чувствахме много добре. Чешмичката в двора, която са направили заедно с Учителя, беше за здраве и благословение. Сестра Веса Несторова и нейният брат Иван Руснака са я укрепили с мозаечни камъчета и е станала още по-хубава. Тогава имаше постоянно водичка, която се изтичаше. В съседния двор имаше външна чешмичка, която е за лекуване на очите. Там беше всичко естествено –

трева, цветя и горски ягоди, наоколо нямаше постройки. Беряхме си мащерка и пеехме. Брат Темелко ни разказваше спомените и преживяванията си с Учителя. Бях седнала на пейката под ореха, там имаше скована от дъски една дълга маса и пейки за сядане. Там, по времето на Учителя, при хубаво време и през лятото е ставал обядът. Брат Темелко ме видя, че съм самичка, и дойде при мене. Казах му: „Много е хубаво при вас, прекрасен изглед има!“ Аз нали съм художник, природата ме вълнува. – „Да, сестра, наистина е хубаво при нас, но ние сякаш не го усещаме така, както вие, които сте лишени от това, което ние имаме. Не случайно, сестра, дойде при нас Учителя и тук остана десет месеца от последната си година. Имахме прекрасен живот заедно – като едно голямо семейство. Прекарвахме в песни и молитви, екскурзии и разходки из планините и до Рударци. Искаш ли да чуеш нашата история, как дойде Учителя при нас?“. – Отвърнах му: „Симо ми разказа как вие сте намерили Учителя.“ – Той отговори: „Аз пък ще ти разкажа как Учителя дойде при нас и живяхме заедно.“ – „Е, много ще се радвам, аз съм чувала от сестрите отчасти...“ И той започна: „По-хубаво е да го чуеш от мен. Учителя ни е познавал, преди да се запознаем с него. Той е идвал и посещавал моя дом. Аз имам двама сина и две дъщери. Започвам от най-малката ми дъщеря Косена. Тя беше около 10-годишна, когато Учителя ни е посещавал всяка вечер. Той идвал при нея и разговарял с нея. Една вечер тя взе едно ниско столче и го постави до леглото си, качи се на леглото и си легна. Аз отидох и взех столчето, за да го преместя, тя извика: „Не взимай столчето, пречи там, където го остави, ще се спъне някой.“ Казах: „Никой няма да се спъне.“ Тя отговори: „Дядото, като идва, все стои до леглото и главата ми прав и ми говори всяка вечер, докато не заспя. Искам, като дойде тази вечер, да седне до леглото ми и да ми говори.“

Аз я гледах и не знаех за какво говори, попитах я: „Кой е този дядо? Ти познаваш ли го?“. – „Ами, познавам го, с бяла дълга брада и бели коси.“ Майка ѝ се намеси: „Остави я, кой знае какво сънува.“ Тя веднага възрази: „Нищо не сънувам, той каза, че ще дойде и ще живее у нас.“ Нищо не отговорихме, оставихме я да спи. Майка ѝ повтори: „Кой знае какво сънува това дете!“

Скоро след този случай Симо ни заведе в София и се запознахме с Братството. Донесохме книжките, които ни подари Учителя. Аз поставих снимката му до един наш портрет. Косена видя снимката му и каза: „Тате, откъде взе тази картичка? Това е дядото, който идва всяка вечер у нас.“ Попитах я, сигурна ли е, че е той, тя потвърди: „И пак каза, че ще дойде да живее у нас.“ Спогледахме се с жената, но не казахме нищо, не обърнахме внимание на нейните приказки. Тя наведе глава и ни упрекна: „Не ме слушате, но ще видите как ще се срамувате!“ Ние имахме други грижи и не ѝ обръщахме внимание. Малкият ми син беше войник, хванали го, когато пренасяли оръжие на партизаните, и го убиха. Докараха ни го в ковчега и казаха, че се е убил по любовни причини. Аз отидох при Учителя – да го попитам какво да правим. Той ми каза: „Нищо не правете, не го разковавайте, той ще дойде много скоро и ще ви разкаже всичко.“ Върнах се вкъщи и видях, че са разковали ковчега – разбрали са, че е разстрелян. Заковахме ковчега и го погребяхме. Положението ставаше все по-зле, започнаха бомбардировките над София. Народът започна да се евакуира от столицата в цялата страна. През октомври Учителя с една група братя и сестри пристигна у нас. Ние точно обядвахме, големият ми син видял Учителя с групата, която се запътва по улицата към нас, дотича при нас и каза: „Тате, ставайте, Учителя ти води гости от София и е на нашата улица!“ Ние скочихме, затичахме из къщи да разтребваме, грабнахме метлата да метем и чистим.

Косена каза: „Сега ще се срамите, аз като ви казвах, вие не ме чувяхте!“ Те влязоха в двора, ние излязохме да ги посрещнем, поканихме Учителя с групата в голямата стая. Почистихме и подредихме за него малката стая – тогава той влезе в нея да си отпочине. Оттогава, сестра, Учителя прекара с нас десет месеца. Намерихме квартири на част от сестрите и братята, някои останаха при нас. Ние се преместихме в старата къща за спане, тесничко и не много удобно ни беше на всички, но в душите ни беше весело. Имахме много черги, които вечер се постилаха и сутрин се вдигаха. Сестрите се справяха много добре с всичко, общо се готвеше и общо се хранехме. Изкарахме един много задръжен живот – в много разговори с Учителя, с песни и молитви. Ходехме в горичката отсреща, ти вече я знаеш, местността Бачище – там играехме гимнастика. Ходехме и в Рударци, при изворите, там се къпеха и перяха. Там има много хубави поляни, където сядяхме всички заедно в разговор с Учителя и слушахме беседи. Ходехме и на Витоша, на хижа Остреца, за по два-три дена. Така хубаво си прекарахме до 9-ти септември. Идваха много братя и сестри от провинцията да посетят Учителя. Когато свърши опасността от бомбите и стана спокойно, братята дойдоха и прибраха Учителя. Така завърши гостуването на Учителя и на всички братя и сестри, с които пристигна той при нас. Докато беше у нас Учителя, мобилизираха големия ми син. Той дойде с един приятел и каза: „Тате, заминавам за фронта.“ Отвърнах му: „Велине, влез при Учителя – да му целунеш ръка и да те благослови. Ние много се тревожим с майка ти, убиха брат ти и ако с тебе нещо се случи, няма да го преживеем.“ Велин почука на вратата му, Учителя излезе, здрависа се с тях и те му целунаха ръка. Каза им: „Препишете си 91 псалом и го сложете в джоба на куртките си – той ще ви пази от куршумите.“ Пожела им „добър път“ и те заминаха. Руснаците подгониха германците и

някъде в Австрия ги бяха обградили. Ротата на сина ми беше от картечари, избили всички, останал жив само той. Било вече привечер, синът ми, пълзейки, се местел от картечница на картечница, за да заблуди врага, че са много. Като се стъмнило, избягал по-навътре в някакво прикритие и така оцелял. На сутринта дошла помощ и го намират сам. Германците се оттеглили. Дадох му отпуската 10 дена за награда, че задържал врага.

Една сутрин, ден преди да се върне той, ние с жена ми бяхме много притеснени и отидохме при Учителя, попитахме го: „Учителю, какво ще ни кажеш за момчето? Не можахме да спим, много се тревожим!“ Учителя се засмя и каза: „Опасността премина за него. Сега ще дойде да ви разкаже какво е станало.“

На другия ден синът ми се върна. През това време, докато беше на фронта, му се роди син. Сестрите помагаха на жена ми и снаха ми за отглеждането на детето. Бяхме като едно голямо семейство, кръстиха го на Учителя – Петър. Порасна, стана на 4 години. Един ден се бях качил с него на тавана в старата къща, там слагаме всичко, което ни е потребно – дрехи, сандъци, за които нямаше място в новата къща, където живеехме. Петър играеше около мене и по едно време извади нещо от един сандък, донесе една обувка и каза: „тате“. Аз го поправих: „Аз съм ти дядо.“ Той ми отговори: „Ти сега си ми дядо, а ми беше тате.“ Седна до мен и започна да говори като голям човек: „Слушай, тате, сега ще ти разкажа какво се случи с мене. Аз служех на летището в Божурище, обикновен войник. Имахме връзка с партизаните, те ни молеха да им изнесем оръжие от склада. Една вечер с няколко приятели изнесохме пушки и ги предадохме, никой не ни видя. Но партизаните настояваха да им занесем още оръжие. Приятелите ми се отказаха, аз реших сам да им занеса. Върнах се пак в склада, нагрябих още пушки и

на излизане ме хванаха. Много ме мъчиха да кажа имам ли и други съучастници, с които сме изнасяли оръжие. Аз казах, че съм сам, но не изтърпях болките и излязох от тялото, гледах ги отгоре – какво правят с тялото ми. Отидох на небето, там имаше много такива като мене, беше ми добре. После дойде един дядо и каза: Хайде, слизай на земята, че майка ти и баща ти много плачат за тебе! – И ето сега аз съм пред тебе, ти си ми тате и дядо.“ Дойде и ме прегърна. Учителя нали ме предупреди, когато отидох при него след убийството му: Той скоро ще дойде и ще ти каже всичко, само че не вземай никакви пари, които ще ти предложат по-късно. Като дойде 9-ти септември, управляващите ме извикаха да ми дадат пари, отказах. По-късно кръстиха улицата на негово име. Аз нищо не казах, това си е тяхна работа, не моя.

След заминаването на брат Темелко къщата му стана музей, посещаваше се от братя и сестри. В днешно време не се прави това, което беше преди. Понякога, на големи празници, отиват на втория ден и правят молитва там – организирано от ръководството на Братството в София.

ПОСЛЕДНИЯТ...

Последен от най-ревностните ученици остана брат Темелко. Той също се беше разболял сериозно от грип, беше на легло, не можеше да помръдне. Миче Златева ми се обади: „Раде, болен е брат Темелко, нека да отидем да го видим и направим молитва.“ Отидохме в неделя двете в Мърчаево. Влязохме в стаята на Темелко, той седеше на стол до масата, усмихна се, като ни видя. Казах му: „Брат, ти си по-добре, щом си седнал на стол.“ – „Ами, добре съм, щом Учителя дойде и ми каза да ставам, защото днес трябва да си посрещна гостите“ – отвърна Темелко.

Седнахме на столове и той ни разказа колко зле е бил: „Не можех да си помръдна ни крак, ни ръка, като че ли бях някакъв труп. Велин, синът ми, едва ме вдигаше и крепеше. Сутринта той ми напълни печката с дърва, даде ми чай, хапнах малко, даде ми и лекарствата и каза: „Аз на обед ще се върна от работа и пак ще те изправа.“ Уви ме в чергата и отиде на работа. Не се мина и час от тръгването на Велин и влиза при мен Учителя. Идва до леглото ми и казва: „Темелко, стани, стани, стани!“ – Аз му отговарям: „Не мога, Учителю!“ – „Ти имаш още работа тука, стани и посрещай гостите си!“ Като си отиде Учителя, аз си мисля: „Какво, Господи, да направя? Щом Учителя казва да стана, трябва да го послушам, но как да го направя?“. Повдигнах с ръката си чергата, с която бях завит, и опитах да спусна единия крак долу, на пода, с голяма мъка придвижих и другия си крак, като свалих краката, се помъчих да седна. Хванах се с двете ръце за кревата и като малките деца, когато прохождат, се държах за леглото и бавно се придвижих до стола и от него не мърдам. Синът ми, като дойде и ме видя на стола, се почуди: „Тате, кой те изправа?“. Разказах му какво се случи. Той се хвана за главата. Даде ми да хапна малко и ме хвана под ръка, за да се поразходим из стаята. Пораздвижих се с него и ето, днес ви посрещам по-добре. Цяла седмица бях много зле и вече мислех, че си заминавам.“

След това разболяване той изкара няколко години. Ние редовно идвахме в неделя на беседа и молитви. Замина си брат Темелко на 90 години. За него Учителя е казал: „Той прие Христа за една вечер (преди две хиляди години)! В неговия дом беше Тайната вечеря (за разпространението на Учението на Бялото братство и за спасението на човечеството)!“ Учителя е живял в неговия дом десет месеца, докато е бил с братята и сестрите в Мърчаево.

ТРАМВАЙНАТА КАТАСТРОФА

Една сутрин бях на гимнастика и както винаги бързах за работа, затова не играх до края. Като отидох на трамвайната спирка, имаше много хора, трамваят дойде препълнен и едва успях да се кача от последната врата – щом се качих, вратата се затвори. На спирката останаха още много хора, извадих късмет, че успях да се кача.

Оказа се, че дълго време не е имало трамвай, защото предишният трамвай е катастрофирал и това е забавило движението им.

В момента, когато нашият трамвай зави към гората, в ухото си чух силен глас: „Седни, седни, седни!“ – „Божичко, мили, няма къде да седна!“ – отговорих мислено на гласа. И в този момент разбрах, че нещо ще се случи с този трамвай, и започнах да се моля, молитва, след молитва. Трамваят беше толкова препълнен, че не можех да помръдна от мястото си. На спирка „Йорданка Николова“ успях да стъпя на второто стъпало, а когато стигнахме „Римската стена“, отново чух гласът да казва: „Седни, седни, седни!“ Стигнахме Халите, там доста хора слязоха, но не се освободи седалка, просто намаляха правостоящите и аз се хванах за дръжката на първата седалка до вратата, тогава за трети път чух гласа: „Седни, седни, седни!“ Продължих да се моля, изрекох на ум всички молитви, които знаех наизуст, и започнах да ги преповтарям. Трамваят продължи към Львов мост, но и там не се намали потокът от хора. Освободи се място за сядане чак при спирката на Гробищата, на нея слязоха много хора, защото там бяха заводите и имаше училище. Като седнах на една седалка, си казах: „Е, аз седнах, но пътят вече е към края си и опасността премина.“ Тъкмо изрекох на ум тези думи, се чу страшен трясък, от него вратите на трамвая се отвориха, трамваят се наклони

наляво и надясно три пъти и спря. Въпреки че наклоните му бяха много големи, той не се обърна. Всички пътници бяхме пребледнели от ужаса, който изживяхме, едва се смъкнахме от отворените врати, за да видим какво се бе случило. Ватманката трепереше и не можеше да слезе сама, свалиха я двама човека. Като слязохме, видяхме, че целият втори вагон на трамвая е разцепен по средата, а колата, която се бе блъснала в него, беше размазана, а ламарините разглобени. Някои се кръстеха, а други гледаха с ужас!

Разбрахме, че преди катастрофата по булеварда минал камион, от който изтекло масло и заляло пътя. Шофьорът на катастрофиралата кола карал бързо и маслото по пътя е причина колата да поднесе и се завърти на 360 градуса – в този момент минава нашият трамвай и колата се удря във втория вагон на трамвая, където бях аз, и той се разцепва.

Отивайки пеша до моята работа, аз треперех и плачех от преживения ужас и си казах на ум: „Прости ми, Учителю, че не повярвах в предупреждението и изказах тези думи! Благодаря Ти, че въпреки страшната катастрофа, никой от хората в трамвая не пострада, дори шофьорът на смазаната кола нямаше никакво нараняване.“

Този случай за пореден път ми показва колко е толяма силата на молитвите!

СРЕЩАТА МИ С БРАТ МЕТОДИ ШИВАЧЕВ НА ХИЖА „МУСАЛА“

Познавам брат Методи Шивачев и съпругата му Ричка от съборните дни на Рила през 1970 година. Една от най-незабравимите ми срещи с него беше на 22 юни 1980-а на хижа Мусала, за която искам да ви разкажа тук.

В същия ден (22 юни) на Мусала комунистите имаха някакъв празник, свързан с Георги Димитров, а ние, последователите на Бялото братство, посрещаме празника на Учителя.

Имаше групи от цялата страна, дойде и групата от Пловдив с брат Нестор-пенсионера. Всички се бяхме събрали пред малката хижа, където имаше пейки, а аз бях седнала на големия камък. Видях Нестор Пловдивски и го попитах: „Виждам, че от цяла Южна България има групи, кажи ми нещо за брат Методи Шивачев, добре ли е? Разбрах, че синът му е тука.“ Нестор ми отговори: „Щом като питаш толкова за него, може пък да го видиш!“ Само след половин час видях Методи Шивачев и съпругата му Ричка, че излизат от голямата хижа и идват към нас. Като ги видях, хукнах веднага надолу да ги посрещна. Целунах ръка на брат Методи, прегърнах и Ричка – щастлива, че ги виждам. Брат Методи се обърна към съпругата си и каза: „Е, видя ли защо трябваше да дойдем? Учителя ми каза, когато бяхме в Боровец: „Качи се на Мусала, защото една душа трепти за тебе!“ – Ето я душата, която трепти за нас!“ После той се обърна към мен и ме попита: „Утре ще се качваш ли на върха?“. – „Не, ще остана с вас, искам да разговаряме.“ – „Утре сутринта, след закуска ще дойда при теб и ще поговорим за Учителя.“ – „С радост ще ви очаквам.“

Рано на другата сутрин сестрите, с които бях в една стая, тръгнаха към върха, а аз останах да чакам срещата с брат Методи. Той дойде сам, посрещнах го и попитах защо не е със съпругата си, обясни ми, че се чувствала изморена и пожелала да си почине. Седнахме в стаята и той започна да ми разказва как е намерил Учителя: „Аз ходех няколко пъти при толстоистите, когато бях студент, но там се плащаше по един лев на лектора и нали бяхме бедни студенти, левчетата ни бяха ценни, затова не можех да

отивам редовно там. Веднъж срещнах един приятел, който също ходеше на тези лекции, и той ме попита защо днес не съм на лекция. Отговорих му, че парите не стигат да ходя на всяка лекция. Тогава той ми предложи да ме заведе при по-добър лектор, където не се плаща. Веднага се съгласих, уговорихме си среща още за същия ден. Така точно в 17 часа той ме заведе на „Опълченска“ 66. Преди да влезем вътре, приятелят ми каза: „Малко е тесничко тука, но на сърце да е широко.“ Когато влязохме в стаята, той отиде по-навътре, а аз останах до прозореца и оттам не мръднах. Бързо се напълни цялата стая, някои бяха седнали, други останаха прави. Влезе Учителя, всички станаха, изпяха две песни, казаха молитви и седнаха (които имаха столове), останалите стояха като мене прави. Беседата беше много хубава, аз като че се заковах на мястото си и слушах с голямо внимание. Като свърши беседата, каза се молитва, формула, и хората започнаха да си тръгват. Учителя също тръгна да излиза, но излизайки, дойде точно при мен и ме заговори: „Разбрах, че харесахте моята беседа.“ – „Да, много ми хареса, наистина“ – отговорих аз. „Тогава идвайте, тук е без пари“ – каза Учителя. Благодарих му и той ми подаде ръка за довиждане, взех ръката му и я целунах, защото видях, че всички му целуват ръка. Преди да се разделим, аз му казах, че съм студент, Учителя ме погледна и отговори: „Ще имате свободно време и за нас.“ След тези думи той излезе. Така от този ден аз станах най-преданият ученик в Братството. След всяка беседа Учителя идваше при мен и разговаряхме. Един ден той ме попита: „Ще можете ли да ме придружавате понякога сутрин, когато искам да отида някъде?“. Отговорих му, че ще бъда радостен да го правя. И така започнах да ходя навсякъде с Учителя, където искаше да отиде, бях винаги на негово разположение, станах един от приближените му. Когато тръгнахме на екскурзия, Учителя ще ми каже: „Кажи на братята, че

съм казал да ходим утре на екскурзия“, независимо къде – било на Боровец (Чам-Кория), или на Витоша. Така се научих да организирам всички екскурзии: някои по-малки, други по-големи – с повече хора, а имаше и екскурзии, на които ходехме само мъже, без сестрите. Такава екскурзия направихме един ден до Мусала, времето не беше хубаво, преминаваха облаци, които леко ни наросяваха, но щом Учителя е решил да отидем, тръгнахме десетина братя. Като стигнахме до езерото на Мусала (тогава още нямаше хижа на върха, имаше само наблюдателница), братята предложиха да се качим на върха. Учителя каза: „Да, можем да се качим, но един от вас трябва да остане тука, да разгъне палатките и да накладе огън.“ Никои не каза, че иска да остане, и тръгнаха. Тогава Учителя ме погледна и каза: „Методи, ти ще свършиш тази работа.“ – „Добре, Учителю, ще я свърша“ – отговорих аз и се залових на работа. Набрах сухи клекове, разгънах палатките, накладох голям огън, сложих чайниците да заврат. Докато вършех всичко това, си мислех: „Методи, ти си момче за всичко, нали? Учителя все към тебе поглежда, когато няма желаещи...“ Тъкмо привършвах поставените задачи, братята пристигнаха от върха, започнаха да си сушат дрехите и да пият чай. Аз погледнах към върха и си казах на ум: „Все още има слънце, аз съм млад, ей сега ще се кача на върха.“ Не се обадох на никого и хукнах нагоре из планината, извървах сипеите, по които трудно се върви, и хванах една пътека, която води направо нагоре към върха. Но слънцето изведнъж се скри и започна да става тъмно. Аз не се отказвам, вървя нагоре. Изведнъж по пътеката се появи светлинка, която осветяваше всяко камъче, където трябва да стъпя. Така успях да стигна до върха, следвайки светлината. Когато стъпих на върха, отпратих поглед към небето да благодаря на Бога за това, което стана. Изведнъж пред мене се разкри невероятна картина: небето се отвори

и аз видях един кръг над мене, кръг от играещи двойки и чух вълшебна музика и пеене. Не смеех да си сваля главата надолу, за да не изчезне чудната гледка. Те играеха толкова хубаво, разстоянието между всяка от двойките беше еднакво – точно един разтег на ръката, – тялом и духом всички бяха в хармония. Гледам, гледам и не мога да се начудя на това, което виждам. По едно време спря музиката и пеенето и небето се затвори. От умиление и радост плачех! Благодарих на Бога за това, което видях, и радостен тръгнах обратно. Бързах да разкажа на Учителя какво видях на небето. Тръгнах надолу по пътеката и отново се появи онази светлина, която ми осветяваше всяко камъче по пътя. Това много ме учудваше и не можех да си обясня какво става. Като стигнах в лагера, всички бяха в палатките и спяха, само Учителя стоеше и ме чакаше. Аз бях толкова развълнуван от преживяното, че веднага започнах да му разказвам: „Учителю, какво чудо видях на Мусала!“ Той строго ми отвърна: „Ти, защо не ми се обади, че ще отидеш, а ме караш да те търся! Друг път да ми се обаждаш, когато решиш да предприемеш нещо!“ Силно развълнуван, аз му казах: „Да, Учителю, извинявай, мислех, че като съм млад, по-бързо ще стигна до върха. Толкова съм радостен и очарован от това, което видях, че не мога да се успокоя!“ Седнахме и той каза: „Всичко това, което видя горе, ще го свалим и долу. Ще бъде трудно, но ще го направим, за да помогнем на хората на Земята да живеят по-добре. От нас зависи!“

И така Учителя започна да подготвя Паневритмията... Когато всичко беше готово, той каза: „Ще спазвате всичко, което ви се казва, за да не допускате злото да влиза между вас и да руши!“

Искам да ви предам още нещо, което е казал Учителя: „След 60 години, броено от 1944-а, ще дойдат по-добри години за Братството, затова направете това, което казах

на братята, които бяха при мене, но не го направиха. Направете голям салон, за да има къде да се събирате, защото ще дойдат много нови хора. Въведете десетъка и така ще съберете достатъчно средства сами да го построите. С това ще помогнете и на България, и на поколенията, които идват! Ако не направите това, ще се срамувате, че Бог посети България, но не го разбрахте, а моето учение ще се приложи другаде по света!

Еврейците съществуват от сътворението на света, защото са давали десетъка за Бога и са се подпомагали, подпомагат се и сега.“

СПОМЕНИ НА ПИСАТЕЛЯ ГЕОРГИ ТОМАЛЕВСКИ

Една неделна сутрин тръгнах за местността Бивака на Витоша, бях обещала на една сестра от провинцията да я заведа дотам, защото не беше ходила. Качих се в трамвая от спирката на „Патриарха“, видях в трамвая брат Томалевски и седнах на седалката до него, поздравихме се, той много се зарадва, като ме видя, и ме попита: „Сестра Радка, накъде сте тръгнали?“. Отговорих му, че съм тръгнала за Витоша и по-точно на Бивака. Той ме попита дали искам да си правим компания дотам. Отговорих, че за мене ще бъде голямо удоволствие да вървим заедно, само трябва да изчакам една сестра, с която имам уговорка да ходим двете. Почакахме я на спирката, откъдето тръгват автобусите за Симеоново, минаха два автобуса, но тя не дойде. Тръгнахме с брат Томалевски двамата. Когато пристигнахме в Симеоново и тръгнахме към планината, аз му взех чантата и палтото, за да не му тежи нищо. Тогава Томалевски беше на над 80 години, вървахме много бавно, на всяка пейка си почивахме.

Когато стигнахме до Сребърната чешма, седнахме на една полянка, закусихме и пихме водичка от чешмата. Учителя е препоръчвал да се пие от тази вода, да си носим и вкъщи – много е полезна, защото минава през сребърен пласт руда. Брат Томалевски си отпочина добре, а след това ми каза, ако искам да отида на беседа, да тръгна, защото той няма да може да стигне догоре. Аз му отговорих: „Днес беседата сте ми вие, щастлива съм, че мога да бъда с Вас! Колко много неща имам да ви питам!“ – „Да ви кажа, сестра Радка, сутринта като тръгнах, помислих: „Учителю, тръгвам самичък в планината, прати ми някого, да не съм сам!“ Ето кого ми изпрати Учителя, Вас! Много съм щастлив, благодаря на Учителя!“ – „Аз също благодаря на вас и Учителя! Днешният ден ще бъде щастлив и за мене!“ – казах аз. Попитах го тука ли иска да останем или ще повървим още малко нагоре, той пожела да отидем на голямата поляна при беседката. По пътя не говорехме, за да не се изморява. Като стигнахме на поляната, имаше много хора и деца, беше много шумно, брат Томалевски предложи да повървим още малко, стигнахме до Сухата чешма и там вече седнахме. Мястото беше хубаво, имаше хубава полянка, имаше и сянка, а хората само минаваха там, без да се заседяват. Брат Томалевски ми разказа толкова много неща за Учителя, за младите си години, че и пишеща машина да имах със себе си, нямаше да успея да ги запиша. Аз бях най-щастливият човек през този ден! Ще ви разкажа най-впечатляващите.

ЗЕМЕТРЕСЕНИЕТО

Като студенти живеехме четирима приятели при една хазайка. Стаята ни беше голяма, на първия етаж, а хазайката живееше на втория. Един ден и четиримата имахме изпит, затова станахме рано сутринта и направихме молитва

пред портрета на Учителя. След това започнахме да пеем нашите песни, псалми и молитви – така се вдъхновихме, че къщата се разлюля. По едно време хазайката уплашена изтича по стълбите и извика със силен глас: „Какво сте се разпели, не виждате ли, че има земетресение – къщата ще падне!“ Ние спряхме да пеем и земетресението спря. Отидохме на изпита и попитахме приятелите си дали тази сутрин са усетили земетресение, те ни се изсмяха. Ние не казахме нищо повече, но разбрахме, че сами сме предизвикали това земетресение с молитвите и песните си. И четиримата си взехме успешно изпита, на другия ден отидохме на беседа. Учителя ни погледна, задържа погледа си към нас и продължи да говори: „Със сърдечните си песни и молитви вие можете чудеса да правите: бури да спрете, земетресения да произведете, всичко, което пожелаете“ – и така продължи беседата си, която беше в тоя дух.

Ние разбрахме кой е Учителя. Любовта ни към него ставаше все по-голяма, а вярата ни – все по-силна.

СЛУЧКА ВЪВ ВЛАКА

Тръгнахме на студентска бригада с моите приятели и колеги, които са вегетарианци и последователи на Учителя. Пътувахме с влак, в купето срещу нас седеше един военен, който си бе свалил куртката, та не разбрахме веднага какъв чин има, но по-късно стана ясно, че е полковник. До него седнаха една група наши колеги – студенти, едни глезльовци, пушат, пият, правят се на важни и говорят глупости през цялото време. Ние не се включихме в техните глупави разговори. По едно време огладняхме, извадихме си сандвичите с кашкавал и сирене и закусихме, пийнахме си водичка от шишетата, които си носехме, и мирно и кротко си седяхме на местата. Другите

студенти извадиха пилета, кюфтета, вино, ракия, пиеха и говореха глупости, сякаш са сами в купето. Военният, който седеше до прозореца, се опитваше да подремне, но шумната компания дотолкова си повдигна „градуса“, че стана нетърпимо да се седи в купето. Тогава той се обърна към „развеселената“ група със строг глас: „Вие състуденти ли сте на тия младежи срещу вас, които кротко закусиха и се държат прилично във влака?“. Те се изсмяха подигравателно и казаха: „Тия са откачени дъновисти, те имат един Учител, който ги следи.“ Полковникът скочи, хвана го за яката и каза: „Сега ще те изхвърля от купето! Само да чуя още една подигравателна дума, казана за тоя Светец, изхвърлям ви всички келешки навън. Разбрахте ли ме?“. – и така го раздруса, че го хвърли на пейката. Те се изплашиха и се спотаиха.

Като се поуспокои, военният каза: „Сега ще ви разкажа кой е господин Дънов. Аз имам само една дъщеря, тя завърши музикалната гимназия – пиано. Като студентка се разболя от туберкулоза. Похарчих цяло състояние да я лекувам, къде ли не я водих, при най-големите лекари, за които бях чувал – и тук, и в чужбина. Нищо не помогна, детето не ставаше от леглото вече. Моята съпруга беше чула за господин Дънов, разказа ми какви чудеса прави само със силна вяра и любов към Бога. Аз помислих и реших, че ще отида при него. Станах сутринта и отидох на Изгрева, но с вяра и надежда. Влязох при господин Дънов и заставах на колене пред него. Със сълзи на очи му разказах за болестта на единствената си дъщеря, за болката и мъката ми, че с нищо не мога да ѝ помогна. Той ме погледна и каза: „Станете, дъщеря ви ще оздравее! Идете, дайте ѝ от любимите ѝ бухтички.“ Целунах му ръка и си тръгнах. Преди да вляза вкъщи, чух леко свирене на пиано, сърцето ми заби силно, ще се пръсне, казах си: това е тя! Влязох вътре и виждам, че съпругата ми плаче от

радост, аз я прегърнах и също започнах да плача. Разказах ѝ как съм влязъл при Учителя Дънов и как на колене съм го молил да помогне за дъщерята. Жена ми разказа как, докато аз съм бил при Учителя, влязла при нея и тя ѝ казала: „Майко, направи ми бухтички и ми донеси!“ Изяла е три бухтички и ето, свири. От този миг дъщеря ни оздравя. И пак ви казвам, само да чуя някой да каже лоша дума за този светец, ще го разстрелям, разбрахте ли ме?“.

Младежите прибраха всичко, което бяха извадили, и го сложиха в торбите си. От този ден те промениха отношението си към нашата група, гледаха ни с уважение.

Аз бях много развълнувана от това, което ми разказа Георги Томалевски, затова реших, че трябва да ви разкажа този случай.

ЗА ВСЕЛЯВАНЕТО

Сега ще ви разкажа още нещо, което мене много ме вълнуваше. Помолих брат Томалевски да ми обясни какво точно се очаква да се случи през 1975 година, защото най-възрастната сестра – баба Марийка, която всички познаваха, повтаряше все това: „Искам да доживея до 1975 година и след това да си замина.“ Това беше бабата, която ме посрещна на чешмата със сърничката, пред портата на братския двор. Оттам всички си взимаха вода за пиене, тя беше каптирана от Витоша. Аз в началото съм описала как намерих Учителя и Школата и съм споменала за баба Марийка, тя доживя до 1980 година.

Брат Томалевски ми даде следния отговор: „Това, за което ме питате, беше събитие от голям мащаб. През 1975 година от невидимия свят свалиха много напреднали души, които вселиха в хора, които управляват държавите или са на високи постове. Вселиха напредналите души

за по три, четири, пет, шест и седем години, с които се направи Перестройката. Всяка от тези души изпълни своята задача, след което се оттегли в невидимия свят. В Русия вселиха в Горбачов напреднала душа. Той беше млад, много начетен, но не му беше лесна задачата.

В България вселиха напреднала душа в Людмила Живкова. Тя се интересуваше от индийската окултна наука и от учението на Учителя Петър Дънов. Людмила не се щадеше, постоянно беше в движение, от самолетите не слизаше, никой не можеше да я спре. Отгоре ѝ казваха къде какво да говори. Като направиха Перестройката, духовете се оттеглиха, но в някои хора останаха и още са тук (1980 година).

Това си е работа на Небето, но важното е, че Перестройката стана по мирен начин, не стана Трета световна война, в която можеха да загинат хиляди невинни хора, не се допуснаха нови кръвопролития. Учителя предотврати всичко това! Щастливи сме, сестра, че се докоснахме до учението на Учителя. Някои ще се пробудят по-рано, други по-късно, но хубаво е да се пробудят.“

Вярвам, който прочете тия мои записки, ще помисли поне малко.

Вечерните събрания, които Учителя е правил с разумните сили, за да спаси света, е видял и описал полковник Георги Божков – който се интересува, може да потърси книгата му за извършеното от него по заповед на Учителя.

*

През март 1980 г. се навършиха 40 дена от заминаването на баба Марийка. Никола Нанков и Веса, нейната племенница, ме поканиха за помена в квартирата ѝ на Изгрева – вече бяха съборили къщичките им. Като ме видя, Никола Нанков каза: „Сестра, ела в събота във Веса,

ще правим 40 дена на баба Марийка, нали знаеш колко държеше на твоето приятелство.“ Разбира се, отидох у тях в събота, там бяха най-близките ѝ приятелки. След помена Нанков ме попита дали ще се съглася да изрежа розите на градината. Отговорих му: „Никога не съм рязала рози, но съм рязала лозе, защото имахме 10 дка лозя и съм помагала. Ще ми покажеш и ще го направя.“ Той каза: „Ела в неделя сутринта, аз ще ти дам ножица и ще ти покажа. Досега Лазар Опрев режеше розите, но отиде при сина си, който е наел хижата в Плана планина.“ Съгласих се да отида в неделя, макар че имах покана за сватба в хотел „Москва“ – женеше се внукът на леля ми. На тази сватба бяха поканени посланици, министри и все отбрани хора, аз дадох поканата на дъщерите и зетъвете – да отидат без нас. Така аз в неделята, от сутринта до 14 часа, изрязвах розите на мястото на Учителя. Когато изрязвах последния лъч в градината, пристигнаха двама мъже, по облеклото им личеше, че са „важни“ особи. Поздравиха ме и отидоха около елипсата, където е поставено тялото на Учителя, обиколиха я, разглеждаха и говореха помежду си. После дойдоха при мен и единият мъж ме попита: „Вие ли се грижите за това място? Кой е сложен там?“. – и посочи елипсата. Аз отговорих: „Мисля, че знаете кой е сложен там, щом като сте дошли.“ Мъжът, който ме заговори, каза: „Аз знам, но никъде не пише нищо.“ Тогава поясних: „Това е мястото на Учителя на Бялото Братство – Петър Дънов. Братята си го знаят и си идват и без надпис.“ – „А такива като нас, които не знаят?“. – отново ме попита непознатият. „Които не знаят – отговорих аз – няма да дойдат, които знаят ще дойдат.“ – „Разкажете ни нещо за него“ – настоятелно ме помоли непознатият мъж. – „Аз съм нова и не мога да ви кажа нищо“ – опитах се да прекратя разговора. Той продължи да задава въпроси: „Тогава как го намерихте?“. – „Бях болна и така го намерих.“ – „А сега здрава ли сте?“.

– „Как ви се виждам, приличам ли ви на болна?“. – „Много ви моля, аз съм чувал за Учителя, но господинът до мене нищо не знае, кажете ни нещо, иначе няма да мръднем оттука, докато не ни разкажете.“ Тогава аз се изправих, погледнах към мястото на Учителя и вътрешно попитах: „Какво да им разкажа?“. После се обърнах към тях и казах:

– Добре, щом настоявате, ще ви разкажа. Учителя и Георги Димитров са живеели в една къща-близнак на улица „Опълченска“. В тази къща са се провеждали и беседите, преди да се направи селището на Изгрева. Една сутрин при Учителя влиза сестрата на Димитров – Елена, и казва: „Господин Дънов, има блокада, ще ме арестуват, моля Ви, скрийте ме!“ Той извиква една сестра и ѝ казва: „Дайте ѝ кърпа за главата и престилка, дайте ѝ нож и да отиде да бели картофи в столовата.“ И Елена слязла в столовата със сестрата. След малко през тавана преминава и Георги Димитров, почуква на вратата и влиза: „Господин Дънов, моля Ви, скрийте ме, ще ме арестуват!“ Учителя го погледнал и казал: „Застанете зад вратата!“ Зад вратата имало закачалка-стойка, Димитров застанал точно в ъгъла, зад закачалката. След десет минути дошли военните, един от тях отворил вратата и видял Учителя – как седи на бюрото си и чете Библията, в стаята други мебели нямало, защото била малка стаичка. Военният казал: „Извинете, Господин Дънов, търсим престъпник.“ Учителя спокойно отговорил: „Рекох, търсете!“ – и пак се навел да чете. Те се извинили, затворили вратата и излезли от къщата. Тогава Георги Димитров попитал: „Ами сега?“. Учителя станал, сложил на главата му своята шапка, облякъл го със своя балтон и му казал: „А сега мини през кордона и заминавай, накъдето си тръгнал!“ Така се разделили. Останалото се знае от цял свят – Лайпциг, Русия...

След моя разказ господинът каза: „Е, видяхте ли, все пак нещо знаете. Много ви благодаря за това, което ни

разказахте!“ Другият господин, който до този момент само слушаше и не говореше, ме попита: „Вие познавате ли този човек?“. – „Кого?“. – попитах аз. – „Господина, с когото говорехте досега!“ – допълни той. – „Не, откъде да го познавам, нито вас, нито него познавам“ – отговорих аз. – „Тогава да ви запозная, този господин до мен е малкият брат на Георги Димитров. Ти знаеш ли ги тези истории?“. – попита той брата на Димитров. – „Знам, че е имало блокада, аз бях малък, но как са се спасили от нея, не знам. Аз заставах с майка ми на двора, когато имаше беседи, тя седеше докрай, а аз играех с децата. Много ви благодаря, госпожа, за това, което ми разказахте. Ако имате нужда, обадете се, ще дадем пари да направите голям паметник на Учителя.“ – „Ще предам на ръководството това, което ми казахте“ – обещах аз. Ръкуваха се с мен и си тръгнаха. Разказах на Георги Йорданов и Драга Михайлова за техните думи, но те казаха: „Нямаме нужда от техните паметници!“

НЕВЕНА НЕДЕЛЧЕВА

С Невена Неделчева бяхме добри приятелки, всяка година заедно закупувахме цветя от разсадниците и ги засаждахме. Това го правехме в един ден, защото нямаше къде да оставим нещо на открито. Тогава имахме само градината – когато вадохме луковиците от лалета и зюмбюли, ги прибирахме в моето мазе (имаме голямо мазе), в него съхранявахме всичко, което трябва да засадим през есента или пролетта. Всичко това го правехме с Невена, могат да го потвърдят братята и сестрите, които ни помагаша. Като си замина Невена, продължих да се грижа за градината с тези хора.

Невена получи жилище в кв. Люлин, там бяха настанени последните братя и сестри, които нямаха собственост на

Съборни дни на Рила. Отляво надясно: Радка Левордашка, Маргарита Виновидова и Невена Неделчева

Изгрева, а ползваха бараките и къщичките на братята-собственици. След като се настани в новия си дом, Невена ни покани на рожден ден, бе приготвила много хубави неща за обета, а и ние занесохме разни неща. Изпяхме няколко хубави песни, създаде се весело настроение. Йотка стана и каза: „Невенке, ще направим ли оная работа, която правим, когато се събираме?“. Те всички се засмяха, само аз ги гледам с учудване, защото не знам какво ще правят. Започнаха да разтребват масата, а аз седнах до прозореца, до една малка масичка, да не им преча. След като масата бе почистена, Невена донесе една голяма бяла хартия, навита на руло. Разгънаха хартията на масата, на нея имаше голям кръг, в който са написани буквите на цялата азбука, а в средата му – по-малък кръг, в който са написани числа. Поставиха една малка чиния върху

хартията и две от сестрите, като заставаха една срещу друга, поставиха пръсти върху чинията и тя се раздвижи по масата да търси подходящите букви, а сестрите четяха. Аз седях настрана и ги гледах. Разбрах, че това са сеанси, за които ми е разказвала Йорданка Жекова. Учителя е бил против тези сеанси, той е казал да не се занимават неподготвени хора с тези неща, защото е опасно и може човек да си напакости или да пострада. Аз си седях все така настрана, гледах и се чудех как тези сестри не са разбрали Учителя, а всички се надпреварваха да задават въпроси и разпитваха духовете, които им се явяват. По едно време се изправиха и започнаха да разговарят за това, което им е казано. Както си седяха до масата, чинийката започна да се движи самичка до буквите, и то по-бързо. Сестрите веднага се наведоха и започнаха да четат. Чинийката каза: „Попитайте новата сестра, тя не е ли любопитна, не иска ли да поиграе?“. Те го прочетоха гласно. Аз отговорих, както си седях: „Не искам, Учителю, знам от сестра Йорданка колко сте се ядосвали за тази игра и сте забранявали да се занимават с тези неща, които са им донесли пакости. Аз никога няма да се занимавам с такива работи. Тогава чинийката пак се раздвижи и ми каза: „Благодаря ти, сестра Радка, от тебе ще стане истинска изпълнителна сестра. Пак ти благодаря.“ Аз също благодарих на Учителя за това, което ми каза, гласно, и добавих: „Ще се постарая да бъда.“

Това, което стана, срази всички присъстващи, не разбрах как изнесоха хартията и сякаш всички онемяха, не можеше да се продължи никакъв разговор, като че свършиха приказките. Тези сеанси се правели при Лулчев, Невена Неделчева била негова много близка... С Драга Михайлова и Невена продължихме да работим заедно. Всеки петък се събирахме в Емилия Михайловска. Един ден съобщиха, че се разболяла по-голямата сестра на

Невена – сестра Росинка (те имаха и двама братя). Много скоро след нашата среща Росинка почина, всички бяхме на погребението ѝ. Росинка имаше син инженер, много способен и печелеше добре, затова помагаше много на Невена. Като остана сама, Невена все по-рядко идваше при нас.

Един ден Драга ми донесе един тефтер, в който са записани адресите на всички братства в провинцията, и каза: „Ние с Невена ще пишем нарядите, а ти ще се занимаваш с кореспонденцията, като ще дадем твоя телефон – да ти се обаждат, когато искат да направят връзка с нас. Ние все още нямаме телефони, пък и да си поделим работата.“ Аз се занимавах с кореспонденцията близо две години. Като свалиха Тодор Живков през 1989 г., настанаха промени както в социалния живот, така и при нас, в Братството – дойде ново ръководство. Младите, които дойдоха, започнаха да се занимават с организацията на братския живот, а аз се заех да подреда градината. Закупих розите и ги посадихме заедно с Юлия, Данчо и Пешо от Марчаево. Градината стана приказна, смениха и пейките. Използвахме дъските от тях, за да направим малката барака, в която да прибираме инструментите, с които работим. По-късно от общинския съвет отпуснаха средства да се направи масивна ограда, тези средства бяха дарени лично от Брежнев за градината на Учителя – като жест на благодарност към учителя Петър Димков. Този случай на благотворителност подробно съм описала в главата за срещата ми с Петър Димков.

За съжаление имаше хора, които идваха да засаждат дръвчета в лъчите на градината (за помен на техни заминали си близки), заставихме тези хора да си извадят дръвчетата. Късно през есента се посадиха три бора в трите лъча. Тогава почина майка ми и аз не можех да идвам често в градината. Като ги видях, много се ядосах. Скоро двата

бора изсъхнаха, но третият остана и той изсуши лозичката – любимата лозичка на Учителя! Няколко пъти казвах: „Махнете този бор, той ще унищожи розите!“ Всички ме отминаваха, без да ми отговарят...

На 29 декември 1991 година, сутринта, тръгвайки на събрание за избор на ново ръководство (трябваше да се гласува за брат Стратев), аз паднах близо до дома ми и си счупих крака, откараха ме в ИСУЛ и не можах да отида на събраниято. Това сама си го причиних, не послушах гласа в мен.

СРЕЩАТА МИ С НИКОЛАЙ ДОЙНОВ

След 1975 г. временно бяха забранили на Братството да летува с палатки на Рила – по това време отсядахме на хижа Рила. След тази забрана годината беше много дъждовна, но ние с група сестри отседнахме в хижата. В някои дни посрещяхме изгрева и после бързо се прибирахме в хижата, заради дъжда, но имаше дни, в които изобщо не можехме да излезем. В един такъв дъждовен ден станахме и направихме тихичко молитва в стаята, където спяхме, и след това започнахме разговори. В нашата компания присъстваше само един мъж, това беше брат Николай Дойнов, който придружаваше свои близки сестри от Варна. Всички знаеха за неговите изключителни знания в областта на астрологията и за близкото му приятелство с Учителя и неговото семейство, затова се надпреварваха да му задават въпроси. Аз изчаках всички други да си зададат въпросите и накрая го попитах:

– Мога ли и аз да ви попитам нещо?

– Заповядайте, сестра, кажете – отговори брат Николай.

– Искам да ми обясните как е станал случаят, в който сте се спасили от разстрел.

– Добре, ще разкажа на всички. Вижте какво, сестра,

ние бяхме едни галени момченца около Учителя. Едно чувахме, друго – не. И макар че аз си знаех моята съдба, защото съм астролог, не се вглеждах в ръцете си, а слушах само желанията си. Ето какво стана. Бяхме на екскурзия с Учителя и няколко братя и както сега вие сте седнали до раниците си около мене, така ние бяхме насядали около него. Той каза: „Нека всеки от вас каже какво желание има и аз ще ви отговоря.“ Учителя се обърна първо към брат Благ: „Каж, какво искаш.“ – „Учителю, искам да съм духовен, много духовен!“ (Казвайки тези думи, издигна ръце над главата си, като за молитва.) – „Ти за мене си духовен, но щом искаш, още по-духовен ще станеш“ – отвърна Учителя. До Благ седеше издателят на книгите на Бялото Братство, той каза: „Аз пък искам да ми се разрасне печатницата и да мога да издавам всичките книги, които излизат за печат.“ – „Ще имаш това, което искаш, и друга печатница ще имаш, но ще дойде ден, когато всичко ще отлети и накрая ще си продадеш и часовника, който носиш на ръката, за да задоволиш глада си.“

Третият брат бил Николай, Учителя го попитал: „Ти, Николай, какво е желанието ти?“. – „Искам, Учителю, пари, пари, много пари!“ (Като казвал това, издигнал ръце високо над главата си.)

Аз казах: „И Крез да станете.“

Николай ми отговори: „И това ли ви казаха? Да, вярно е, станах богат – 9 милиона имах, купувах места във Варна, във Витоша, в Искърското дефиле. Ами млади бяхме, сестра, и хвърчахме... Но като дойде 9-ти септември 1944 година, първо ни взеха всичките пари, после ни вкараха в затворите. Един ден ни изкараха с два камиона от затвора, всички бяхме вързани по двойки с вериги, аз бях във втория камион. Заведоха ни на едно място, където да ни разстрелят, застреляха всички затворници от първия камион. От нашия камион свалиха първите

двама и ги застреляха, следващата двойка бяхме аз и друг затворник. В този момент обърнах поглед към небето и казах: „Моля те, Учителю, спаси ме!“ Точно свърших молитвата – пристигна полицейски мотор с голяма скорост и мотоциклетистът нареди: „Спрете, дотук! Няма да разстрелвате повече затворници!“ Заповядаха ни да се качим пак в камиона и ни върнаха обратно, по-късно ни разпределиха по лагерите.“

Следващият брат до мене попита Учителя: „Искам да знам кога ще си замина.“ – „Можеш ли да издържиш, ако ти кажа?“. – попита Учителя. „Мога, какъвто и да е отговорът, ще издържа“ – каза братът. „Щом е така, след два дена ще си заминеш“ – отговори Учителя. Този брат нищо не каза, но преживя новината тежко и наистина след два дена си замина. А следващият брат каза: „Учителю, аз не искам нищо да знам, каквото има да ми се случва, не искам да го знам предварително.“

Това ни разказа брат Николай Дойнов и след това сменихме темата и пояхме.

СРЕЩАТА НИ С ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА

Един ден Драга Михайлова и брат Георги Йорданов ми се обадиха по телефона: „Сестра Радка, утре сме поканени да се срещнем с председателя на Вероизповеданията – Цветков, по наша молба. Ела и ти с нас, за да видят, че не сме само възрастни, а имаме и по-млади хора при нас. Срещата ще бъде в три часа след обед.“ Отговорих: „Ще дойда.“

В точния час, на другия ден ние бяхме при другаря Цветков. Той ни посрещна много любезно, ръкува се с нас и ни покани да седнем. Драга каза за какво сме дошли и

каква е нашата молба. Той я изслуша много внимателно, после изрази възхищението си от Учителя и колко много го уважава: „Ако ви кажа, че една четвърт от неговите беседи съм прочел и те много ми харесват, вие няма да ми повярвате.“ Той отвори чекмеджето на бюрото си, извади една дебела книга и ни я показа: „Сега нея чета“. Драга и Георги прочетоха заглавието на книгата и разбраха коя е. След това Цветков каза: „Аз се възхищавам от поведението на учениците му, по-добри от вас няма, та вие, където и да минете, все нещо сте направили в природата: чешмички поставяте, ручейчета оправяте, на непроходими места мостчета правите, дървета посадате, навсякъде сте се разписали – и то само в добро. Всичко, което ви учи Учителя, вие го прилагате. Вас не можем да ви сравняваме със сектите, които се навъдиха и ни създават много ядове. Вие сте добри хора, никой не е дошъл да се оплаче от вас. Докато с новите секти не е така – идват постоянно да се оплакват родители за децата си, мъже за жените си. Но сега искам да чуя вашата молба каква е.“ Драга разказа, че нашата болка е за мястото на Учителя: „На нас ни се правят много пакости, чупят ни пейките, крадат маркучи, лейки, мотички. Имаме един голям сандък, в който слагаме всички необходими сечива, с които работим през деня, заключваме го с голям катинар, но го разбиват. Оградата ни е телена и от жив плет, разрязват я и влизат. Преди имахме един възрастен брат, на когото направихме барака, и той стоеше постоянно там, но почина. Откакто няма никого през нощта, започнаха да чупят пейките. На поляната, където играем Паневритмия, също изпочупиха всички пейки, ние слагаме нови, те ги унищожават, беседката също са започнали да чупят, в нея правят някакви гимнастически упражнения и всеки ден изкъртват по нещо. Вътре имаше пейки за сядане – и те изчезнаха. Тази беседка ползват всички хора, минаващи през парка – било

при дъжд, или за почивка. Не знаем как да се справим, нашите хора не влизат в пререкания с никого, а може би те това и чакат, така спокойно си правят злините.“

След разказа на Драга Цветков каза: „Направете общо събрание, поканете и ръководителите на братствата от провинцията, протоколирайте решенията си, подпишете всички и тогава донесете този протокол при нас. Аз ще говоря с общината на Изгрева и ще видим какво можем да направим, но ще направим, обещавам ви. Ще говорим с архитектите и инженерите.“ После Цветков натисна едно копче и влезе една жена, поръча ѝ да донесе три кафета. След малко тя донесе три кафета, а той извади една кутия бонбони и ни почерпи. Изпихме си кафетата и на сбогуване ни каза: „Чакам да направите това, което ви казах, и да го донесете при нас.“ Ръкува се с нас и ни изпрати до вратата.

Като излязохме, започнахме да се смеем. „А бе, Драга, и друг път ли така са ви посрещали? – попитах аз. „Никога не е бил така любезен, обикновено ни казваше две-три думи, стоейки прав, без да ни покани да седнем! Затова не сме идвали. Ще почакаме, да видим, пък и сега не можем да направим събрание, ще се посъветвам с братята от провинцията“ – отговори Драга. Много по-късно си изяснихме любезността на другаря Цветков – едва не ни накара да повярваме, че и той е наш човек.

Преди нашата среща с Цветков, в София бе пристигнал Брежнев – при Лечителя Петър Димков, а Димков е наш брат и приятел на Учителя. После се оказа, че Цветков наистина е говорил с общината на Изгрева, защото един чиновник от кметството е говорил с Георги Йорданов, после дошъл на мястото на Учителя и казал: „Ние от кметството искаме да помогнем за градината на Учителя, защото е пред Руското посолство и искаме да ви помогнем да стане по-хубава.“ Георги се уговорил с Невена Неделчева

– да дойде и тя, когато от кметството определят ден, в който да засадят рози. И така крайните лъчи в градината бяха насадени от кметството с тъмночервени рози и те бяха много ароматни. (Всеки от лъчите е разделен на три, като средният е по-широк.)

Аз точно тогава не можех да ходя в градината, защото почина съпругът ми от инфаркт. Следващата пролет бях по-свободна и се заех изцяло с градината.

ЗАМИНАВАНЕТО НА ДРАГА

През пролетта на 1992 година си замина сестра Драга, описвам как, защото тя сама си го изпроси.

Както си седяла пред телевизора с котето в ръка, изведнъж телевизорът избухва, запалват се пердетата и пламва цялата стая. Те имаха много багаж, като се преместиха напълниха този хол с гардероби, фотьойли, маси, столове до такава степен, че между мебелите останаха тесни пътеки, по които да се движат в стаята. Така Драга изгоря с котето в ръка.

Нейната сестра Люба е тази, за която Учителя говори, че е изгоряла на кладата по времето на Богомилите. Аз в началото съм описала този случай.

До края на същата година си замина и брат Георги Йорданов. На следващата година си замина и сестра Невена Неделчева – когато била вече болна, помолила един брат да я закара с кола да види градината, колко хубава е станала, и да се сбогува с Учителя. През цялото време, докато била там, плакала...

ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ

Един ден ми се обади по телефона Георги Йорданов: „Сестра, голяма грижа имаме, която не мога сам да разреша. Мисля да потърся твоята помощ, но това не може да се направи по телефона. Отговорих: „Заповядай, чакам те.“ Георги пристигна наистина омъчен и каза: „Сестра, ние сме централно ръководство на Братството, отговаряме и за проблемите в провинцията. Когато при нас се случи нещо, с което ние не можем да се справим, помагат ни братята от провинцията, защото ние сме едно цяло общество“ – „Кажки сега какво те затруднява?“. – попитах аз. – „В село Тополица ни заставиха да свалим зодиаците от една много голяма чешма, която каптирахме край селото още по времето на Учителя. Преди на това място имаше изворна вода, която се разливаше и създаваше благище. Учителят ни нареди да каптираме водата и да направим голяма чешма, за да спасим селото от това непроходимо място. Сега там са лозята, вода има за пиене и за добитъка, който пасе наоколо. Чешмата има много чучури и отгоре сложихме бронзови зодиаци със слънцето и с надписи. Един кмет, който се чудеше какво зло да ни направи, ни застави да свалим зодиаците. В това село имаше способни и талантиливи братя, оттам е и брат Камбуров, който написа толкова хубави песни, които се пеят от всички. Същият има и много талантиливи деца – музиканти.

Оттогава се смениха много кметове, всички си мълчаха по този въпрос. Един ден, като бях в Тополица, срещнах кмета и той ми каза: „Чичо Георги, добре дошъл! Как си, рядко те виждам да идваш?“. – „Ами, вече застаряваме, как е баща ти, ние бяхме добри приятели?“. – отговорих аз. „Добре е, защо не му се обадиш?“. – „Сега съм за малко време и няма да мога, но поздрави го от мене.“ – „Добре, ще го поздравя. Чичо Георги, искам да те питам нещо, зодиаците пазят ли се някъде?“. – „Да – казвам, – докараха

ги при мене в София.“ – „Моля те, чичо Георги, аз искам да ги поставим пак на същото място. Всички ми казват: Защо ги махнахте, те са най-голямото добро, което се направи за селото. Гледай за събора на селото да ги сложите!“ – „Добре, ще го направим!“

Сега аз съм се захванал да свърша тая работа, но при свалянето на „агнеца“ са счутили част от гърба му, която трябва да се възстанови. Попитах един познат скулптор дали може да го направи. Той дойде, видя го и ми каза: „Може, но струва доста пари, трябва да се отлива, това не е плат да се закърпи.“ Аз го попитах горе-долу колко ще струва. Той отговори: „Над хиляда лева, а може и повече, ако трябва всички парчета да се подновят, почистят и пригодят за поставяне, както ти ми казваш. Ще видим да ги направим като нови, приготви две хиляди лева.“

Ние нямаме тези пари. Мислих, мислих и реших на тебе да се обадя. Когато дойде при нас, ти каза къде работиш, помислих си, че имаш връзки и може би ще ни помогнеш“ – „Да, Георги, ще се опитам да ти помогна, шестнайсет години работих в тази система и съм помагала на много хора, сега е моментът да видя дали ще ми откажат. Колко пъти съм ги спасявала с моите връзки. Имаше един Богдан, но той почина, при него работеше един младеж, него ще потърсиш, а и още двама ще ти дам, на когото и да попаднеш от тях, ще ти помогнат. Аз двайсет години не съм се виждала с тях, те бяха в Орландовци, но сега са в Илиенци.“ Написах имената им на едно листче, адреса и кой трамвай трябва той да вземе, къде да слезе и мястото на леярната на Съюза на българските художници. Георги, като тръгна от мен, веднага отишъл право там. След една седмица ми се обади и каза: „Сестра Радка, не са те забравили! Направиха ми агнеца! Попитах един младеж за хората, които ми даде, попаднах на точния човек. Поздравих го от тебе и му обясних защо го търся,

той каза: „Тая седмица ще имам частна отливка, утре го донеси, ще сляза на спирката, като видиш леярната, слез, аз ще бъда там.“ Попитах го колко ще струва тази услуга, той отговори: „Двайсетина лева, само за материала, който ще сложа.“ Когато си получих поръчката, той ми каза: „Поздрави Радка, кажи ѝ да се обади на директора, за да се уредят нещата докрай.“ – „Ела днес след обед да отидем, но след три часа, че дотогава съм заета“ – отговорих му аз. Отидохме в леярната на Илиенци, видях един младеж на портала, попитах го дали директорът е тук, отговори ми, че е там, и каза: „Елате да ви заведе, че имаме кучета и за външни хора имаме звънец.“ Младежът ни заведе до вратата на сградата и каза на пазача: „Тези хора търсят директора“ – „А, ето го – отвърна той, – идва.“ Като ме видя, директорът се изненада: „Радке, какво правиш тука?“. Аз се засмях: „Търся директора.“ – „Аз вече съм директорът, е-е-е, колко много сме се сещали и говорили за тебе.“ Дойде, прегърна ме, запозна се с Георги и влязохме в неговата канцелария.

– Какви хубави години сме прекарали с тебе! – каза директорът.

– И затова бях сигурна, че ще ми помогнете – отговорих аз.

– С най-голямо удоволствие, само кажи какво.

Разказах му, че господинът, с когото го запознах, е от едно семейство, което ми е много близко, и услугата, която ще поискам, все едно, че е за мен и е лично моя. Разказах му какво ще поискаме от него – да подновим зодиаците. Той извика домакинката, която също познавах, поздравихме се най-сърдечно, поприказвахме, после директорът се обърна към нея:

– Направи кафета за всички и от лавката донеси нещо да се почерпим. Аз ще ти напиша, какво ще трябва да ни донесеш.

След като домакинката излезе от стаята, той ми разказа много новини за всички колеги, с които съм работила. После каза: „Аз ще ти дам всичко готово, няма да ти давам химикали, които ти да правиш. Ти си запозната с нашата работа, ще ти опиша процедурата, кое е първо, кое – второ и накрая патината. Восъкът е последен. Но първото действие е с телените четки, най-трудната работа, намерете някой да ви ги лъсне предварително. Ще го направите, в това съм сигурен.“

– Е, да, ще го направим – казах аз, – щом имаме необходимите материали, другото е лесно, ще се справим.

Почерпихме се, поприказвахме още малко и накрая ни напълни две торби с всичко, което ни беше необходимо за работата по зодиаците. Попитах го: „Сега, дължим ли нещо?“. – „Що за въпрос!“ – отвърна той.

Благодарихме за всичко и се сбогувахме най-сърдечно. Георги ми каза, като излязохме: „Голяма работа свърши!“ Отговорих му: „Щом ни се помага от..., не знам какво да кажа.“ – „Знам едно – каза Георги – че дотук минахме без пари! Не знам какво щях да правя без тебе, сестра Радка! Ние отдавна разбрахме, че можем да разчитаме на тебе за много неща. Драга винаги ме караше да те извикам и тебе, когато трябваше да ходим някъде.“ Аз се засмях и отвърнах: „Като при Цветков (директора на Вероизповеданията) ли?“. – „Ами, да. Обади ми се по телефона и каза: „Покани сестра Радка, да не мислят, че сме само старци, ами има и млади при нас.“

Двамата с Георги приготвихме зодиаците, няма да обяснявам как го направих, трудоемко е, но стана, и ги сложиха на съборния ден и сега са там, на мястото си.

ГОДИШНИЯТ ОТЧЕТ

През 1988 г. се зах сериозно с градината на Учителя. Невена Неделчева започна да идва по-рядко, защото не се чувстваше добре, след като почина сестра ѝ Росинка.

В онези години нямаше борси за цветя, както днес. Големи количества разсад за цветя се доставяха само за държавните паркове и градини. Аз исках да намеря голямо количество различни по цвят рози, но се оказа трудна задача. Един ден срещнах моята братовчедка Мария, заговорихме се и тя каза, че откакто се е пенсионирала, си е намерила работа в „Паркове и градини“ (тя беше архитект), попитах я дали оттам може да се закупят по-голямо количество рози. Отговори ми, че може и ще ми даде телефона на един работник в „Паркове и градини“, чиято съпруга има щанд за цветя на пазара. Обадох се веднага на този човек, казах му по колко бройки рози ми са необходими от три цвята (жълти, бели и розови) и се уговорихме на следващия ден да ги докара на пазара при щанда на съпругата си. Поканих Данчо, Юлия и Тошко (Пловдивски) да ми помогнат, натоварихме в едно такси розите и ги закарахме в дома ми. Пренесохме ги на балкона в апартамента. На сутринта Данчо и Юлия дойдоха пак, взехме такси и закарахме розите на мястото. Дойде да ни помогне и Пешо от Мърчаево, мястото бе подготвено и до вечерта розите бяха посадени. Петимата свършихме голямата работа. Пешо свиреше на дудук и окарина, ние пеехме, дойдоха и други сестри, прочетохме от беседа всеки по нещо и така се прибрахме доволни. Градината беше чудна – бели, жълти и розови рози посадихме в средния лъч, във вид на слънчеви лъчи, а крайните тъмночервени рози, много ароматни, бяха засадени от общината. Получихме поздравления от много хора, най-вече от съседите в Руското посолство. Вечер, като си отидат нашите хора от градината, пристигали много

руски семейства и седели там до късно. Някои от сестрите, които са разговаряли с тях, им казали, че за каквото и да се помолиш на Учителя, ако е от сърце, ще го получиш.

Един ден аз поседнах около половин час на пейка в градината да си отпочина, една възрастна сестра дойде при мен и ми каза: „Сестра, искам да ти кажа нещо, една млада, много хубава рускиня ме попита: „Вярно ли е, че като се помолиш на вашия Учител за нещо, което много желаш, ще ти се сбъдне?“. – Казах ѝ: „Зависи какво желаш, ако искаш да ти напълни чантата с пари, сигурно не ще го направи, но ако се помолиш за здраве – и то от сърце, – ще ти помогне, но зависи от вас как ще го поискате.“ – „Ами, ако поискам да имам бебе?“. – попита младата жена. Отговорих ѝ: „Има и такива случаи, но зависи дали със силна вяра е искането, трябва да му се помолиш с цялото си сърце и душа, миличко!“ След един месец същата рускиня пак дойде и седна до мен, аз бях я забравила. Извади една кутия бонбони и ме черпи: „Това е за вас, вие сте ме забравили, но аз не съм. Направих това, което ми казахте, и сега ще си имам бебе!“ – „Иди благодари на Учителя и не го разказвай“ – посъветвах я аз. „Много хубаво си ѝ казала, сестра“ – добавих след разказа ѝ.

По-късно се запознах с градинаря на Руското посолство, той ме помоли да му дам пръчки от нашите рози – да си произведе калемни. Обещах му, че като изрежем през пролетта розите, ще му дадем колкото иска пръчки. Така и стана, дадохме му всичко, което изрязахме.

През следващата година ме поканиха да вляза в двора на посолството, за да видя какво са направили. Там, непосредствено до жилищните сгради, имаше два басейна, единият голям – за възрастни, другият по-малък – за деца. Покрай оградата навсякъде бяха направени алпинеуми с калемите от розите, изключително хубави! Явно, този градинар беше и художник! Тогава от външната страна

на оградата на посолството навсякъде имаше засадени рози. Пред трамвайната спирка също всичко беше в рози – много беше красиво! Като си замина този посланик, смени се и антуражът му. Сменят се посланиците, сменя се и антуражът. Сега са насадени борове пред посолството... Така е в живота, едното замества другото, но той продължава.

През 1989 година Тодор Живков бе свален от власт, дойдоха нови хора в ръководството, правеха се избори, от провинцията не идваха всички. Останаха тези, които бяха написани в листата за второ гласуване, което щеше да стане следващата година. Драга отишла на заседанието на новото ръководство и каза: „Аз искам да остане сестра Радка отговорник на градината, защото, видяхте, тя единствена организира и направи градината толкова хубава, закупи и розите сама. Сега там е пълно с детски колички и хора, които идват да починат десетина минути, а вярващите да получат благословение в молитвите си, всеки докъдето е стигнал във вярата си. Вие правете каквито щете фондации, както вие си знаете, тя във вашите работи не иска да се бърка. Аз я попитах дали би се съгласила да работи за градината, тя каза, че ще работи за градината, но в работите на ръководството не иска да се бърка. Затова искам да я поканите на вашето събрание и да се разберете.“ Поканиха ме, аз отидох на събранието на ръководството, разбрахме се аз да продължа работата в градината, а те да се занимават с техните си задължения.

Винаги, когато имаше повече работа по градината или трябваше да се направи нещо ново за нея, се включваха да помагат П. Ганев, Йоана, Таньо, Стратев. Така с помощта на братята и сестрите продължих да си върша работата по градината. На 28 декември 1991 имахме отчетно събрание, на което аз дадох отчет – колко пари съм събрала и колко сме похарчили до стотинка. Попитах ги: „Как искате да ви отчете парите, които сте дали, поименно или общо?“.

Всички казаха „общо“, съгласих се и започнах отчета: получила съм 300 лв. от братствата в провинцията, предаде ми ги Невена Неделчева. От нашето братство сме събрали 900 лв., всичко 1200 лв. са събрани, а съм похарчила 2000 лв., ето и разписките. Разликата от 800 лв. съм събрала от мои близки. Ръководството също направи отчет за работата си, накрая се взе решение да направим на 29 декември сутринта пак събрание, на което да се избере ново ръководство или да се потвърди старото, защото щели да дойдат братя от провинцията, които искат да гласуват. Стратев ме покани лично: „Сестра, нали ще дойдеш утре?“. – „Не съм сигурна, защото е студено и ме наболява кракът“ – отговорих аз. На излизане пак ме видя и каза: „Ще те чакам, нали ще дойдеш?“. Аз му отговорих: „Аз като обещавам нещо, трябва да го изпълня, а не знам какво ще ми се случи. Но щом толкова ме молиш, ще гледам да дойда.“ На сутринта тръгнах за събранието, навън валеше сняг, затова взех и чадър, но на няколко метра от дома се подхлъзнах, паднах и си счупих крака.

През цялата 1992 година се движех с патерици, а на другата година (1993) можех да ходя с бастун. Отидох в градината, наобиколиха ме братята и сестрите, които ми помагаша: „Ела да видиш какво стана, откакто тебе те няма! Гледай как са насадили във всички лъчи на градината лозови пръчки от отел, из розите жълти тикви, а в кръга са засадили три бора.“ И на мен ми се доплака, като видях какво са изпонасадили: култивирани ароматни смесени с полски ружи, които растат по слоговете, а на метри бодли, борове, изведнъж заприлича на Софийски гробища. Изчаках да дойде Атанас, тогава той се грижеше за градината, и го попитах: „Атанасе, кой насади тези лозови пръчки?“. – „Аз, но братята вдигнаха скандал и ги извадиха, само тая е останала“ – отговори той. Казах му: „Извади я!“ – „Не, няма да я извадя!“ – „Не се инати,

извади я, и аз ще ти я посадя където ѝ е мястото, а когато имаш собствено място, където да я посадиш, ще ти я дам. И боровете искам да махнеш!“ – „Боровете няма да махна. Аз съм пенсионер и ще пазя градината, ще си насадя лук и ще ям тук“ – каза Атанас. – „Нямаме нищо против да пазиш градината, виж колко е голямо местото, като искаш да работиш, разкопай си в един край на двора и си насади каквото искаш, но няма да садиш в пентаграмите и махни бора, че той ще унищожи лозичката!“ Това каза на Атанас, но той не ме послуша. Всеки си прави сам живота труден, защото не всички осъзнават, че дадеш ли обет да служиш на Бога, трябва честно да го изпълниш, не спазиш ли обета – дърпат те за ухото и си плащаш веднага. Не може да се четат беседите само отгоре-отгоре и да казваме: „Аз всичко знам. Аз съм ученик!“ – „Докажи го!“ – Така е изисквал Учителя.

Двата бора изсъхнаха, но третият остана и понеже беше до лозичката, тя залиня и изсъхна. Ето какво казва Йорданка Жекова: „Беседката от двете лозички беше най-любимото място на Учителя. Тука той си почиваше всеки ден, четеше, пишеше, понякога тук и гости приемаше. След като се върнахме от Мърчаево, един ден бяхме седнали тука с Учителя: Жеков, аз и брат Ради (за него Учителя казва, че е прероденият Патриарх Евтимий). Учителя се обърна към нас тримата и каза, като посочи с ръка да определи мястото: „Рекох, тук искам да бъде моето място!“ В това време минаха двама братя, които носеха две големи дъски. Учителя ги попита къде ги носят. Те отговориха: „Ще ги сложим на сухо място, да не ги вали.“ – „Сложете ги на сухо и удобно място, за да ги намерите веднага, щом потрябват“ – каза Учителя. Ние с Жеков се погледнахме веднага след тези думи и си помислихме: „Защо говори така Учителя?“. – Показал ни е края си“...

СРЕЩАТА МИ С ПЕТЪР ДИМКОВ

Първото ми дете е син, който завърши Художествената гимназия, а след това отиде войник. Първата година в казармата изкара добре, като всички войници, а втората година му възлагат да украсява казармата с лозунги и други видове украса. (Войникът, който вършил това, бил освободен с набора си.) Възлагали му големи задачи – та когато войниците почивали, той отивал в ателието и работел до късно вечер. Не го освобождавали и от наряди. През онази зима имаше големи студове – температурите спадаха до 20 градуса под нулата. Една вечер бил на пост, да пазят танковете и оръдията, не го сменили. Той изстинал така, че получи схващане на ръката си и изкривяване на устата. Лекуваха го десетина дена в болница и пак го върнаха в казармата, като там продължил да пие лекарствата. През същата година се разболя от хепатит, а след това и от коремен тиф. От казармата вкъщи си дойде болен. Проф. Темков каза, че това са три от най-острите болести – и понеже той ги е прекарал само за една година, организмът му почна да се изтощава. Обикаляше по болниците, дадох му пенсия, но какво от това, след като той стана мъченик и за себе си, и за всички нас. Синът ми загуби всякаква вяра във всички.

Аз реших да го заведа при Петър Димков – в една пряка уличка на „Пиротска“. Отидох и го записаха за вторник. В този ден му предложих да отидем да търсим рамки за картини по „Пиротска“, а като стигнахме до пряката уличка, му предложих (той беше в добро настроение) да отидем да видя един възрастен лечител за главоболието си, тъй като той вече е излекувал моя позната. И след като влязохме в антрето, му предложих да попитам и за него. Той ми отговори: „Майко, къде си тръгнала, това, не виждаш ли, че е билкар? Не искам нищо да питаш за мене.“

Професори и най-добрите лекари са ме лекували, никой не ме излекува напълно. Та сега билкари ли ще ме лекуват?“. Отговорих му: „Добре, като не искаш, иди си. Аз ще вляза да видя какво ще ми каже.“ Влязох и разказах всичко на Димков. Той ми отговори: „Ще ти дам едни билки, които са полезни, да ги пиете като чай. За него не мога да дам никакви наставления, щом пие лекарства. Аз преглеждам зениците, в тях е записано всичко – като прегледам чрез тях целия организъм, зная каква е болестта и какво мога да му предпиша. Но това ще стане само когато имам възможност да го прегледам.

Малко по-късно прочетох една книга от Духовната академия за живота на Йоханес Брамхам от щата Охайо. Роден през 1909 г., лекувал всичко, дори и от разстояние, стига да му се пише писмо. Преписах на ръка цялата книга. За мене той е един от преродените Апостоли на Христа... Наскоро за Нова година получихме честитка от владиката дядо Йосиф, назначен за духовен представител на България в Ню Йорк и Торонто. Много се зарадвахме и ми мина през ума, че желанието ми да се свържа с Йоханес Брамхам може би ще се осъществи само чрез него. Но не се осмелих да му пиша... Идвал ни е на гости – когато сме го канили, винаги е идвал. С чичо ми работеха заедно във Врачанската митрополия. Изоставих мисълта за писмо – казвам си, ако трябва да стане, ще се нареди... Един ден през пролетта отивах към Музикалното училище по покана на класната на моята внучка и чувам, че някой ме вика: „Радке, Радке, чакай!“ Спрях, обърнах се и видях, че един духовник ми маха с ръка. Изненадана виждам дядо Йосиф с духовни дрехи, не като владика, сам. Бавно дойде до мене, подаде ми ръка, а аз му целунах ръката, нали знам, че е владика. Седнахме на една пейка и той почна да ме разпитва за всички близки. Поговорихме и за неговите близки. И му казах: „Едно нещо ни мъчи – синът ни в казармата се

разболя и още не може да се оправи... Надеждата ми е във вас – искам да се свържа с Йоханес Брамхам от щата Охайо – за мене той е прероден Апостол на Христос.“ – „Праваси, такъв е! Само че преди две години си замина. Но ние имаме такъв лечител и в България – известен е по света.“ Разказах му за злополучния си опит да заведа сина ми. Той ми отговори: „Е, тука мога да ти помогна. Лили Димкова пристига в Торонто, ще прави изложба, аз ще ѝ помогна в уреждането на изложбата и ще я помоля тя да говори с баща си да се уреди среща за сина ти.“ Разделихме се – той доволен, че е видял близък човек, аз обнадеждена, че се явява една искрица за сина ми.

Не се мина много време и се обадиха по телефона, че може да стане срещата с Димков. Веднага потърсих Йотка и Емилия Михайловска и като ми дойдоха на гости, им разказах от игла до конец всичко. „Казвате ми, че сте много близки с Димков. Искам сега да ми уредите срещата с него, където той каже.“ – „Готово, Раде, ще видиш, че сме близки, а и ти си наша близка приятелка.“ След три дена се обажда Йотка и казва: „Раде, утре си у нас на обяд. Направи една от хубавите питки с пентаграма, аз ще приготвя постно ядене. Ще дойде и Павлинка, а също и още една наша съседка. Това ще бъдем. Внукът ми ще го вземе с колата и след това ще го закара пак къщи.“

Пристигам в 12 часа. Те бяха се събрали и насядали около масичката в хола. Като влязох, поздравих всички. Димков предложи: „Нека сестрата дойде и седне до мен на дивана – има място, – и посочи къде да седна. – Не искам никой да се притеснява.“

Ама той бил страхотен събеседник! Главата му пълна със събития, няма никаква склероза, а беше на 95 години! Като почна да ни говори от Фердинандовото време, когато е бил младши военен, та свършихме с Живковото, на което ние бяхме свидетели. Помнеше имената на всички

с дати, къде какво е станало. Много се смяхме, накара ни и ние да си припомним някои събития... Създаде се една весела атмосфера. Димков каза: „Абе, младежи, много ме развеселихте днеска!“ Обърна се към мене и каза: „Виж какво, сестричко, синчето ти няма да разбере как ще го накарам да ми разреши да му прегледам очите с лупата. Това е много важно за мен. Чрез нея аз виждам състоянието на целия организъм... На мене два пъти ми дават отрова и аз се спасявам, защото знам какво да взема и как да се спася. Сега отивам до Пловдив в една вила на мой приятел. Никой няма да знае къде ще бъда и кога ще отида.“ Мене нещо като че ме бодна в сърцето. Казвам му: „О, брат Димков, моля ви, недейте отива, Вие сте в Сатурнова дупка, щом сте пред рожден ден. Моля Ви, недейте отива!“ – „Аз, като се върна, ще ти се обадя, да дойдеш и ме вземеш с кола.“ – Отговорих му: „Аз не се безпокоя за нищо, освен за вас. За кола не се безпокоя, това ще се уреди, зетьовете ми имат коли. Само за вас се тревожа! А защо не дократ болното дете тука, при Вас?“. – „Казаха ми, че са взети мерки и никой няма да знае кога ще отида.“ Веднага ми мина през ума за случая с Брежнев и му казах: „Тоя голям човек, какъвто беше Брежнев, го доведоха руснаците чак тука при Вас! Това беше голямо събитие.“ – „Да, права сте. Който има нужда, той идва – отговори Димков. – Но понякога се налага и аз да отида. И тоя случай е специален... А Брежнев ми предложи да ми плати за прегледа, а аз му отговорих, че пари не вземам, та на него ли ще взема. Той пожела с нещо да се реваншира – да направи нещо за мене. Аз помислих малко и се сетих за Учителя Петър Дънов. Казвам му: „Имам молба към вас, със сигурност знам, че няма да могат да ви откажат. Молбата ми е следната: разтревожени сме всички, че искат да извадят Учителя Петър Дънов от мястото, в което той е пожелал да бъде поставен. Разрешено е от Георги Димитров да го положат

там, дето той е посочил. А Учителя е помагал на всички, които са търсили неговата помощ. Това се знае от цялото Политбюро. Учителя Петър Дънов беше и най-големият лечител. Достатъчно беше само да сложи ръцете си на вас, и щяхте да оздравеете веднага. Такава сила имаше той. Аз съм негов ученик и лекувам с билки и правила как да живеем, за да не боледуваме. Затова той е Учител, а ние сме ученици. Които спазваха правилата на Учителя, имаха дълъг живот.“ Брежнев ми отговори: „Това ще наредя да се направи веднага, като ще оставя и една сума, да знам, че като дам, и аз ще получа.“ Казаха ми, че оставил голяма сума в съвета, казал да се направи ограда, да не се пипа тялото на Учителя, да влязат във връзка с ръководството на Братството.“

Аз казах на брат Димков: „До днес никой не се е обадил. Оградата от тел е разкъсана, влизат злосторници, крадат ни лейкоците, маркучите, мотичките, разбиват катинара на сандъка и пейките. Невена Неделчева и Драга Михайлова са се уговорили с братя от провинцията да докарат пак бодлива тел и оградни храсти. Аз от десет години помагам на Невена Неделчева в засаждането на цветя. Един камион овча тор прегоряла ни докараха братята за градината. Правим каквото можем. Сестрите и братята, които са останали, са вече възрастни, едва преживяват с това, което имат. Млади хора не идват, че ги е страх. Аз вече се пенсионирах, затова съм по-смела, пък и знам за кого работя, затова не ме е страх. А Димков ми каза: „Много ти благодаря, сестра, че повдигна този въпрос. Още утре ще се обадя в съвета, ще им кажа, че братята от провинцията ще докарат тел и ще почнат да градят градината.“ След три дена отидох в градината, две сестри ме посрещнаха и казват: „Ела, сестра, да видиш, вчера дойдоха трима тука, размерваха и ще докарат пясък и павеа, искали да постелят алеите с мрамор.“ Но една сестра-поетеса реагира: „Не,

в никакъв случай с мрамор! Ние сме тука по всяко време, това е нашето място. През зимата в студ и дъжд не искаме пързалки, а нашите хора са повече възрастни. Учителя беше скромнен, той не е по външния блясък. Павега по може.“ Но хората от съвета искали да се срещнат с ръководството. Като разбрах това, щом си отидох у дома, веднага се обадох на брат Георги Йорданов, той имаше телефон. Обеща да отидат с Драга в съвета, така и направили. Архитектът им казал: „За външната ограда имаме архитектурен план, а за вътре, какво вие ще садите, това си е ваша работа.“ И така, съветът си свърши добре работата, но това е дело на нашия многообичан брат Димков, който е в сянка. И това, което стана, беше наредено свише, но после някои неща станаха снише. Отидоха любимите лозички на Учителя, които бяха пълни с грозде. Насадиха чемшири, борове, та заприлича на софийските гробища... Отидоха и любимите „каламфири“ (така ги е наричал Учителя). Той е казал: „Най-ароматните цветя идват от най-далечните планети, които ограждат Бога. Засадете ги тук, и с цветята ще се доближите до Бога. Те ви лекуват, те ви говорят.“ Това било най-любимото място на Учителя – там той си отпочивал. Като се върнал от Мърчаево, един ден, седейки на пейка под лозичките, той посочил с ръка: „Ето, тука ще бъде положено моето тяло, до лозичките.“ Присъствали са брат Жеков, сестра Йорданка и брат Ради, който работел постоянно в градината и се грижел за нея. Брат Ради е прероденият патриарх Евтимий – позирал е на скулптора Марков за паметника. Той бягал от Марков, не искал да му позира. Учителя му казал: „Недей бяга, иди при него – Марков е бил твой ученик и то от най-любимите ти.“ Тогава брат Ради се съгласил да му позира. Като направил рисунката, Марков си отишъл. Учителя попитал: „Какво стана, Ради, свърши ли се работата със скулптора?“. А Ради отговорил: „Свърши се, но тоя път му държах кръста

с лявата ръка.“ Учителя се засмял, понеже му знаел характера...

Срещата ни с брат Димков не стана, защото от Пловдив го докараха мъртъв. Същите сестри отидохме на гробищата да се простим с него. Е, бяхме на гробищата, но до ковчегата беше невъзможно да стигнем, даже до мястото не можахме да се приближим. Толкова народ на погребение не съм виждала! Но той ни е видял, че сме били там... На другия ден отивам към 10 часа в една наша сестра, която беше голяма приятелка на Димков и ясновидка. Предния ден я търсих няколко пъти да ѝ кажа за Димков, но телефонът не отговаря, а и тя живее самичка. На сутринта отивам право при нея, а после ще пазарувам за вкъщи. Звъня на вратата и тя ми отваря, но сериозна, липсва ѝ приветливата усмивка. Влизам в стаята и я питам: „Марге, къде беше вчера? Няколко пъти те търсих по телефона“ – почвам предпазливо, да я заговоря. Тя ми отговаря: „В Кюстендил, при брат ми.“ – „И кога си дойде?“ – „Преди час.“ – „Затова не си чула, че вчера погребяхме брат Димков.“ Тя казва: „Знам, затова съм тъжна.“ – „Кой ти каза?“ – „Той беше тука, преди ти да дойдеш. Каза ми: „Дойдох да се сбогувам с тебе, Марге! Вчера те нямаше. Знаеш ли, Марге, колко много народ ме изпрати, но с плач, а Братята горе ме посрещнаха с песен. Сега ще отида да ми дадат номера. Чакат ме пак всички братя и сестри.“ Влезе през вратата, без да му отварям, и излезе през терасата на балкона и ми помахаша с ръка. Ето така разбрах, че си е заминал.“

Стоя и я гледам като гръмната. Тя се ядоса: „Ти още ли не си разбрала какво съм ти разказвала за майка си, за Учителя и за много други хора?“ – „Не – казвам, – че се съмнявам, вярвам ти всичко. Не по-малко чудеса ми показаха и на мене, найве и насън.“ Но, без да искам, стоя като закована пред тия видения. Знам, че светът е един, че има „горе“ и „долу“, че отгоре ни виждат – всичко, което

правим. А малко са тия, които оттука виждат какво става горе. Ако всички можехме да виждаме какво става горе, по друг начин щяха да бъдат нещата на Земята... Но това е Божията работа.

Радка Леворданска

БЛАГОДАРЯ ТИ, УЧИТЕЛЮ

Българска, I издание
ISBN 978-954-744-133-0

Коректор и предпечатна подготовка:
Християна Йорданова

Издателство Бяло Братство
София 1113, кв. "Изгрев"
ул. "Ген. Щерю Атанасов" №6
тел. (02) 963 43 13; 866 89 55

www.bialobratstvo.org

Цена 3 лв.